

Aiheenmukainen muistio

Tavaroiden tariffiluokittelu

Alkusanat

Euroopan unionissa on tulliliitto, joka kattaa kaiken tavaroiden kaupan. Tulliliitossa on kaksi pääosaa. Yhtäältä siinä kielletään jäsenvaltioiden väliset tuonti- ja vientitullit sekä kaikki vaikutukseltaan vastaavat maksut sekä jäsenvaltioista peräisin olevien tuotteiden että jäsenvaltioissa vapaassa vaihdannassa olevien kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden osalta. Toisaalta se edellyttää yhteisen tullitariffin käyttöönottoa suhteissa kolmansiiin maihin.

Viimeksi mainittuun sisältyy tavaroiden yhdistetty nimikkeistö (jäljempänä yhdistetty nimikkeistö), jonka avulla kaikki maahantuodut tai maastaviedyt tavarat voidaan luokitella tiettyihin tariffinimikkeisiin. Tämä on tariffiluokituksen tarkoitus.

Koska jäsenvaltioiden tulliviranomaisten perimien tullien määrä riippuu kyseisen tuotteen tariffiluokituksesta ja koska näistä tulleista saatavat tuotot ovat unionin omia varoja, tavaroiden tariffiluokitus on erityisen tärkeä sekä unionin taloudellisten etujen että asianomaisten talouden toimijoiden etujen suojan kannalta.

Tämä luokittelu voi kuitenkin aiheuttaa monia vaikeuksia, erityisesti kun kyseessä ovat monimutkaiset tavarat. Jotta näihin haasteisiin voitaisiin vastata oikeusvarmuuden periaatteen vaatimusten mukaisesti, Euroopan tasolla luotu on oikeudellinen järjestelmä.¹

Eurooppalainen tariffiluokitusjärjestelmä perustuu harmonoituun (ts. harmonisoituun) tavarankuvaus- ja tavarankoodausjärjestelmään (jäljempänä harmonoitu järjestelmä), jonka on laatinut Maailman tullijärjestö ja joka on otettu käyttöön harmonisoitua tavarankuvaus- ja -koodausjärjestelmää koskevalla 14.6.1983 Brysselissä tehdyllä kansainvälisellä yleissopimuksella (jäljempänä harmonoidusta järjestelmästä tehty yleissopimus), joka on 24.6.1986 tehdyn muutospöytäkirjan kanssa hyväksytty Euroopan talousyhteisön puolesta päätöksellä 87/369².

Harmonoidusta järjestelmästä tehdyn yleissopimuksen 3 artiklan 1 kappaleen mukaan kukin sopimuspuoli sitoutuu siihen, että sen tullitariffi- ja tilastonimikkeistöt ovat harmonisoidun järjestelmän mukaisia, että se käyttää kaikkia harmonoidun järjestelmän nimikkeitä ja alanimikkeitä mitään lisäämättä tai muuttamatta niihin liittyvine numerokodeineen ja että se noudattaa mainitun järjestelmän numerojärjestystä. Kukin

¹ Eurooppalainen tavaroiden luokitusjärjestelmä on kaksiosainen, eli se koostuu yhdistetystä nimikkeistöstä ja komission laatimasta Euroopan unionin yhtenäistaruiffista (TARIC), joka sisältää tiedot vastaavista tulleista ja muista toimenpiteistä, joita sovelletaan tiettyihin tavaroihin unionissa, ja joka koostuu yhdistetyn nimikkeistön kahdeksannumeroisesta koodista ja jota täydennetään kahdella lisänumerolla.

² Harmonisoitua tavarankuvaus- ja -koodausjärjestelmää koskevan kansainvälisen yleissopimuksen ja siihen liittyvän muutospöytäkirjan hyväksymisestä 7.4.1987 tehty neuvoston päätös 87/369/ETY (EYVL L 1987, L 198, s. 1).

sopimuspuoli sitoutuu myös siihen, että se soveltaa harmonoidun järjestelmän yleisiä tulkintasääntöjä sekä sen kaikkia osa-, ryhmä- ja alanimikehuomautuksia, ja siihen, ettei se muuta osien, ryhmien nimikkeiden tai alanimikkeiden soveltamisalaa. Maailman tullijärjestö hyväksyy harmonoidusta järjestelmästä tehdyn yleissopimuksen 8 artiklassa määrätyin edellytyksin harmonoidun järjestelmän komitean antamat selitykset ja luokittelusuositukset.

Tämä järjestelmä, joka perustuu neuvoston asetukseen N:o 2658/87³, jonka liitettä päivitetään säännöllisesti⁴ erityisesti uusien koodien tai täydentävien alaluokkien lisäämiseksi, sisältää yleiset tulkintasäännöt, selittävät huomautukset sekä komission hyväksymät luokitteluasetukset. Unionin tuomioistuimen tehtävänä on näin sille annetun toimivaltansa puitteissa varmistaa edellä mainittujen sääntöjen ja säädösten yhdenmukainen soveltaminen. Tätä varten unionin tuomioistuimen on kansallisten tuomioistuinten esittämien ennakkoratkaisupyyntöjen perusteella täsmennettävä tariffiluokittelua koskevien yleisten sääntöjen ja asiaan sovellettavien perusteiden tulkintaa, selvennettävä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden ja alanimikkeiden ulottuvuutta sekä otettava kantaa komission antamien luokitteluasetusten pätevyYTEEN.

Unionin tuomioistuin ei itse luokittele kyseistä tuotetta tariffiin, vaan sen tehtävänä on antaa kaikille osapuolille, joita asia koskee, kaikki hyödylliset tiedot asianmukaisen luokittelun varmistamiseksi ja annettava tarvittaessa merkityksellisiä ohjeita tulliviranomaisille ja kansallisille tuomioistuimille kuuluvan toimivallan käyttämiseksi tulevaisuudessa.

Näin tehdessään unionin tuomioistuimella on ollut useita kertoja tilaisuus täsmentää luokittelussa huomioon otettavia seikkoja, kuten tavaran käyttötarkoitusta tai tehtävää, sekä tulkita käsitteitä, jotka ovat merkityksellisiä useita osia sisältävien tai toiseen tavaraan kuuluvien tavaroiden luokittelun kannalta.

Kaikki nämä unionin tuomioistuimen runsaan oikeuskäytännön osatekijät vaikuttavat väistämättä siihen, mikä merkitys tällä oikeuskäytännöllä on tavaroiden tariffiluokittelussa, koska tutkittavana olevat tuotteet ovat usein monimutkaisia ja teknisiä.

Tässä tutkimusmuistiossa esitetään yleiskatsaus tämän oikeuskäytännön keskeisistä osatekijöistä. Tältä osin on korostettava, että unionin tuomioistuimelta pyydetään säännöllisesti ennakkoratkaisua kysymyksistä, jotka niiden oikeudellisen luonteen lisäksi liittyvät kyseisten tavaroiden objektiivisesti todettaviin ominaispiirteisiin ja ominaisuuksiin liittyviin erityisiin tieteellisiin ja teknisiin seikkoihin. Näin ollen unionin

³ Tariffi- ja tilastonimikkeistöä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2658/87 (EYVL 1987, L 256, s. 1). Kyseisellä asetuksella otettiin yhdistetty nimikkeistö, joka on yhtä aikaa yhteisen tullitariffin, unionin ulkomaankaupan tilastoinnin ja muiden tavaroiden tuontia tai vientiä koskevien unionin politiikkojen vaatimusten mukainen.

⁴ Neuvoston asetuksen N:o 2658/87 liite I on korvattu uudella liitteellä asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 12.10.2021 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) 2021/1832 (EUVL 2021, L 385, s. 1), joka tuli voimaan 1.1.2022.

tuomioistuimen oikeuskäytännössä annetut ohjeet liittyvät usein tietyille tavaralle ominaisiin näkökohtiin ja arviointeihin. Jotta lukija saisi paremman käsityksen kunkin valitun ratkaisun tosiseikoista ja oikeudellisista seikoista heikentämättä tämän koko tutkimusmuistion ymmärrettävyyttä, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön keskeiset osatekijät esitetään kunkin ratkaisun konkreettisesti asiayhteydessä ja mahdollisuuksien mukaan kursiivilla.

Lyhenneluettelo

ITA: Informaatioteknologiatuotteiden kaupasta tehty sopimus

CEN: Euroopan standardointikomitea

CN: Yhdistetty nimikkeistö

WCO: Maailman tullijärjestö

WTO: Maailman kauppajärjestö

STT: Sitova tariffitieto

SH: Harmonoitu tavarankuvaus- ja tavarankoodausjärjestelmä (ts. harmonoitu järjestelmä)

CCT: Yhteinen tullitariffi

Luettelo säädöksistä, joihin viitataan

Tariffi- ja tilastonimikkeistä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annettu neuvoston **asetus (ETY) N:o 2658/87** (EYVL 1987, L 256, s. 1).

Asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 21.9.1988 annettu komission **asetus (ETY) N:o 3174/88** (EYVL 1988, L 298, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 28.2.1989 annettu komission **asetus (ETY) N:o 548/89** (EYVL 1989, L 60, s. 31); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 21.3.1989 annettu komission **asetus (ETY) N:o 812/89** (EYVL 1989, L 86, s. 25); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 2.8.1989 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2886/89** (EYVL 1989, L 282, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 31.7.1990 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2472/90** (EYVL 1990, L 247, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 26.7.1991 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2587/91** (EYVL 1991, L 259, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteiden I ja II muuttamisesta 14.7.1992 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2505/92** (EYVL 1992, L 267, s. 1) ja asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 10.8.1993 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2551/93** (EYVL 1993, L 241, s. 1).

Asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 9.3.1994 annettu komission **asetus (EY) N:o 535/94** (EYVL 1994, L 68, s. 15); asetuksen N:o 2658/87 liitteiden I ja II muuttamisesta 20.12.1994 annettu komission **asetus (EY) N:o 3115/94** (EYVL 1994, L 345, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 23.5.1995 annettu komission **asetus (EY) N:o 1165/95** (EYVL 1995, L 117, s. 15); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 22.12.1995 annettu komission **asetus (EY) N:o 3009/95** (EYVL 1995, L 319, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 9.9.1996 annettu komission **asetus (EY) N:o 1734/96** (EYVL 1996, L 238, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 27.6.1997 annettu komission **asetus (EY) N:o 1196/97** (EYVL 1997, L 170, s. 13); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 13.8.1997 annettu komission **asetus (EY) N:o 1624/97** (EYVL 1997, L 224, s. 16); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 17.6.1998 annettu komission **asetus (EY) N:o 1264/98** (EYVL 1998, L 175, s. 4); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 26.10.1998 annettu komission **asetus (EY) N:o 2261/98** (EYVL 1998, L 292, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 23.11.1998 annettu komission **asetus (EY) N:o 2518/98** (EYVL 1998, L 315, s. 3); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 12.10.1999 annettu komission **asetus (EY) N:o 2204/1999** (EYVL 1999, L 278, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 13.10.2000 annettu komission **asetus (EY) N:o 2263/2000** (EYVL 2000, L 264, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 6.8.2001 annettu komission **asetus (EY) N:o 2031/2001** (EYVL 2001, L 279, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 1.8.2002 annettu komission **asetus (EY) N:o 1832/2002** (EYVL 2002, L 290, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 11.9.2003 annettu komission **asetus (EY) N:o 1789/2003**

(EUVL 2003, L 281, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 23.10.2003 annettu komission **asetus (EY) N:o 1871/2003** (EUVL 2003, L 275, s. 5); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 30.12.2003 annettu komission **asetus (EY) N:o 2344/2003** (EUVL 2003, L 346, s. 38); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 21.4.2004 annettu komission **asetus (EY) N:o 754/2004** (EUVL 2004, L 118, s. 32); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 7.9.2004 annettu komission **asetus (EY) N:o 1810/2004** (EUVL 2004, L 327, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 27.10.2005 annettu komission **asetus (EY) N:o 1719/2005** (EUVL 2005, L 286, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 8.3.2006 annettu komission **asetus (EY) N:o 400/2006** (EUVL 2006, L 70, s. 9); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 17.10.2006 annettu komission **asetus (EY) N:o 1549/2006** (EUVL 2006, L 301, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 20.9.2007 annettu komission **asetus (EY) N:o 1214/2007** (EUVL 2007, L 286, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 19.9.2008 annettu komission **asetus (EY) N:o 1031/2008** (EUVL 2008, L 291, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 30.9.2009 annettu komission **asetus (EY) N:o 948/2009** (EUVL 2009, L 287, s. 1) ja tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 3.11.2009 annettu komission **asetus (EY) N:o 1051/2009** (EUVL 2009, L 290, s. 56).

Asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 5.10.2010 annettu komission **asetus (EU) N:o 861/2010** (EUVL 2010, L 284, s. 1) ja asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 27.9.2011 annettu komission **asetus (EU) N:o 1006/2011** (EUVL 2011, L 282, s. 1).

Asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 24.6.2011 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 620/2011** (EUVL 2011, L 166, s. 16); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 6.8.2012 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 727/2012** (EUVL 2012, L 213, s. 5); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 9.10.2012 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 927/2012** (EUVL 2012, L 304, s. 1); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 4.10.2013 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1001/2013** (EUVL 2013, L 290, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 4.2.2014 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 113/2014** (EUVL 2014, L 38, s. 20); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 16.10.2014 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1101/2014** (EUVL 2014, L 312, s. 1); tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 11.11.2014 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1212/2014** (EUVL 2014, L 329, s. 3); asetuksen N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 6.10.2015 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/1754** (EUVL 2015, L 285, s. 1) ja tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 8.7.2016 annettu komission **täytäntöönpanoasetus (EU) 2016/1140** (EUVL 2016, L 189, s. 1).

Yhteisestä tullitariffista 28.6.1968 annettu neuvoston **asetus (ETY) N:o 950/68** (EYVL 1968, L 172, s. 1); asetuksen N:o 950/68 muuttamisesta 17.12.1970 annettu neuvoston

asetus (ETY) N:o 1/71 (EYVL 1971, L 1, s. 1); asetuksen N:o 950/68 muuttamisesta 27.11.1984 annettu neuvoston **asetus (ETY) N:o 3400/84** (EYVL 1984, L 320, s. 1) ja asetuksen N:o 950/68 muuttamisesta 16.3.1987 annettu neuvoston **asetus (ETY) N:o 750/87** (EYVL 1987, L 76, s. 1).

Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annettu neuvoston **asetus (ETY) N:o 2913/92** (EYVL 1992, L 302, s. 1).

Tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annettu komission **asetus (ETY) N:o 2454/93** (EYVL 1993, L 253, s. 1).

Asetuksen N:o 2913/92 muuttamisesta 19.12.1996 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston **asetus (EY) N:o 82/97** (EYVL 1997, L 17, s. 1).

Asetuksen N:o 2454/93 muuttamisesta 18.12.1996 annettu komission **asetus (EY) N:o 12/97** (EYVL 1997, L 9, s. 1).

Unionin tullikoodeksista 9.10.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston **asetus (EU) N:o 952/2013** (uudelleenlaadittu) (EUVL 2013, L 269, s. 1).

Tiettyjen Thaimaasta, Tšekin tasavallasta, Turkista ja Venäjältä peräisin olevien rauta- tai teräsköysien ja -kaapeleiden tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen polkumyyntitullin kantamisesta lopullisesti 2.8.2001 annettu neuvoston **asetus (EY) N:o 1601/2001** (EYVL 2001, L 211, s. 1).

Alkoholin ja alkoholijuomien valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta 19.10.1992 annettu neuvoston **direktiivi 92/83/ETY** (EYVL 1992, L 316, s. 21).

Valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/ETY kumoamisesta 16.12.2008 annettu neuvoston **direktiivi 2008/118/EY** (EUVL 2009, L 9, s. 12).

Bensiinin ja dieselpolttoaineiden laadusta ja neuvoston direktiivin 93/12/ETY muuttamisesta 13.10.1998 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston **direktiivi 98/70/EY** (EYVL 1998, L 350, s. 58).

Lääkinnällisistä laitteista 14.6.1993 annettu neuvoston **direktiivi 93/42/ETY** (EYVL 1993, L 169, s. 1).

Ihmisille tarkoitettuja lääkkeitä koskevista yhteisön säännöistä 6.11.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston **direktiivi 2001/83/EY** (EYVL 2001, L 311, s. 67), sellaisena kuin se on muutettuna 8.6.2011 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2011/62/EU (EUVL 2011, L 174, s. 74).

Direktiivin 98/70 liitteiden I ja II muuttamisesta 10.6.2014 annettu komission **direktiivi 2014/77/EU** (EUVL 2014, L 170, s. 62).

Sisällys

ALKUSANAT.....	3
LYHENNELUETTELO.....	6
LUETTELO SÄÄDÖKSISTÄ, JOIHIN VIITATAAN	7
I. YLEISIÄ HUOMIOITA UNIONIN TUOMIOISTUINTEN TEHTÄVIEN LUONTEESTA JA LAAJUUDESTA SEKÄ MERKITYKSELLISISTÄ ARVIOINTIKRITEEREISTÄ.....	11
II. TARIFFILUOKITTELUUN SOVELLETTAVAT PERIAATTEET.....	19
1. Yleisten tulkintasääntöjen sisältö ja soveltamisala.....	19
1.1. Yleisten tulkintasääntöjen 1 sääntö – yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden ja alanimikkeiden termien sekä otsikoiden sanamuodon merkitys.....	19
1.2. Yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön a ja b alakohta – periaatteet, joita sovelletaan tavaroihin niiden viimeistely- tai valmiusasteen mukaan sekä aineisiin niiden käytön mukaan.....	22
1.3. Yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön a–c alakohta – periaatteet, joita sovelletaan sekoitettuihin tavaroihin tai kokoonpantuihin tavaroihin, jotka voidaan luokitella useampaan kuin yhteen nimikkeeseen.....	24
1.4. Yleisten tulkintasääntöjen 4–6 sääntö – pääsääntö, tiettyihin pakkauksiin sovellettava erityissääntö ja alanimikkeiden vertailua koskeva sääntö.....	33
2. Luokitteluperusteet.....	36
2.1. Tavarán objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet.....	36
2.2. Tavarán käyttötarkoitus.....	47
2.3. Tavarán käyttö.....	54
2.4. Tavarán toiminta.....	61
III. TARIFFILUOKITTELUA KOSKEVAAN MENETTELYYN SOVELLETTAVAN JÄRJESTELMÄN LÄHTEET.....	67
1. Selitykset ja selittävät huomautukset.....	67
1.1. Maailman tullijärjestön selitykset	67
1.2. Komission selittävät huomautukset.....	73
2. Komission antamat tariffiluokittelua koskevat asetukset.....	79
3. Luokittelusuositukset ja sitovat tariffitiedot.....	89
3.1. Maailman tullijärjestön ja tullikodeksikomitean luokittelusuositukset	89
3.2. Sitovat tariffitiedot.....	92
4. Muut oikeudellisesti sitovat toimet.....	102

I. Yleisiä huomioita unionin tuomioistuinten tehtävien luonteesta ja laajuudesta sekä merkityksellisistä arviointikriteereistä

Tuomio 7.5.1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

Yhteinen tullitariffi – Tullinimikkeet – Tuote, joka sisältää 76,6 prosenttia proteiinia, 5 prosenttia laktoosia ja 2,1 prosenttia rasvaa ilman havaittavaa sokeria ja joka on valmistettu ultrasuodatuksella – Luokittelu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 0404 90 33

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa yhteisöjen tuomioistuinta pyydettiin vastaamaan kysymykseen siitä, onko jauhe, josta käytetään nimitystä ”75-prosenttinen heraproteiiniinitiviste” ja joka on saatu ultrasuodatuksella herasta ja joka sisältää 76,6 prosenttia proteiineja, 2,1 prosenttia rasvaa ja 5 prosenttia laktoosia ilman havaittavaa sokeria, luokiteltava yhteisen tullitariffin⁵ alanimikkeeseen 0404 90 33 ”maidon luonnollisista ainesosista koostuvat tuotteet” vai onko tätä tuotetta pidettävä yhteisen tullitariffin alanimikkeessä 0404 10 11 tarkoitettuna ”herana”.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti aluksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tavaroiden tariffiluokittelun ratkaisevana luokitteluperusteena on yleensä oltava tavaroiden objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, sellaisina kuin ne on määritelty yhteisen tullitariffin nimikkeiden ja alanimikkeiden tekstissä sekä sen jaksojen tai ryhmien huomautusten tekstissä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tästä, että yhteisen tullitariffin alanimikkeet 0404 10 ja 0404 90 koskevat kahta tuoteryhmää, joista toinen on nimeltään ”hera – –” (alanimike 0404 10) ja toinen ”maidon luonnollisista ainesosista koostuvat tuotteet – –” (alanimike 0404 90). Se totesi seuraavaksi, että selittävässä huomautuksessa täsmennetään, että yhteisen tullitariffin nimikkeessä 0404 tarkoitettu hera koostuu luonnollisista ainesosista, jotka jäävät jäljelle, kun rasva ja kaseiini on poistettu maidosta. Näiden selittävien huomautusten mukaan hera voi olla osittain laktoositonta tai demineralisoitua ja se voi olla tiivistettyä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi täten, että on tarpeen verrata heran ja pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen tuotteen laktoosipitoisuutta sen arvioimiseksi, voidaanko jälkimmäistä pitää osittain laktoosittomana herana selittävässä huomautuksessa tarkoitettulla tavalla.

Yhteisöjen tuomioistuin viittasi lisäksi oikeuskäytäntöönsä, jonka mukaan on niin, että jotta tuote voidaan luokitella tiettyyn yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen, sen on sisällettävä perustuotteen olennaiset ainesosat eikä sen koostumus saa poiketa

⁵ Asetuksen N:o 950/68 liitteessä I mainittu yhteinen tullitariffi, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen N:o 3174/88 liitteessä.

perustavanlaatuisesti perustuotteen koostumuksesta. Yhteisöjen tuomioistuin totesi, että näin ei ole kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevan kaltaisen 75-prosenttisen heraproteiinituotteen osalta, koska yhtäältä tämän tuotteen laktoosin osuus on enää noin neljäsosa herajauheeseen tavallisesti sisältyvästä arvosta ja koska toisaalta laktoosin lähes täydellisen poistamisen vuoksi heran muiden ainesosien osuudet ovat myös muuttuneet huomattavasti.

Näiden seikkojen perusteella yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tuote ei voi kuulua yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 0404 10, koska sillä ei ole enää perustuotteen "hera" olennaisia ominaispiirteitä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi sitä vastoin, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella proteiinituotteella on alanimikkeen 0404 90 33 sanamuodossa määritellyt objektiivisesti todettavat ominaisuudet.

Yhteisöjen tuomioistuin korosti, että tämän päätelmän vahvistaa se, että tulliyhteistyöneuvoston nimikkeistökomitea päätti luokitella muunnellun heran yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 0404 90. Sen sijaan se, että nimikkeistökomitea on ilmoittanut pitävänsä toivottavana, että nimikkeistöä muutettaisiin tulevaisuudessa siten, että hera luokiteltaisiin yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 0404 10, ja että tämä näkemys otettaisiin tulevaisuudessa huomioon unionin lainsäädännössä, ei ole merkityksellistä yhteisen tullitariffin senhetkisen version tulkinnan kannalta. Myöskään alan toimijoiden väitetyt käyttämä terminologia tai mahdollinen säännösten erilainen soveltaminen joissakin jäsenvaltioissa eivät voi vaikuttaa yhteisen tullitariffin tulkintaan.

Näin ollen yhteisöjen tuomioistuin totesi, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tuote on luokiteltava yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 0404 90 33 "maidon luonnollisista ainesosista koostuvat tuotteet", sellaisena kuin se ilmenee asetuksen N:o 3174/88 liitteestä. Tällainen tuote, jolla ei enää ole heran olennaisia ominaispiirteitä, ei nimittäin voi kuulua alanimikkeeseen 0404 10 "hera, myös tiivistetty tai lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältävä".

Tuomio 15.11.2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Venäjällä valmistetut Taifun-yhdistelmäköydet, jotka koostuvat polypropeenista ja teräslangasta – Kaarevat nostosakkelit, joiden päät ovat pyöristetyt ja tapilla yhdistetyt – Tiettyjen Thaimaasta, Tšekin tasavallasta, Turkista ja Venäjältä peräisin olevien rauta- tai teräsköysien ja -kaapeleiden tuontia koskevat polkumyyntitullit

Kurcums Metal toi vuonna 2007 Venäjältä Latviaan yhdistelmäateriaaleista valmistettuja köysiä, jotka on tarkoitettu kalastusvälineiden, kuten troolien, valmistamiseen, luovuttaakseen ne vapaaseen liikkeeseen. Kurcums Metalin maahantuomat köysien nostosakkelit ovat muodoltaan kaarevia heloja, joiden päät ovat pyöristetyt ja jotka yhdistetään kierteistetyllä tapilla.

Latvian veroviranomainen katsoi tarkastusta tehdessään yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan nojalla, että kyseessä olevat köydet on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7312 10 98, koska vaikka köydet koostuvat useista eri materiaaleista eli teräksestä ja polypropeenista, niiden olennaiset ominaisuudet eli lujuus ja paino ovat peräisin teräkseltä. Nostosakkelit oli veroviranomaisen mukaan luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7326 90 98, koska niissä ei ole teräviä tai särmikkäitä päitä, eikä niillä ollut ”kärjellisten sinkilöiden” ominaisuuksia.

Kurcums Metal määrättiin täten maksamaan lopulliset polkumyöntullit, tuontitullit ja arvonlisävero, joihin maksuihin lisättiin viivästyskorot ja sakko.

Kurcums Metal nosti tästä päätöksestä kumoamiskanteen, joka hylättiin sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että muutoksenhaussa.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi oli saatettu kassaatiovalitus tässä asiassa, tiedusteli unionin tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön⁶ alanimikettä 5607 49 11 tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset köydet, jotka koostuvat sekä polypropeenista että teräslangasta, kuuluvat sellaisenaan tähän alanimikkeeseen.

Unionin tuomioistuin huomautti tästä, että alanimikkeiden 5607 49 11 ja 7312 10 98 sanamuodoista käy ilmi, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset köydet eivät sellaisenaan kuulu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 5607 49 11 tai alanimikkeeseen 7312 10 98. Köydet koostuvat nimittäin sekä polypropeenista että teräslangasta, ja nämä kaksi materiaalia yhdistetään siten, että ne yhdessä muodostavat kyseessä olevat köydet. Näin ollen nämä samat köydet eivät sellaisinaan ole polypropeeninuria eivätkä -köysiä tai teräsköysiä.

Unionin tuomioistuin vastasi täten, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 5607 49 11 on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset köydet, jotka koostuvat sekä polypropeenista että sinkitystä teräslangasta, eivät sellaisinaan kuulu tähän alanimikkeeseen.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin halusi lisäksi tietää, onko asetuksen N:o 1601/2001 1 artiklaa tulkittava siten, että jos oletetaan, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset köydet kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7312 10 98, ne kuuluvat tämän säännöksen soveltamisalaan.

Muistutettuaan ensin asetuksen N:o 1601/2001 1 artiklan soveltamisalasta unionin tuomioistuin totesi, että jos köydet kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7312 10 98, ne kuuluvat näin ollen kyseiseen soveltamisalaan.

⁶ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1549/2006.

Siitä, että asetuksen N:o 1601/2001 1 artiklan latviankielinen versio poikkeaa muista kieliversioista, joissa kaikissa mainitaan latviankielisestä versiosta poiketen yhdistetyn nimikkeistön alanimike 7312 10 99, sellaisena kuin se on annettu asetuksella N:o 2263/2000, on todettava unionin tuomioistuimen muistuttaneen, että jossakin kielitoisinnossa käytettyä unionin oikeuden säännöksen sanamuotoa ei voida käyttää tämän säännöksen ainoana tulkintaperusteena eikä sille voida antaa tältä osin etusijaa muihin kielitoisintoihin nähden. Tällainen lähestymistapa ei vastaisi unionin oikeuden yhtenäisen soveltamisen vaatimusta. Erikielisten toisintojen poiketessa toisistaan kyseessä olevaa säännöstä on tulkittava sen lainsäädännön systematiikan ja tavoitteen mukaan, jonka osa säännös on.

Kun otetaan huomioon asetuksen N:o 1601/2001 1 artiklan systematiikka, unionin tuomioistuin huomautti, että vain sen perusteella, että tämän säännöksen latviankielisestä versiosta puuttuu viittaus yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7312 10 99, sellaisena kuin se on annettu asetuksella N:o 2263/2000, mikä selvästi johtuu laatimisen yhteydessä tapahtuneesta virheestä, ei tätä säännöstä voida tulkita siten, ettei sen soveltamisalaan kuulu pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten köysien tuonti Venäjältä Latviaan, jos oletetaan, että ne kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 7312 10 98.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli myös unionin tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 7317 00 90 tulkittava siten, että siihen kuuluvat pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset kaarevat nostosakkelit, joiden päät ovat pyöristetyt ja tapilla yhdistetyt.

Unionin tuomioistuin totesi tästä kysymyksestä, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 7317 00 90 sovelletaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 7317 00 sanamuodon mukaan nauloihin, piirustus- ja muihin nastoihin, aaltonauloihin, sinkilöihin ja niiden kaltaisiin tavaroihin, jotka on valmistettu raudasta tai teräksestä.

Unionin tuomioistuimen mukaan näillä tavaroilla on terävät päät. Pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset kaarevat nostosakkelit, joiden päät ovat pyöristetyt ja tapilla yhdistetyt, eivät kuitenkaan ole tällaisia. Unionin tuomioistuin vastasi täten kieltävästi.

Tuomio 20.11.2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Tulliliitto – Tariffiluokittelu – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Nimikkeet 8541 ja 8543 – Moduulit, joilla lähetetään ja vastaanotetaan tietoja lähietäisyydellä – Alanimikkeet 8543 89 95 ja 8543 90 80 – Sähkökoneiden ja -laitteiden osien käsite

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli ensimmäisellä kysymyksellään, onko yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että moduulit, joista jokainen muodostuu valoa säteilevän diodin, fotodiodin ja useiden muiden puolijohdekomponenttien välilytkennöistä ja joita voidaan käyttää infrapunalähtiminä tai -vastaanottimina, kun niihin syötetään virtaa laitteista, joihin ne

on asennettu, kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8541, vai siten, että ne kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön⁷ nimikkeeseen 8543.

Aluksi unionin tuomioistuin muistutti, että sen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun unionin tuomioistuimen käsiteltävänä on tariffiluokittelua koskeva ennakkoratkaisupyyntö, sen tehtävänä on pikemminkin selventää kansalliselle tuomioistuimelle niitä kriteereitä, joiden soveltaminen tekee tälle mahdolliseksi luokitella oikein pääasiassa kyseessä olevat tuotteet yhdistettyyn nimikkeistöön, eikä luokitella tuotteita itse. Antaakseen ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle hyödyllisen vastauksen unionin tuomioistuin voi kuitenkin kansallisten tuomioistuinten kanssa harjoittamansa yhteistyön nimissä antaa ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle kaikki tarpeellisiksi katsomansa ohjeet.

Tämän jälkeen unionin tuomioistuin viittasi oikeuskäytäntöönsä, jonka mukaan tavaroiden tariffiluokittelun ratkaisevana luokitteluperusteena on yleensä oltava tavaroiden objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, sellaisina kuin ne on määritelty yhdistetyn nimiketextissä sekä sen jaksojen tai ryhmien huomautusten tekstissä. Lopuksi unionin tuomioistuin lisäsi, että yhdistetyn nimikkeistön osalta komission laatimat selittävät huomautukset ja harmonoidun järjestelmän selitykset auttavat huomattavasti eri tullinimikkeiden sisällön tulkinnassa, vaikka ne eivät olekaan oikeudellisesti sitovia.

Näiden alustavien huomautusten jälkeen unionin tuomioistuin selvensi, että siitä, että nimike 8543 on luonteeltaan toissijainen, seuraa, että sitä on mahdollista käyttää vain, jos sähkökoneella tai -laitteella on itsenäinen tehtävä ja jos sitä ei voida luokitella muihin yhdistetyn nimikkeistön 85 ryhmän nimikkeisiin.

Koska yhtäältä kyseessä olevilla moduuleilla, joita käytetään vuorovaikutuksessa muiden elektronisten laitteiden kanssa tietojen lähettämiseen ja vastaanottamiseen lähietäisyydellä infrapunasäteiden avulla, on itsenäinen tehtävä ja koska toisaalta nämä moduulit, joista jokainen muodostuu valoa säteilevän diodin, fotodiodin ja useiden muiden puolijohdekomponenttien välilytkennöistä ja jotka on tarkoitettu liitettäväksi muihin laitteisiin, joista ne ottavat virtaa, eivät sisälly mihinkään muuhun yhdistetyn nimikkeistön ryhmän 85 nimikkeeseen kuin nimikkeeseen 8543, ne kuuluvat siten viimeksi mainittuun nimikkeeseen.

Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli lähinnä, onko yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että moduuleja, jotka on asennettu laitteisiin, joiden mekaanisen tai sähköisen toiminnan kannalta ne eivät ole välttämättömiä, on pidettävä yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 8543 90 80 tarkoitettuina osina, vai siten, että nämä moduulit kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 89 95.

⁷ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1832/2002.

Unionin tuomioistuin muistutti ensinnäkin, että yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautuksessa tarkoitettua käsitettä ”osat” ei ole määritelty yhdistetyssä nimikkeistössä ja että unionin tuomioistuin pyrkii antamaan tälle käsitteelle yhden ainoan määritelmän, joka on yhteinen yhdistetyn nimikkeistön kaikille ryhmille.

Toiseksi unionin tuomioistuin totesi, että sen oikeuskäytännöstä ilmenee, että käsite ”osat” edellyttää sellaisen kokonaisuuden olemassaoloa, jonka toiminnan kannalta osat ovat välttämättömiä.

Jotta tavara voitaisiin luokitella ”osaksi”, ei ole täten riittävää osoittaa, ettei kone voisi ilman kyseistä tavaraa vastata niihin tarpeisiin, joita varten se on tarkoitettu. On vielä osoitettava, että kyseessä olevan koneen mekaaninen tai sähköinen toiminta riippuu mainitusta tavarasta.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisia moduuleja ei ole pidettävä yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 8543 90 80 tarkoitettuina osina, vaan ne kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 89 95.

Tuomio 15.12.2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhdistetty nimikkeistö – Tavaroiden luokittelu – Tariffinimikkeeseen 2106 kuuluvat ravintolisät – Vaikuttava aine olennaisena ainesosana – Mahdollinen luokittelu yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmään – Tuotteiden esillepano ja myyminen lääkkeinä

Unionin tuomioistuin joutui kyseisessä asiassa ottamaan kantaa muun muassa yhdistetyn nimikkeistön tulkintaan muiden unionin säädösten valossa.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli kolmannella kysymyksellään muun muassa, onko yhdistetyn nimikkeistön⁸ nimikettä 3004 tulkittava siten, että tähän nimikkeeseen on automaattisesti luokiteltava tuotteet, joka kuuluvat direktiivissä 2001/83 tarkoitettun lääkkeen käsitteen piiriin.

Unionin tuomioistuin selvensi aluksi, että mainitun direktiivin johdanto-osan toisesta, kolmannelta, neljännestä ja viidennestä perustelukappaleesta ilmenee, että kyseisen direktiivin tarkoituksena on varmistaa lääkkeitä koskevan kansallisen lainsäädännön lähentäminen siten, että ensisijaisena tarkoituksena on oltava kansanterveyden turvaaminen. Tuotteen luokittelu jäsenvaltiossa direktiivissä 2001/83 tarkoitettuna lääkkeeksi ei täten edellytä, että tämä sama tuote luokitellaan toisessa jäsenvaltiossa unionin oikeuden muissa säännöksissä tarkoitettuna lääkkeeksi.

⁸ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1006/2011.

Asetuksen N:o 2658/87 johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta ilmenee myös, että kunkin jäsenvaltion on tulkittava yhdistetyn nimikkeistön säännöksiä samalla tavalla.

Lisäksi direktiivin 2001/83 1 artiklan sanamuodosta johtuu, että kyseisessä direktiivissä tarkoitettu lääke sisältää yhtäältä kaikkia aineita tai aineiden yhdistelmiä, jotka on tarkoitettu ihmisen sairauden hoitoon tai ehkäisyyn, ja toisaalta aineita tai aineiden yhdistelmiä, joita voidaan käyttää ihmisiin tai antaa ihmisille joko elintoimintojen palauttamiseksi, korjaamiseksi tai muuttamiseksi farmakologisen, immunologisen tai metabolisen vaikutuksen avulla taikka sairauden syyn selvittämiseksi.

Mainittu määritelmä ei täten edellytä, että sen soveltamisalaan kuuluvat tuotteet täyttävät välttämättä edellytyksen niiden luokittelusta yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmään eli että niillä on selvästi määritelty terapeuttinen tai ennalta ehkäisevä tehtävä, jolla vaikutetaan tiettyihin ihmiskehon toimintoihin, tai että niitä voidaan käyttää sairauksien tai tautien ehkäisemiseen tai hoitoon. Direktiivillä 2001/83 on eri tavoitteet kuin yhdistetyllä nimikkeistöllä.

Unionin tuomioistuin totesi siis, että yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 3004 on tulkittava siten, ettei tähän nimikkeeseen pidä automaattisesti luokitella tuotteita, jotka kuuluvat direktiivissä 2001/83 tarkoitettun lääkkeen käsitteen piiriin.

Tuomio 20.9.2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (ETY) N:o 2658/87 – Tulliliitto ja yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Alanimikkeet 8528 71 13 ja 8528 71 90 – Laite, joka mahdollistaa internetprotokollan avulla suorana lähetyksenä välitettyjen televisiosignaalien vastaanottamisen, avaamisen ja käsittelyn

2M-Locatel toi Kiinasta vuosina 2007–2010 erillisiä IPTV-moduuleja, joilla ei voi vastaanottaa, avata eikä käsitellä antennin, kaapelitelevision tai satelliitin avulla välitettyjä televisiosignaaleja. Näihin moduuleihin sisältyy Ethernet-laite ja niihin kuuluu yhdistetyssä nimikkeistössä tarkoitettu modeemi. Tuonnin yhteydessä kyseisen tavaran ilmoitettiin kuuluvan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, minkä jälkeen tavara saatettiin vapaaseen liikkeeseen tullivapaana.

Tanskan vero- ja tulliviranomainen katsoi kuitenkin, että mainittu tavara oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 90 sen vuoksi, ettei siihen sisältynyt yhdistetyssä nimikkeistössä tarkoitettua videoviritintä, ja antoi jälkikantopäätöksen, jossa se määräsi tuonnista kannettavaksi tullia jälkikäteen korkoineen.

2M-Locatelin valituksen johdosta Tanskan verolautakunta muutti tätä päätöstä ja kumosi jälkikantopäätöksen sillä perusteella, että mainitut erilliset IPTV-moduulit kuuluivat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13. Veroministeriö nosti kyseisestä ratkaisusta kanteen, joka hyväksyttiin 15.7.2015 annetulla tuomiolla.

2M-Locatel valitti tästä tuomiosta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

Koska ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella oli epäilyksiä muun muassa siltä osin, ettei videoviritimen käsitettä ole määritelty yhdistetyssä nimikkeistössä, se tiedusteli unionin tuomioistuimelta, onko yhdistettyä nimikkeistöä⁹ tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien erillisten IPTV-moduuleiden kaltaiset laitteet kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, vai siten, että ne kuuluvat alanimikkeeseen 8528 71 90.

Unionin tuomioistuin muistutti siitä, että kyseistä käsitettä ei ole määritelty yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 8528 71 tarkoitetulla tavalla, että niiden termien merkitys ja ulottuvuus, joita ei ole määritelty unionin oikeudessa, on määriteltävä sen merkityksen mukaan, joka niillä on yleiskielessä, ottaen samalla huomioon se asiayhteys, jossa niitä käytetään, ja sen lainsäädännön tavoitteet, johon ne kuuluvat.

Videoviritin tai televisioviritin on siis yleiskielessä laite, joka muuntaa suurtaajuiset televisiosignaalit videosignaalien tallennus- tai toistolaitteille taikka monitoreille sopiviksi, ja sen avulla on lisäksi mahdollista valita tietyllä taajuudella lähetettyjä televisiosignaaleja. Unionin tuomioistuimen mukaan tätä määritelmää tukevat myös yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset, jotka olivat voimassa pääasiassa kyseessä olevien tuontien ajankohtana.

Tästä seuraa, että jotta laite voi kuulua yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeisiin 8528 71 11 – 8528 71 19, sen on sisällettävä videoviritin tai televisioviritin eli laite, joka mahdollistaa virituksen tietyille kanavalle ja kantotaajuudelle ja suurtaajuisen televisiosignaalien muuntamisen videotallentimille ja -toistolaitteille tai monitoreille sopivaan muotoon.

Unionin tuomioistuin lisäsi tässä yhteydessä, että ITA-sopimuksen¹⁰ 2 kohta ei saata tätä tulkintaa kyseenalaiseksi. Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee tosin, että unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuus johdetun oikeuden teksteihin nähden edellyttää, että kyseisille teksteille annetaan niin pitkälti kuin mahdollista näiden sopimusten kanssa yhteensoeveltuva tulkinta.

Unionin tuomioistuin totesi kuitenkin käsiteltävässä asiassa, että mainitunlainen tulkinta, joka merkitsisi sen toteamista, että erilliset tietoliikennevalmiudella varustetut moduulit olisi luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13 myös silloin, kun ne eivät mahdollista viritystä tietyille kanavalle ja kantotaajuudelle eivätkä suurtaajuisen televisiosignaalien muuntamista videotallentimille ja -toistolaitteille tai monitoreille sopivaan muotoon, ei ole mahdollinen, koska se olisi vastoin yhdistetyn nimikkeistön sanamuotoa ja siten unionin lainsäätäjän tahtoa.

⁹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1549/2006.

¹⁰ Informaatioteknologiatuotteiden kaupasta tehty sopimus, joka koostuu WTO:n Singaporessa pidetyssä ensimmäisessä yleiskokouksessa 13.12.1996 hyväksytystä informaatioteknologiatuotteiden kauppaa koskevasta ministerien julistuksesta liitteineen ja lisäyksineen.

Muutoinkin unionin tuomioistuin muistutti siitä, etteivät unionin tuomioistuimet voi valvoa unionin toimien laillisuutta Maailman kauppajärjestön (jäljempänä WTO) sääntöihin nähden ennen kuin unionille riitojen ratkaisusta annettuja sääntöjä ja menettelyjä koskevan sopimuksen mukaisesti myönnetty kohtuullinen määräaika WTO:n riitojenratkaisuelimen suositusten ja päätösten noudattamista varten on päättynyt, koska muuten tällainen määräaika menettäisi merkityksensä.

Unionille näiden WTO:n riitojenratkaisuelimen hyväksymien kertomusten, joissa ilmoitetaan muun muassa, miten ”erillinen sovitin” on ymmärrettävä, täytäntöön panemiseksi asetettu kohtuullinen määräaika päättyi 30.6.2011, ja komissio otti ne huomioon antaessaan täytäntöönpanoasetuksen N:o 620/2011, joka tuli voimaan 1.7.2011, eikä sillä ole taannehtivaa vaikutusta.

Tällaisessa tilanteessa asetuksen N:o 1549/2006 pätevyyttä voidaan missään tapauksessa kyseenalaistaa sillä perusteella, että siinä luokitellaan tietoliikennevalmiudella varustetut erilliset moduulit, joissa ei ole televisioviritintä, yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 90.

Unionin tuomioistuin totesi yhteenvedona, että laitteet, joiden avulla on mahdollista vastaanottaa, avata ja käsitellä internetprotokollan avulla välitetyjä Live TV -televisiosignaaleja, kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 90, jos niissä ei ole videoviritintä eikä televisioviritintä, minkä tarkastaminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia.

II. Tariffiluokitteluun sovellettavat periaatteet

1. Yleisten tulkintasääntöjen sisältö ja soveltamisala

1.1. Yleisten tulkintasääntöjen 1 sääntö – yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden ja alanimikkeiden termien sekä otsikoiden sanamuodon merkitys

Yhdistetyn nimikkeistön ensimmäisessä osassa, joka sisältyy asetuksen N:o 2658/87 liitteeseen I ja joka koskee johdantomääräyksiä, on I osasto, joka sisältää yleissäännöt ja jonka A kohta sisältää yhdistetyn nimikkeistön yleiset tulkintasäännöt.

Yleisten tulkintasääntöjen 1 säännön mukaan ”nimikkeistön jaksojen, ryhmien tai alaryhmien otsikot ovat ainoastaan ohjeellisia; oikeudellisesti luokittelu määräytyy nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisesti ja, jollei näistä nimikkeistä ja huomautuksista muuta johdu, seuraavien sääntöjen mukaisesti.”

Tuomio 12.6.2014, Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tavaroiden luokittelu – Tavara, jota on kuvattu ”raskasöljyksi, voiteluöljyksi tai muuksi tiettyyn käsittelyyn tarkoitetuksi öljyksi” – Nimikkeet 2707 ja 2710 – Aromaattiset aineosat ja muut kuin aromaattiset aineosat – Yhdistetyn nimikkeistön ja harmonoidun järjestelmän välinen suhde

Unionin tuomioistuin vastasi kyseisessä tuomiossa kymmeneen ennakkoratkaisukysymykseen, jotka koskevat öljyn tariffiluokitusta. Kyseessä on tarkemmin sanottuna maaöljy, joka on suoratislattu ja joka sisältää hiilivetyseoksen, jossa aromaattisten aineosien paino on suurempi kuin muiden kuin aromaattisten aineosien paino. Kyseinen öljy ei muodostu bentseenistä, tolueenista, ksyleenistä, naftaleenista, muista aromaattisista hiilivetyseoksista, kreosootti- tai raakaöljyistä eikä rikkipitoisista alkutisleistä, emäksisistä tuotteista, antraseenistä tai fenoleista.

Neljännellä, viidennellä ja kuudennella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli lähinnä, minkä kriteerin mukaan pääasiassa kyseessä oleva öljy on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön¹¹ nimikkeeseen 2707 tai nimikkeeseen 2710.

Unionin tuomioistuin korosti tältä osin, että yhtäältä yhdistetyn nimikkeistön yleisissä tulkintasäännöissä säädetään, että tavaroiden luokittelu määräytyy nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisesti ja että jaksojen, ryhmien tai alaryhmien otsikot ovat ainoastaan ohjeellisia. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on toisaalta niin, että tavaroiden tariffiluokittelun ratkaisevana luokitteluperusteena on yleensä oltava tavaroiden objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, sellaisina kuin ne on määritelty yhdistetyn nimikkeistön nimiketextissä sekä sen jaksojen tai ryhmien huomautusten tekstissä.

Seuraavaksi unionin tuomioistuin selitti, että harmonoidun järjestelmän selitykset ovat tärkeä keino yhteisen tullitariffin yhtenäisen tulkinnan varmistamiseksi ja niitä voidaan pitää sellaisenaan yhteisen tullitariffin pätevänä tulkintakeinoina siitä huolimatta, että ne eivät ole sitovia.

Unionin tuomioistuin totesi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen sanamuodon analyysin, yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten ja harmonoidun järjestelmän selitysten, jotka koskevat kyseessä olevia nimikkeitä, perusteella, että kriteeri, joka on otettava huomioon luokiteltaessa tuotetta, jolla on pääasiassa kyseessä olevan tuotteen ominaisuuksien kaltaiset ominaisuudet, yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2707 tai nimikkeeseen 2710, on aromaattisten aineosien painon suhde muiden kuin aromaattisten aineosien painoon.

¹¹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1006/2011.

Ensimmäisellä ja kolmannella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli, miten määritetään aromaattisten aineosien pitoisuudet tietyssä tuotteessa sen luokitteluksi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2707 tai nimikkeeseen 2710.

Unionin tuomioistuin vahvisti tältä osin, että yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset eivät ole oikeudellisesti sitovia. Näin ollen A liitteen menetelmää aromaattisten aineosien pitoisuuksien määrittämisestä kyseisessä tuotteessa ei voida pitää ainoana tähän tarkoitukseen soveltuvana menetelmänä. Lisäksi yhdistetyn nimikkeistön selittäviä huomautuksia ei ole syytä ottaa huomioon, jos osoittautuu, että ne ovat ristiriidassa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon kanssa. Tästä seuraa, että kun jäsenvaltion tulliviranomaiset tai talouden toimija kohtaavat sellaisen tapauksen, jossa yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten soveltaminen johtaa lopputulokseen, joka on ristiriidassa yhdistetyn nimikkeistön kanssa, niillä on oltava mahdollisuus saattaa asia toimivaltaisen elimen käsiteltäväksi. Näin ollen siinä tapauksessa, että jäsenvaltion tulliviranomaiset tai talouden toimija katsovat, että A liitteen menetelmä ei johda yhdistetyn nimikkeistön mukaiseen lopputulokseen, ne voivat saattaa asian toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi.

Unionin tuomioistuin totesi siis, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on lähtökohtaisesti ratkaista, mikä on sopivin menetelmä, jolla voidaan määrittää aromaattisten aineosien pitoisuudet tietyssä tuotteessa sen luokitteluksi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2707 tai nimikkeeseen 2710.

Seitsemännellä, kahdeksannella, yhdeksännellä ja kymmenennellä kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli, miten yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeitä 2707 99 91 ja 2707 99 99 koskevien yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten 1 kohtaa on tulkittava.

Ensimmäiseksi unionin tuomioistuin viittasi vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkittamisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto ja tavoite myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on. Toiseksi unionin asetusten yhdenmukaisen tulkinnan välttämättömyys estää sen, että epävarmassa tilanteessa tietyn säännöksen sanamuotoa tarkasteltaisiin erikseen, ja edellyttää päinvastoin, että sitä tulkitaan ja sovelletaan muilla virallisilla kielillä laadittujen versioiden valossa. Kolmanneksi todettiin, että koska yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten tavoitteena on helpottaa yhdistetyn nimikkeistön tulkintaa tariffiluokittelua tehtäessä, niitä on tulkittava siten, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeiden tehokas vaikutus taataan.

Unionin tuomioistuin totesi näiden seikkojen perusteella, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeitä 2707 99 91 ja 2707 99 99 koskevien yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten 1 kohtaa on tulkittava siten, että se ei ole tyhjentävä, joten tuote, joka

kuuluu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2707 mutta jota ei voida luokitella tiettyyn alanimikkeeseen, on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2707 99 99.

1.2. Yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön a ja b alakohhta – periaatteet, joita sovelletaan tavaroihin niiden viimeistely- tai valmiusasteen mukaan sekä aineisiin niiden käytön mukaan

Yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön a alakohdan mukaan ”nimikkeessä oleva tavaraa koskeva viittaus tarkoittaa tätä tavaraa myös epätäydellisenä tai viimeistelemättömänä, jos sillä tullille esitettäessä on täydellisen tai valmiin tavarolan olennaiset ominaisuudet. Viittaus tarkoittaa myös tätä tavaraa täydellisenä tai valmiina taikka tavaraa, jota edellä olevien määräysten mukaan on pidettävä täydellisenä tai valmiina, jos se esitetään tullille kokoamattomana tai osiinsa purettuna”. Yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohdan mukaan ”nimikkeessä oleva ainetta koskeva viittaus tarkoittaa tätä ainetta sellaisenaan tai sekoitettuna taikka yhdistettynä muihin aineisiin. Viittaus tiettyä ainetta oleviin tavaroihin tarkoittaa tavaroita, jotka ovat kokonaan tai osaksi kyseistä ainetta. Useammasta kuin yhdestä aineesta koostuvat tavarat on luokiteltava 3 säännön periaatteiden mukaisesti”.

Tuomio 26.5.2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 2711 – Maaöljykaasut ja muut kaasumaiset hiilivedyt – Olennaisen luonteen antava aine – Nesteytetty maaöljykaasu

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa Latvijas propāna gāze toi Venäjältä nestekaasua Latviaan luokittelemalla sen alanimikkeeseen 2711 19 00 ja soveltamalla siihen tuontitullia, joka oli 0 prosenttia sen tullausarvosta. Tähän nestekaasuun sisältyy metaania, etaania, eteeniä, propaania, propeenaa, butaania ja buteenia. Sen laatutodistuksesta ei kuitenkaan ilmennyt erikseen jokaisen aineen prosenttiosuutta nestekaasun massasta.

Verohallinto katsoi kuitenkin, että pääasiassa kyseessä oleva nestekaasu oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohdan, 3 säännön b alakohdan sekä 6 säännön mukaisesti sen aineen mukaan, joka antaa sille sen olennaisen luonteen. Verohallinto katsoi tältä osin, että kyseisen nestekaasun hallitsevat aineet ovat propaani ja butaani, propaanin muodostaessa pääosan, ja luokitteli mainitun nestekaasun tariffinimikkeen alanimikkeeseen 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze nosti kanteen verohallinnon päätöksestä alueellisessa hallintoriita-asioita käsittelevässä tuomioistuimessa, joka totesi, etteivät verohallinnon toteamukset olleet perusteltuja.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, johon verohallinto on tehnyt kassaatiovalituksen, päätti tässä tilanteessa tiedustella unionin tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön¹² yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohtaa ja 3 säännön b alakohtaa tulkittava siten, että mikäli nestekaasun ainesosat yhdessä antavat sille sen olennaisen luonteen ja mikäli ei ole mahdollista erotella sitä ainesosaa, joka yksin antaa sille sen olennaisen luonteen, on oletettava, että ainesosa, joka antaa tälle nestekaasulle sen olennaisen luonteen, on yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisesti se, jonka prosenttiosuus kyseisen nestekaasun massasta on suurin.

Unionin tuomioistuin päätteli sen tieteellisen lausunnon, jonka huomioon ottamista ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on arvioitava ja jonka mukaan ei ole mahdollista määrittää, että pelkästään yksi aineista, joista nestekaasuseos koostuu, antaisi sille sen olennaisen luonteen, perusteella, ettei yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisesti ole mahdollista määrittää, mikä on se aine, joka antaa nestekaasulle sen fysikokemialliset ominaisuudet, erityisesti sen kyvyn tuottaa lämpöä.

Ei nimittäin ole mahdollista määrittää kyseessä olevan nestekaasun sisältämien ainesosien tarkkoja määriä, koska tavaroiden laatutodistuksessa nestekaasun sisältämien kaasujen prosenttiosuudet on ilmoitettu kaasuryhmittäin, ja propeenin määrä tällaisessa nestekaasussa voi olla suurempi kuin propaanin määrä.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohtaa ja 3 säännön b alakohtaa on tulkittava siten, että mikäli pääasiassa kyseessä olevan nestekaasun kaltaisen kaasuseoksen kaikki ainesosat yhdessä antavat sille sen olennaisen luonteen siten, ettei ole mahdollista määrittää sitä ainesosaa, joka antaa sille sen olennaisen luonteen, ja mikäli joka tapauksessa ei ole mahdollista määrittää kyseessä olevan nestekaasun sisältämien kaikkien ainesosien tarkkaa määrää, oletettavaa, jonka mukaan tuotteelle sen olennaisen luonteen antavana aineena on yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisesti pidettävä sitä ainetta, jonka prosenttiosuus seoksessa on suurin, ei ole käytettävä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli lisäksi, onko asetuksen N:o 2454/93 218 artiklan 1 kohdan d alakohtaa tulkittava siten, että tavaranhaltija nestekaasun osalta on velvollinen ilmaisemaan täsmällisesti sen aineen, josta tämä nestekaasu pääasiallisesti koostuu, prosenttiosuuden.

Huomautettuaan, ettei ole mahdollista olettaa, että mikäli nestekaasu koostuu useista aineista, sen olennaisen luonteen antavana tekijänä on pidettävä sitä ainetta, jonka prosenttiosuus kyseisessä nestekaasussa on suurin, ja ettei nestekaasun muodostavien

¹² Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1031/2008 ja asetuksella N:o 948/2009.

aineiden tarkan prosentuaalisen osuuden ilmaisematta jättäminen estää tariffiluokittelua koskevien sääntöjen soveltamista, unionin tuomioistuin vastasi kieltävästi.

1.3. Yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön a–c alakohta – periaatteet, joita sovelletaan sekoitettuihin tavaroihin tai kokoonpantuihin tavaroihin, jotka voidaan luokitella useampaan kuin yhteen nimikkeeseen

Yleisten tulkintasääntöjen 3 säännössä todetaan, että ”jos tavarat 2 säännön b alakohdan mukaan tai muutoin olisi luokiteltava kahteen tai useampaan nimikkeeseen, ne luokitellaan seuraavasti. a) Tavarankuvaukseltaan yksityiskohtaisinta nimikettä on sovellettava ennen yleisempiä nimikkeitä. Jos kuitenkin kahdessa tai useammassa nimikkeessä kussakin tarkoitetaan ainoastaan osaa sekoitettujen tai kokoonpantujen tavaroiden sisältämistä aineista tai ainoastaan osaa vähittäismyyntiä varten pakattujen sarjojen sisältämistä tavaroista, näitä sekoitetun tai kokoonpannun tavarankuvauksia on pidettävä yhtä yksityiskohtaisina, vaikka tavara kuvattaisiin jossakin niistä täydellisemmin tai täsmällisemmin. b) Jos sekoitettuja, eri aineista koostuvia tai eri tavaroista kokoonpantuja tavaroita ja vähittäismyyntiä varten pakattujen sarjojen sisältämiä tavaroita ei voida luokitella 3 säännön a alakohdan mukaan, ne luokitellaan sen aineen tai tavarankuvauksen mukaan, joka antaa tavaroille niiden olennaisen luonteen, jos tällaista perustetta voidaan soveltaa. c) Jos tavaroita ei voida luokitella 3 säännön a tai b alakohdan mukaan, ne luokitellaan kyseeseen tulevista nimikkeistä numerojärjestyksessä viimeiseen”.

Tuomio 21.6.1988, Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

Tariffiluokittelu – Esikyllästetyt hiilikuidut

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa yhteisöjen tuomioistuinta pyydettiin vastaamaan kahteen ennakkoratkaisukysymykseen, jotka koskivat sekoitettujen tavaroiden tariffiluokittelua.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin nimittäin kysyi lähinnä, onko yhteistä tullitariffia¹³ tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tavara eli puolivalmis tuote, joka on sellaisten levyjen muodossa, jotka koostuvat epoksihartseista (36 prosenttia painosta), hiilikuiduista (42 prosenttia painosta) ja lasikuitukankaasta (22 prosenttia painosta), ja joka on tarkoitettu putkien valmistukseen, kuuluu mainitun tariffin nimikkeeseen 39.01.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi aluksi, että tällaisen tavarankuvauksen luokitteluksi vain kaksi tariffinimikettä ovat merkityksellisiä: yhtäältä nimike 39.01 (kondensaatio-

¹³ Asetuksen N:o 950/68 liitteessä I mainittu yhteinen tullitariffi, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 750/87.

polykondensaatio- ja polyadditiotavarat, muunnellut tai muuntamattomat, polymeroidut tai polymeroimattomat, lineaariset tai ei-lineaariset jne.), jonka alanimikkeeseen C VII kuuluvat kaikki "muualle kuulumattomat" muovit, ja toisaalta nimike 68.16 (kivestä tai muista kivennäisaineista tehdyt tavarat, myös turpeesta tehdyt tavarat, muualle kuulumattomat), jonka alanimikkeeseen B kuuluvat kaikki tämän tyyppiset tavarat, lukuun ottamatta kromiittia sisältäviä polttamattomia tiiliä.

Kun otetaan huomioon, että kyseessä oleva tavara koostuu eri materiaaleista ja että molemmat mainitut alanimikkeet ovat luonteeltaan yleisiä, yhteisöjen tuomioistuin selvensi, että on sovellettava yhteisen tullitariffin nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa, jonka mukaan luokittelu on tehtävä sen aineen tai tavarahan mukaan, joka antaa tavaralle sen olennaisen luonteen.

Yhteisöjen tuomioistuin vahvisti tämän jälkeen, että aine, joka antaa tavaralle sen olennaisen luonteen, voidaan yksilöidä tutkimalla, säilyttääkö tavara luonteenomaiset ominaisuutensa, jos jompikumpi sen osista otetaan pois. Yhteisöjen tuomioistuin selitti tältä osin, että on kiistatonta, että hiilikuidusta tai lasikuidusta valmistetut putket, joissa ei ole epoksihartsia, menettäisivät esillä olevassa asiassa tuotteelle ominaisen ominaisuuden eli joustavuuden.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi näin, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset tavarat kuuluvat muovista valmistettuina tavaroina yhteisen tullitariffin nimikkeeseen 39.01.

Tuomio 15.11.2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Venäjällä valmistetut Taifun-yhdistelmäköydet, jotka koostuvat polypropeenista ja teräslangasta – Kaarevat nostosakkelit, joiden päät ovat pyöristetyt ja tapilla yhdistetyt – Tiettyjen Thaimaasta, Tšekin tasavallasta, Turkista ja Venäjältä peräisin olevien rauta- tai teräsköysien ja -kaapeleiden tuontia koskevat polkumyyntitullit

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä¹⁴, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli myös unionin tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset köydet on luokiteltava tariffiin tämän säännön mukaisesti.

Unionin tuomioistuin muistutti tästä säännöstä, että sen mukaan tavarahan tariffiluokituksen tekemiseksi on välttämätöntä ratkaista, mikä niistä aineista, joista tavara koostuu, antaa tavaralle sen olennaisen luonteen, mikä voidaan tehdä kysymällä, säilyttääkö tavara luonteenomaiset ominaisuutensa, jos jokin sen osista otetaan pois.

¹⁴ Ks. otsikko I. Yleisiä huomioita unionin tuomioistuinten tehtävien luonteesta ja laajuudesta sekä merkityksellisistä arviointikriteereistä.

Samoin olennaisen luonteen määrävän tekijän voi tavaralajin mukaan määrätä esimerkiksi aineen tai osan laatu, tilavuus, paljous, paino tai arvo tai tavaraan sisältyvän aineen merkitys tavarahan käytölle.

Jos niistä kahdesta materiaalista, joista nämä köydet koostuvat, kumpikaan ei sellaisenaan anna näille köysille niiden olennaista luonnetta, köysien tariffiluokittelua varten tulee soveltaa yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön c alakohtaa. Tämän viimeksi mainitun säännön nojalla nämä köydet on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön numerojärjestyksessä viimeiseen sellaiseen nimikkeeseen, joka voidaan pätevästi ottaa huomioon.

Koska esillä olleessa asiassa asiakirja-aineistosta ilmenee, ettei kumpikaan niistä materiaaleista, joista köydet koostuvat, eli polypropeeni tai sinkitty teräslanka sellaisenaan anna köysille niiden olennaista luonnetta, unionin tuomioistuin totesi, että kyseisten köysien tariffiluokitteluun ei tule soveltaa yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa vaan yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön c alakohtaa. Tämän viimeksi mainitun säännön nojalla nämä köydet on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön numerojärjestyksessä viimeiseen sellaiseen nimikkeeseen, joka voidaan pätevästi ottaa huomioon; tällainen on yhdistetyn nimikkeistön nimike 7312 10 98.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten köysien tariffiluokittelussa ei pidä soveltaa tätä sääntöä, jollei muuta johdu siitä, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tarkentaa kaikkien sille toimitettujen tosiseikkojen valossa, ettei kumpikaan niistä materiaaleista, joista köydet koostuvat, sellaisenaan anna köysille niiden olennaista luonnetta.

Tuomio 10.3.2016, VAD ja van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Tulliliitto ja yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Tulkinta – Yleiset tulkintasäännöt – 3 säännön b alakohta – Ilmaisu ”vähittäismyyntiä varten sarjoiksi pakatut tavarat” – Erilliset pakkaukset

Kyseisessä tuomiossa unionin tuomioistuin tulkitsi yhdistetyn nimikkeistön¹⁵ yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdassa tarkoitettua tavaroiden sarjan käsitettä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli muun muassa, voidaanko, ja missä määrin, yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa tulkita siten, että tavaroita, jotka on esitetty tullattaviksi erillisissä pakkauksissa ja pakattu samaan pakkaukseen vasta tullauksen jälkeen, kuitenkin pitää tässä yleisessä tulkintasäännössä tarkoitettuina

¹⁵ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1031/2008 ja asetuksella N:o 1214/2007.

”vähittäismyyntiä varten sarjoiksi pakattuina tavaroina” ja siten yhteen ja samaan tullinimikkeeseen kuuluvina, mikäli muiden objektiivisten seikkojen perusteella käy ilmi, että kyseiset tavarat kuuluvat yhteen ja että ne on tarkoitettu tarjottaviksi sellaisinaan vähittäiskaupassa.

Ensinnäkin unionin tuomioistuin totesi, ettei yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan sanamuodosta eikä myöskään harmonoidun järjestelmän selityksistä tai vähittäismyyntiä varten laadituista sellaisista ohjeista vähittäismyyntiä varten sarjoiksi pakattujen tavaroiden luokittelemiseksi yhdistettyyn nimikkeistöön, joissa säädetään tiettyjä poikkeuksia samaa pakkausta koskevaan vaatimukseen, käy ilmi, että tämän yleisen tulkintasäännön mukainen ilmaisu ”sarja” edellyttäisi välttämättä ja kaikissa tapauksissa, että kyseiset tavarat olisi esitettävä tullattaviksi samassa pakkauksessa.

Toiseksi mainitun yleisen tulkintasäännön mukaisen ilmaisan ”sarja” osalta edellytetään, että tavarat liittyvät läheisesti toisiinsa markkinoinnin kannalta, minkä vuoksi niitä ei ainoastaan esitetä yhdessä tullattaviksi vaan ne toimitetaan yleensä myös yhdessä kaikille kaupan portaille, erityisesti vähittäismyyntiportaalle, kokonaisuutena samassa pakkauksessa tiettyä tarvetta varten tai jonkin erityisen toiminnan suorittamista varten.

Unionin tuomioistuin täsmensi siis, että tavaroiden esittäminen tullille samassa pakkauksessa ei muodosta ehdotonta edellytystä sille, että niiden katsottaisiin kuuluvan yhteen ja muodostavan näin yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisen ”sarjan”, vaan ainoastaan indikaattorin, jonka perusteella tällainen toteamus on mahdollista tehdä.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että mainittua sääntöä on tulkittava siten, että tavaroita, jotka on esitetty tullattaviksi erillisissä pakkauksissa ja pakattu samaan pakkaukseen vasta tullauksen jälkeen, voidaan kuitenkin pitää tässä yleisessä tulkintasäännössä tarkoitettuina ”vähittäismyyntiä varten sarjoiksi pakattuina tavaroina” ja siten yhteen ja samaan tullinimikkeeseen kuuluvina, mikäli muiden objektiivisten seikkojen perusteella käy ilmi, että kyseiset tavarat kuuluvat yhteen ja että ne on tarkoitettu tarjottaviksi sellaisinaan vähittäiskaupassa, mikä kansallisen tuomioistuimen on arvioitava.

Tuomio 12.5.2016, Toorank Productions (C-532/14 ja C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Tullinimike 2206 – Tullinimike 2208 – Käymisteitse ja sitä seuraavan puhdistuksen avulla valmistetut alkoholijuomat – Lisäaineiden lisääminen käymisteitse ja sitä seuraavan puhdistuksen avulla valmistettuihin alkoholijuomiin – Juomat, jotka ovat menettäneet tullinimikkeeseen 2206 kuuluvien juomien ominaisuudet

Kyseiseen tuomioon johtaneissa yhdistetyissä asioissa unionin tuomioistuimelle esitetyt ennakkoratkaisukysymykset koskivat yhdistetyn nimikkeistön¹⁶ tulkintaa sellaisen Ferm Fruit -nimisen juoman tariffiluokittelun osalta, joka on valmistettu omenatiivisteestä käymisen avulla ja joka on tarkoitettu käytettäväksi sellaisenaan tai muiden juomien perusainesosana ja joka on puhdistuksen, etenkin ultrasuodatuksen, vaikutuksesta väriltään, hajultaan ja maultaan neutraali ja jonka alkoholipitoisuus on 16 tilavuusprosenttia ilman, että siihen olisi lisätty tislattua alkoholia.

Unionin tuomioistuin muistutti aluksi muun muassa, että tuotteiden käyttötarkoitus voi kuitenkin olla objektiivinen luokitteluperuste, sikäli kuin se liittyy kiinteästi kyseisiin tuotteisiin tuotteiden objektiivisesti todettavien ominaispiirteiden ja ominaisuuksien perusteella. Tuotteen käyttötarkoitus on kuitenkin merkityksellinen arviointiperuste ainoastaan, jos luokittelua ei voida tehdä pelkästään tuotteen objektiivisesti todettavien ominaispiirteiden ja ominaisuuksien perusteella.

Näiden periaatteiden perusteella unionin tuomioistuin vastasi, että yhdistettyä nimikkeistöä on tulkittava siten, että esillä olevissa asioissa kyseessä olevan kaltainen juoma kuuluu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208. Käymisen ja siitä seuranneen puhdistusprosessin jälkeen saatu tuote kuuluu nimittäin yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208, jos se on menettänyt yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluvien käymisen avulla valmistettujen juomien ominaisuudet ja saanut etyylialkoholin, joka kuuluu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208, ominaisuudet.

Tämän päätelmän valossa unionin tuomioistuin tarkasteli seuraavaksi sitä, onko yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että juoma, jonka alkoholipitoisuus on 13,4 tilavuusprosenttia ja joka on saatu lisäämällä Ferm Fruitiin sokeria, aromeja, väri- ja makuaineita, sakeuttamisaineita, säilöntäaineita ja tislattua alkoholia siten, että tislattun alkoholin määrä ei tilavuuden eikä pitoisuuden kannalta katsottuna ylitä 49:ää prosenttia juomassa olevasta alkoholista, josta jäljellä olevat 51 prosenttia on peräisin käymisprosessista, kuuluu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 tai nimikkeeseen 2208.

Unionin tuomioistuin katsoi tältä osin, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen epäilyt koskevat etenkin sitä, miten 7.5.2009 annetussa tuomiossa Siebrand (C-150/08,

¹⁶ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1719/2005 ja asetuksella N:o 1214/2007.

[EU:C:2009:294](#)) vahvistettuja arviointiperusteita on tulkittava sellaisten juomien tariffiluokittelussa, jotka on saatu lisäämällä käymisen perusteella saatuun juomaan tislattua alkoholia ja muita aineita. Kyseinen tuomioistuin halusi tietää muun muassa, onko kyse sellaisten arviointiperusteiden kokonaisuudesta, joiden kaikkien on täyttyttävä, jotta juoman voidaan katsoa kuuluvan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208, vai onko suurempi merkitys annettava käymisen avulla saadun alkoholin ja tislattun alkoholin määrille kuin näiden tuotteiden muille objektiivisesti todettaville ominaispiirteille ja ominaisuuksille.

Unionin tuomioistuin totesi, että 7.5.2009 annetusta tuomiosta Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) ilmenee selvästi, että yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdassa tarkoitetun olennaisen luonteen määrittelyssä voidaan ottaa huomioon useita objektiivisesti todettavia ominaispiirteitä ja ominaisuuksia. Se, että yhden alkoholityypin suhteellinen osuus on toisen alkoholityypin suhteellista osuutta suurempi, on täten vain yksi arviointiperuste niiden muiden arviointiperusteiden joukossa, jotka ovat otettava huomioon määritettäessä yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisesti sitä ainetta, joka antaa kyseiselle tuotteelle sen olennaisen luonteen.

Mainitun juoman luokittelu ei kuitenkaan määräydy yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan perusteella, vaan se perustuu tämän juoman aistein todettavissa olevia ominaisuuksia ja ominaispiirteitä koskevaan arviointiperusteeseen. Unionin tuomioistuin totesi tämän perusteella, että koska tällaisella juomalla ei ole yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluvien juomien aistein todennettavissa olevia ominaisuuksia tai ominaispiirteitä vaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208 kuuluvien juomien aistein todennettavissa olevat ominaisuudet ja ominaispiirteet, se kuuluu tähän viimeksi mainittuun nimikkeeseen.

Tuomio 26.5.2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 2711 – Maaöljykaasut ja muut kaasumaiset hiilivedyt – Olennaisen luonteen antava aine – Nesteytetty maaöljykaasu

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä¹⁷, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli unionin tuomioistuimelta lisäksi, onko silloin, jos tavaranhaltija ei ole ilmaissut täsmällisesti niiden aineiden prosenttiosuuksia, joista pääasiassa kyseessä olevan kaltainen nestekaasu pääasiallisesti koostuu, ja joka sisältää 0,32 prosenttia metaania, etaania ja eteeniä, 58,32 prosenttia propaania ja propeenä ja korkeintaan 39,99 prosenttia butaania ja buteenä, yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että

¹⁷ Ks. otsikko II.1.2 Yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön a ja b alakohta – periaatteet, joita sovelletaan tavaroihin niiden viimeistely- tai valmistusasteen mukaan sekä aineisiin niiden käytön mukaan.

tämä nestekaasu on luokiteltava alanimikkeeseen 2711 19 00 ”maaöljykaasut ja muut kaasumaiset hiilivedyt, nesteytetyt, muut” vai alanimikkeeseen 2711 12 97 ”maaöljykaasut ja muut kaasumaiset hiilivedyt, nesteytetyt, propaani, muut, muuhun käyttöön”.

Tältä osin unionin tuomioistuin viittasi ensimmäiseen kysymykseen antamaansa vastaukseen, jonka mukaan ei voida olettaa, mikä kaasu antaa nestekaasulle sen olennaisen luonteen, ja totesi, että koska kansallisen tuomioistuimen kuvaileman nestekaasun kaltaista kaasuseosta ei voida luokitella yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan mukaisesti, on sovellettava näiden tulkintasääntöjen 3 säännön c alakohtaa, jonka mukaan tavarat on luokiteltava kyseeseen tulevista nimikkeistä numerorjestyksessä viimeiseen.

Unionin tuomioistuimen mukaan pääasiassa kyseessä olevan kaltainen nesteytetty maaöljykaasu, joka sisältää 0,32 prosenttia metaania, etaania ja eteeniä, 58,32 prosenttia propaania ja propeenä sekä korkeintaan 39,99 prosenttia butaania ja buteenia ja josta ei ole mahdollista määrittellä, mikä sen muodostavista aineista antaa sille sen olennaisen luonteen, on täten luokiteltava alanimikkeeseen 2711 19 00.

Tuomio 8.9.2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tavaroiden luokittelu – Yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen tulkinta – Direktiivi 2008/118/EY – Valmisteveron alaisten tavaroiden tuonti – Tullisuspensiomenettely tai -järjestelmä – Seuraukset, jotka aiheutuvat yhdistetyn nimikkeistön väärän alanimikkeen ilmoittamisesta tulli-ilmoituksessa – Valmisteveron alaisten tavaroiden liikkumisen aikana havaitut sääntöjenvastaisuudet

Schenker on Unkariin sijoittautunut tulliasioitsija ja kuljetuspalveluja tarjoava kaupallinen yhtiö. Vuonna 2011 eräs unkarilainen kaupallinen yhtiö pyysi sitä tilanpuutteensa vuoksi varastoimaan kaksi tupakkakuormaa ”väliaikaiseen varastoon”. Nämä lastit saapuivat Unkariin yhteisön ulkoisessa passitusmenettelyssä.

Lastin tarkastuksen jälkeen alimman asteen viranomaisen totesi aistihavaintojen perusteella tarkastetuista tavaroista, että kyse ei ollut asiakirjoissa ilmoitetusta ”riipimättömästä tupakasta” vaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2401 10 35 kuuluvasta leikatusta tupakasta.

Tarkastellun tavarankäytön jälkeen Unkarin tulliviranomaisen asiantuntijaelin totesi näytteen ”poltettavaksi valmiiksi tupakaksi”. Alimman asteen viranomaisen katsoi tämän jälkeen, että kyseinen tavara oli valmisteveron alaista, ja määräsi 21.6.2011 tekemällään päätöksellä Schenkerin maksamaan valmisteveron perusteella sakon.

Schenker teki päätöksestä hallinnonsisäisen valituksen ylemmän asteen viranomaiseen, joka pysytti alemman asteen viranomaisen päätöksen. Schenker saattoi kyseisen

päätöksen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja väitti sen olevan useilla perusteilla lainvastainen.

Tässä tilanteessa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti tiedustella unionin tuomioistuimelta lähinnä, miten yhdistetyn nimikkeistön¹⁸ nimikkeitä 2401 ja 2403 on tulkittava pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen tavaratariffiluokittelussa.

Unionin tuomioistuimen mukaan oli niin, että koska ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva tavara koostuu osista, joita saatetaan pitää ”tupakanjätteinä”, mutta siinä on samalla myös ”poltettavaksi valmista tupakkaa”, kyseisen tavaratariffiluokituksen tekemiseksi on yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohdan perusteella välttämätöntä ratkaista, mikä niistä aineista, joista tavara koostuu, antaa tavaralle sen olennaisen luonteen, mikä voidaan tehdä kysymällä, säilyttääkö tavara luonteenomaiset ominaisuutensa, jos jokin sen osista otetaan pois.

Samoin, kuten yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohtaa koskevan harmonoidun järjestelmän selitysten VIII kohdassa todetaan, olennaisen luonteen määräävän tekijän voi tavaralajin mukaan määrätä esimerkiksi aineen tai osan laatu, tilavuus, paljous, paino tai arvo tai näihin tavaroihin sisältyvän aineen merkitys tavarankäytölle.

Koska tupakanjätteiden esiintyminen ei estä pitämästä kyseistä tavaraa, kun sitä tarkastellaan kokonaisuutena, poltettavaksi valmiina tupakkana, kyseinen tavara ei näin ollen voi kuulua yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2401. Se määräävä kriteeri, joka mahdollistaa tietyn tuotteen luokittelun pikemminkin yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2403 kuin sen nimikkeeseen 2401, perustuu tarkemmin ottaen siihen, onko lehtiä jalostettu siinä määrin, että kyse on valmistetusta tupakasta, joka on valmista kulutettavaksi ilman muuta edeltävää teollista jalostusta.

Unionin tuomioistuin totesi täten, että koska pääasiassa kyseessä oleva tavara koostuu poltettavaksi valmiista tupakasta, joka lisäksi on pakattu puristettuna kappaletavarana muovilla vuorattuihin pahvilaatikoihin, joista jokaisen nettopaino on 30 kg, se kuuluu näin ollen yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2403 10 90.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyi lisäksi myös, onko direktiivin 2008/118 4 artiklan 6 alakohdassa olevaa käsitettä ”tullisuspensiomenettely tai -järjestelmä” tulkittava siten, että tietyn tavarankäytön asettaminen tullisuspensiomenettelyyn tai -järjestelmään voidaan riitauttaa, kun se yhteisen tullitariffin ryhmä, johon kyseinen tavara kuuluu, on mainittu oikein tavarankäytön saateasiakirjoissa mutta täsmällinen alanimike ilmoitetaan siinä väärin, ja onko direktiivin 2008/118 2 artiklan b alakohtaa ja 4 artiklan 8 alakohtaa tulkittava siten, että tavara on tällaisessa tapauksessa tuotu maahan.

¹⁸ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 861/2010.

Unionin tuomioistuimen mukaan oli nimittäin niin, että silloin, kun esitettäessä tavarat tullille tullikoodeksin 40 artiklan perusteella tehdään yleisilmoitus tai tulli-ilmoitus, joka sisältää tavaroiden yksilöimiseksi tarvittavat tiedot niiden lajin, määrän ja pakkauksen osalta ja jossa ainoastaan tariffin alanimike on väärä, kyseisiä tavaroita ei voida katsoa tuodun tullikoodeksin 202 artiklassa tarkoitetuin tavoin säännösten vastaisesti unionin tullialueelle.

Tullivelan mahdollisen syntyminen edellytyksistä on kuitenkin todettava, että koska ilmoittajalla on velvollisuus antaa oikeat tiedot ja näin myös asianmukainen alanimike tavaroiden tariffiluokittelun yhteydessä, ei ole mahdotonta, että tullivelka voi syntyä tullikoodeksin 204 artiklan perusteella. Soveltamisasetuksen N:o 2454/93 859 artiklan mukaan on kuitenkin mahdollista katsoa, että passitusjärjestelmän käyttämisestä aiheutuvien velvollisuuksien noudattamatta jättäminen ei ole tosiasiallisesti vaikuttanut kyseisen järjestelmän toimintaan, jos kyseisen artiklan 2 alakohdassa säädetyt kolme edellytystä täyttyvät ja jos kyseisen artiklan ensimmäisessä kohdassa lueteltuja vaatimuksia on noudatettu. Kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava, täyttyvätkö nämä kaikki edellytykset.

Tästä seuraa, että direktiivin 2008/118 4 artiklan 6 alakohdassa olevaa käsitettä "tullisuspensiomenettely tai -järjestelmä" on tulkittava siten, ettei tietyn tavarantoimittajan asettamista tullisuspensiomenettelyyn tai -järjestelmään voida riitauttaa, kun se yhteisen tullitariffin ryhmä, johon kyseinen tavara kuuluu, on mainittu oikein tavarantoimittajan saateasiakirjoissa, vaikka täsmällinen alanimike ilmoitetaan siinä väärin. Direktiivin 2008/118 2 artiklan b alakohtaa ja 4 artiklan 8 alakohtaa on tulkittava tällaisessa tapauksessa siten, ettei kyseistä tavaraa ole tuotu unionin alueelle ja ettei se ole valmisteveron alainen.

Lopuksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli pääasiassa onko direktiivin 2008/118 38 artiklassa tarkoitettua käsitettä "sääntöjenvastaisuus" pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa tulkittava siten, että se kattaa saman direktiivin 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun "tullisuspensiomenettelyyn tai tullisuspensiojärjestelmään" asetetun tavarantoimittajan, johon liittyvässä saateasiakirjassa mainitaan väärä tariffiluokittelu.

Unionin tuomioistuin totesi tästä, että direktiivin 2008/118 38 artiklan 4 kohdassa asetetut edellytykset, kun niitä luetaan yhdessä sen 33 artiklan 1 kohdan kanssa, eivät täyty tilanteessa, jossa tavaroita ei yhtäältä ole luovutettu kulutukseen jossakin jäsenvaltiossa, koska ne on asetettu direktiivin 2008/118 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun tullisuspensiomenettelyyn tai -järjestelmään, eikä niitä toisaalta ole toisessa jäsenvaltiossa pidetty hallussa kaupallisessa tarkoituksessa niiden siellä tapahtuvaa luovuttamista tai käyttöä varten, vaan ne on tarkoitettu viedä edelleen kolmanteen valtioon.

Näin ollen käsite ”sääntöjenvastaisuus” ei kata tullisuspensiomenettelyyn tai -järjestelmään asetettua tavaraa, johon liittyvässä saateasiakirjassa mainitaan väärä tariffiluokittelu.

1.4. Yleisten tulkintasääntöjen 4–6 sääntö – pääsääntö, tiettyihin pakkauksiin sovellettava erityissääntö ja alanimikkeiden vertailua koskeva sääntö

Yleisten tulkintasääntöjen 4 säännön mukaan ”tavarat, joita ei voida luokitella edellä olevien sääntöjen mukaan, luokitellaan lähinnä samankaltaisten tavaroiden nimikkeeseen”. Yleisten tulkintasääntöjen 5 säännössä todetaan, että ”edellä olevien määräysten lisäksi jäljempänä mainittuihin tavaroihin sovelletaan seuraavia sääntöjä: a) Kameralaukut, soittimien kotelot ja laukut, asekotelot, piirustuskojekotelot, kaulakorukotelot ja niiden kaltaiset pitkäaikaiskäyttöön soveltuvat, tiettyä tavaraa tai tavaralajitelmaa varten erityisesti muotoillut tai sovitetut säilytysesineet, jotka esitetään tullille niiden tavaroiden kanssa, joita varten ne on tarkoitettu, luokitellaan kuten nämä tavarat, jos ne tavallisesti myydään näiden tavaroiden kanssa. Tämä sääntö ei kuitenkaan koske säilytysesineitä, jotka antavat kokonaisuudelle sen olennaisen luonteen. B) Jollei 5 säännön a alakohdan määräyksistä muuta johdu, tavaroita sisältävät pakkauspäällykset ja pakkausaineet luokitellaan kuten nämä tavarat, jos niitä tavallisesti käytetään tällaisten tavaroiden pakkaamiseen. Tämä määräys ei kuitenkaan ole velvoittava, jos pakkauspäällykset tai pakkausaineet selvästi soveltuvat toistuvaan käyttöön”. Yleisten tulkintasääntöjen 6 säännön mukaan on niin, että ”oikeudellisesti tavaroiden luokittelu kunkin nimikkeen alanimikkeisiin määräytyy näiden alanimikkeiden ja niiden huomautusten sanamuodon sekä soveltuvin osin edellä olevien sääntöjen mukaisesti, ottaen kuitenkin huomioon, että ainoastaan samantasoiset alanimikkeet ovat keskenään vertailukelpoisia. Jollei toisin määrätä, tätä sääntöä sovellettaessa otetaan huomioon myös kyseisten jaksojen ja ryhmien huomautukset”.

Tuomio 13.7.2006, Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

Tariffiluokittelu – Steriilit polydimetyylisiloksaanihiutaleet – Silikonielastomeeri – Alkumuodon käsite – Lääke – Pakkaus – Kehoon istutettavan välineen käsite

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyi yhteisöjen tuomioistuimelta, voidaanko elastomeerihukkasten muodossa oleva silikoni, joka on kehitetty ja tarkoitettu istutettavaksi ihmiskehoon inkontinenssiin liittyvien vaivojen hoitamiseksi, luokitella yhdistetyn nimikkeistön¹⁹ nimikkeeseen 9021. Jos vastaus oli myöntävä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyi, mihin alanimikkeeseen kyseisen tuotteen on kuuluttava.

¹⁹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 2388/2000.

Vastauksessaan tähän kysymykseen yhteisöjen tuomioistuimien tarkasteli yhdistetyn nimikkeistön nimikkeitä 3910, 3926, 3004 ja 9021. Se täsmensi tältä osin, että luokittelu on mahdollinen joko kyseessä olevan tuotteen eli polydimetyylisiloksaanin fyysisten ominaispiirteiden mukaan tai sen objektiivisen käyttötarkoituksen mukaan.

Se selvensi ensinnäkin, että koska polydimetyylisiloksaani on elastomeerihiukkasten muodossa olevaa silikonia, sen ilmenemismuoto on yhdistetyn nimikkeistön 39 ryhmän 3 huomautuksen ja 6 huomautuksen b kohdan mukainen. Tällaista silikonia ei kuitenkaan voida luokitella nimikkeeseen 3910 "alkumuotona". Tämä käsite koskee vain silikoneja, jotka on tarkoitettu jatkojalostukseen. Raakamuodot ovat niitä, jotka soveltuvat erityisesti jatkojalostukseen ja on tarkoitettu sitä varten. Pääasiassa kyseessä olevat tuote on erityisesti kehitetty ja tarkoitettu vain kehoon istuttamista varten sulkijalihaksen lihaskudoksen vajaatoiminnan hoitamista varten. Tästä seuraa, että polydimetyylisiloksaani on lopputuote, jota ei tässä ominaisuudessa voida luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3910.

Toiseksi yhteisöjen tuomioistuimen mukaan vaikutti siltä, että polydimetyylisiloksaani vastaa terapeuttista tuotetta. Sitä ei kuitenkaan voida luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3004 "lääkkeenä". Nimittäin polydimetyylisiloksaanin yksittäispakkaukset, joissa tuote on kertakäyttöisissä ruiskuissa, toteutetaan maahantuonnin jälkeen. Tästä seuraa, että polydimetyylisiloksaani ei, sellaisena kuin se on esitetty tullille, vastaa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 3004 määritelmää.

Koska tätä tuotetta ei voida kolmanneksi luokitella edellä mainittuihin nimikkeisiin, yhteisöjen tuomioistuimien määrittä, että tuote voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021. Polydimetyylisiloksaanilla on sellaisen tuotteen objektiiviset ominaispiirteet ja ominaisuudet, joka on erityisesti kehitetty ja tarkoitettu vain kehoon istuttamista varten. Asettuessaan lopullisesti vajaatoimintaiseen lihakseen polydimetyylisiloksaani mahdollistaa sidekudoksen kehittymisen, millä korjataan sulkijalihaksen lihaskudoksen vajaatoimintaa. Näin ollen tuotteen on katsottava olevan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 9021 tarkoitettu kehoon istutettava väline.

Siltä osin kuin viimeiseksi on kyse yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 9021 siitä alanimikkeestä, johon polydimetyylisiloksaani on luokiteltava, yhteisöjen tuomioistuimien totesi, että yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 6 säännöstä on seurauksena, että tavaroiden luokittelu kunkin nimikkeen alanimikkeisiin on tehtävä näiden alanimikkeiden ja niiden huomautusten sanamuodon mukaisesti. Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä oleva tuote on kehoon istutettava väline, joka on luokiteltava alanimikkeeseen 9021 90 90 "muun välineen" ominaisuudessa, koska se ei vastaa mitään muuta yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 9021 alanimikettä.

Tämän perusteella on niin, että polydimetyylisiloksaanin kaltaista tuotetta, joka koostuu steriileistä hiutaleista ja joka on erityisesti kehitetty ja tarkoitettu yksistään kehoon istutettavaksi sairauden hoitoa varten ja joka esitetään tullille yhden kilon painoiseen pusseihin pakattuna, on pidettävä kehoon istutettavana välineenä, joka on luokiteltava

yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021. Koska tällaisen tuotteen tarkoitus ei ole elimen korvaaminen vaan sen mahdollistaminen, että vajaatoimintainen lihas voi luoda lihaskudosta, se on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 9021 90 90.

Tuomio 13.9.2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Tavaroiden luokittelu – Kamera, jossa on haihtuva muisti, josta tallennetut kuvat katoavat, kun kamera suljetaan tai kun otetaan uusia kuvia – Yhdistetty nimikkeistö – Alanimikkeet 8525 80 19 ja 8525 80 30 – Selittävät huomautukset – Tulkinta – Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 113/2014 – Tulkinta – Pätevyys

Vision Research esitti tulliviranomaiselle toukokuussa 2009 sitovaa tariffitietoa koskevan hakemuksen Phantom V7.3-nimiselle kameralle. Se totesi hakemuksessaan, että mainittu kamera oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön²⁰ alanimikkeeseen 8525 80 30 digitaalikameraksi.

Tulliviranomainen luokitteli sitovassa tariffitiedossa mainitun kameran kuitenkin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 19 ”muuksi televisiokameraksi”. Tulliviranomainen tukeutui tässä yhteydessä yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 1 ja 6 sääntöön, täytäntöönpanoasetukseen N:o 113/2014, jota sen mukaan voitiin soveltaa analogisesti mainittuun kameraan, sekä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden 8525, 8525 80 ja 8525 80 19 sanamuotoon. Se katsoi, että sillä, että mainittu kamera voidaan liittää valinnaisesti ulkomuistiin, ei ollut merkitystä luokitukseen, koska sitovaa tariffitietoa oli pyydetty laitteelle, jossa ei ollut tällaista valinnaista muistia.

Vision Research teki mainitusta sitovasta tariffitiedosta oikaisuvaatimuksen tulliviranomaiselle, joka hylkäsi valituksen perusteettomana. Kantaja nosti tämän jälkeen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen tulliviranomaisen päätöksestä ja vaati, että mainittu kamera luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 30.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti tässä tilanteessa esittää unionin tuomioistuimelle kysymyksen siitä, onko yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 8525 80 30 tulkittava siten, että tähän alanimikkeeseen kuuluu pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kamera, jolla voidaan ottaa suuri määrä digitaalisia valokuvia sekunnissa ja tallentaa nämä valokuvat niiden ottamisen jälkeen kameran sisäiseen haihtuvaan muistiin, josta ne katoavat, kun kamera suljetaan, ja mikäli näin on, onko täytäntöönpanoasetus N:o 113/2014, siltä osin kuin sitä voidaan soveltaa analogisesti tällaiseen kameraan, pätevä.

²⁰ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna täytäntöönpanoasetuksella N:o 1001/2013.

Unionin tuomioistuin täsmensi, että kysymykseen vastaamiseksi on aluksi tulkittava yhdistetyn nimikkeistön merkityksellisiä nimikkeitä ja alanimikkeitä, jotta voidaan määrittää kyseisen kameran luokitus yhdistetyssä nimikkeistössä.

Unionin tuomioistuin täsmensi tämän tulkinnan yhteydessä muun muassa, että ratkaiseva tekijä, joka erottaa digitaalikamerat, jotka kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 30, televisiokameroista, jotka kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 19, perustuu siihen, että digitaalikameroilla voidaan tallentaa yksittäisiä kuvia sisäiseen muistiin tai sisäiselle tallennusvälineelle.

Unionin tuomioistuin päätteli tässä yhteydessä, että pääasiassa kyseessä oleva kamera on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 30.

2. Luokitteluperusteet

2.1. Tavarana objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet

Tuomio 8.11.1990 (täysistunto), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

Ennakkoratkaisukysymykset – Yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta – Kansallisen lainsäädännön viittaus yhteisön säännöksiin – Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet 83.06, 97.01 ja 97.03 – Taideteoksen luokittelu

Tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuimelta kysyttiin pääasiassa, onko taideteos, joka koostuu emalilla värjättyllä lasitteella päällystetystä teräslevystä, yhteisen tullitariffiin²¹ nimikkeessä 97.01 tarkoitettu "kokonaan käsin tehty maalaus" tai "sen kaltainen koristetaulu" vai yhteisen tullitariffin nimikkeessä 97.03 tarkoitettu "alkuperäisveistos tai -patsas" vai onko esine sen materiaalin perusteella luokiteltava nimikkeeseen "muut koriste-esineet, epäjaloista metalleista valmistetut".

Tämä kysymys nousi esiin riita-asiassa, joka koskee Saksan verolainsäädännön soveltamista liikevaihtoveron alalla taideteoksen tuontiin Alankomaista Saksaan. Ennen taideteoksen tuontia kantaja oli pyytänyt Saksan tulliviranomaisilta sitovaa tariffitietoa Saksan verolainsäädännön soveltamiseksi tuonnista kannettavan liikevaihtoveron alalla. Saksan lainsäädännössä viitattiin yhteisen tullitariffin nimikkeistöön vapautusten tai alennusten myöntämiseen tältä osin. Siinä säädettiin verokannan soveltamisesta yhteisen tullitariffin nimikkeisiin 97.01 ja 97.03 kuuluviin taide-esineisiin.

Ennen yhteisen tullitariffin tulkintaa koskevien ennakkoratkaisukysymysten käsittelemistä yhteisöjen tuomioistuin totesi, että siltä pyydetyn yhteisen tullitariffin

²¹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhteinen tullitariffi.

säännösten tulkinnan tarkoituksena on antaa kansalliselle tuomioistuimelle mahdollisuus lausua yhteisen tullitariffin sijasta Saksan liikevaihtoverolainsäädännön, jossa viitataan yhteisen tullitariffin nimikkeistöön, soveltamisesta. Näissä olosuhteissa esiin nousi ennakkokysymys ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklassa säädetyn menettelyn sovellettavuudesta ja siten yhteisöjen tuomioistuimen toimivallasta ratkaista ennakkoratkaisukysymykset.

Yhteisöjen tuomioistuin selvensi tältä osin, että se antaa ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisen kansallisten tuomioistuinten ja yhteisöjen tuomioistuimen tehtäväjaon perusteella ilman, että sen pitäisi lähtökohtaisesti pohtia tilannetta, jossa kansalliset tuomioistuimet ovat päättäneet esittää sille kysymyksiä ja jossa ne haluavat soveltaa unionin oikeussäntöä, jonka tulkintaa ne ovat siltä pyytäneet.

Tilanne olisi toinen ainoastaan, jos ilmenisi, että kyseisessä 177 artiklassa tarkoitettua menettelyä pyritään käyttämään muuhun kuin todelliseen tarkoitukseensa ja että menettelyssä pyritään saamaan yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisu keinotekoisessa oikeudenkäyntiasia, tai jos on ilmeistä, että yhteisöjen tuomioistuimen tulkittavaksi saatettu unionin oikeussäntö ei ole sovellettavissa.

Näin ei ole silloin, kun kyseistä tuomioistuinta pyydetään tulkitsemaan unionin oikeuden säännöstä, jota kansallisen tuomioistuimen on sovellettava unionin oikeudessa sille annetusta soveltamisalasta riippumatta, koska kansallisessa lainsäädännössä viitataan siihen ennakkoratkaisupyynnöllä.

Edellä esitetyn perusteella yhteisöjen tuomioistuin totesi, että sillä on toimivalta ratkaista esitettyjä kysymyksiä, jotka koskevat yhteisen tullitariffin tulkintaa.

Vastatakseen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymyksiin yhteisöjen tuomioistuin totesi aluksi, että kyseessä olevaa esinettä ei voida pitää koriste-esineenä, joka on selittävien huomautusten mukaan yhteisen tullitariffin nimikkeen 83.06 nimikkeeseen ”muut koriste-esineet, epäjaloa metallia” luokiteltavien tavaroiden olennainen ominaisuus.

Yhteisöjen tuomioistuin korosti, että tämä tulkinta on lisäksi yhdenmukainen yhteisen tullitariffin 97 ryhmää edeltävän 4 huomautuksen kanssa, jonka mukaan silloin, kun esineen luokittelusta on epäselvyyttä, etusija on annettava luokittelulle johonkin taideteoksia, kokoelmaesineitä ja antiikkiesineitä koskevan ryhmän muodostavista eri nimikkeistä.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan näin on sitäkin suuremmalla syyllä, kun otetaan huomioon, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisen tullitariffin nimikkeiden 97 ”Maalaukset, piirustukset ja pastellit, kokonaan käsin tehdyt, kollaasit ja niiden kaltaiset koristetaulut” ja 97.03 ”Mistä aineesta tahansa valmistetut alkuperäisveistokset ja patsaat” välinen rajanveto perustuu siihen, että veistosten ja patsaiden olennainen taiteellinen luonne muodostuu teoksen kolmiulotteisen muodon muokkaamisesta, kun

taas maalausten, kollaasien ja niiden kaltaisten koristetaulujen osalta se muodostuu teoksen pinnan koostumuksesta, ja taideteos, joka koostuu emalilla värjättyllä lasitteella taiteilijan käsin päällystämästä teräslevystä, jolla ei ole omaa taiteellista arvoa on katsottava nimikkeessä 97.01 tarkoitetuksi "kokonaan käsin tehdyksi maalaukseksi".

Näiden kriteerien perusteella yhteisöjen tuomioistuin päätteli, että esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltainen taideteos on luokiteltava yhteisen tullitariffin nimikkeeseen 97.01.

Tuomio 19.2.2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tariffiluokittelu – Nestekide-tyyppiä (LCD) olevat monitorit, joissa on SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- ja komposiittivideoliitäntä – Nimike 8471 – Nimike 8528 – Asetus (EY) N:o 754/2004

Kamino toi vuonna 2004 maahan vapaaseen liikkeeseen luovutettavaksi erän LCD-tyyppisiä värimonitoreja, jotka luokiteltiin alanimikkeeseen 8528 21 90. Nämä monitorit on varustettu D-Sub-, DVI-D-, USB-, S-video ja komposiittivideoliitännällä, joiden ansiosta ne voivat toistaa sekä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta että muistakin laitteista tulevia kuvia.

Koska Kamino katsoi, että nämä monitorit piti luokitella alanimikkeeseen 8471 60 90, se teki oikaisuvaatimuksen maksumääräyksestä. Tullitarkastaja kuitenkin hylkäsi oikaisuvaatimuksen päätöksellään.

Muutoksenhakutuomioistuin katsoi siinä vireille tullutta kannetta käsitellessään, kun se oli ensin tutkinut pääasiassa kyseessä olevien monitorien ominaispiirteet ja ominaisuudet, että ne täyttävät yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdasta ilmenevät edellytykset. Valtiovarainministeriön valtiosihteeri teki kassaatiovalituksen tästä tuomiosta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen ja väitti, että muutoksenhakutuomioistuin ei ollut ottanut huomioon niitä muita käyttömahdollisuuksia, joita näillä monitoreilla on automaattisen tietojenkäsittelyjärjestelmän osana.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimelta sitä, voidaanko monitorien, jotka voivat toistaa sekä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta että muista lähteistä tulevia signaaleja, katsoa olevan yhdistetyn nimikkeistön²² 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdassa tarkoitettuihin tavoin alanimikkeeseen 8471 60 90 luokiteltavaa "tyyppiä, jota käytetään – – pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä".

²² Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1789/2003.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti ensinnäkin, että yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohdassa tarkoitettua ”muuta erityistoimintoa kuin tietojenkäsittelyä” suoritetaan vain laitteilla, jotka sisältävät automaattisen tietojenkäsittelykoneen tai jotka toimivat tällaisen koneen yhteydessä ja joiden toiminto ei kuulu tietojenkäsittelyyn. Sen lisäksi, että pääasiassa kyseessä olevilla monitoreilla suoritetaan pelikonsolin, videolaitteen tai DVD-soittimen kaltaisista laitteista tulevien kuvien toistotoimintoa, joka ei kuulu tietojenkäsittelyyn, niillä suoritetaan myös automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta tulevien signaalien toistoa.

Toiseksi yhteisöjen tuomioistuimen mukaan kyseisten monitorien luokittelusta alanimikkeeseen 8471 60 90 on todettava, että vaikka ne eivät ole tyyppiä, jota käytetään yksinomaan automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, koska ne voidaan yhdistää keskusyksikköön, koska ne voivat ottaa vastaan ja välittää tietoa sellaisessa muodossa, jota järjestelmä voi käyttää, ja koska ne voivat toistaa yhtä hyvin toisista lähteistä tulevia signaaleja, yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdan sellaisella tulkinnalla, jonka mukaan kyseisten monitorien luokittelu nimikkeeseen 8471 olisi mahdotonta jo pelkästään sen vuoksi, että niillä on mahdollista toistaa muista lähteistä kuin automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta tulevia kuvia, jätettäisiin huomiotta kyseisen huomautuksen tekstissä oleva sana ”pääasiassa”.

Viimein on niin, että jos harmonoidun järjestelmän 8471 alanimikkeen selityksiä olisi tulkittava siten, että ne estävät kaikkien sellaisten monitorien, joilla on mahdollista toistaa sekä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta että muista lähteistä tulevia signaaleja, luokittelun alanimikkeeseen 8471 60 90, kyseisillä selittävillä huomautuksilla muutettaisiin ja etenkin rajoitettaisiin yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdan soveltamisalaa. Tästä seuraa, että jos oletettaisiin, että alanimikettä 8471 60 90 koskevia yhdistetyn nimikkeistön selittäviä huomautuksia ja harmonoidun järjestelmän nimikettä 8471 koskevia selityksiä pitäisi tulkita tällä tavoin, niitä ei voitaisi soveltaa, koska tämä tulkinta ei ole yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdan mukainen.

Tästä seuraa, että LCD-tyyppiä olevien monitorien, joissa on SUB-D-, DVI-D, USB-, S-video- ja komposiittivideoliitäntä luokittelu alanimikkeeseen 8471 60 90 yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdassa tarkoitettuina yksikköinä, jotka ovat tyyppiä, jota käytetään ”pääasiassa” automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, ei ole mahdotonta pelkästään siitä syystä, että niillä voidaan toistaa sekä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta että muista lähteistä tulevia signaaleja.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyysi lisäksi yhteisöjen tuomioistuinta täsmentämään ne arviointiperusteet, joiden nojalla voidaan päättää, ovatko pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset sellaisia yksiköitä, joita käytetään pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan oli niin, että jotta kansalliset viranomaiset ja tuomioistuimet voisivat päättää, ovatko LCD-tyyppiä olevat monitorit, joissa on SUB-D-, DVI-D, USB-, S-video- ja komposiittivideoliitäntä, yksikköjä, jotka ovat tyyppiä, jota käytetään pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, niiden on turvauduttava harmonoidun järjestelmän nimikettä 8471 koskeviin selityksiin ja etenkin sen automaattisten tietojenkäsittelykoneiden näyttöyksiköitä koskeviin kohtiin.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tältä osin, että niiden liitäntöjen lukumäärä ja tyyppi, joilla tämänkaltaiset monitorit on varustettu, eivät yksinään voi muodostaa ratkaisevaa perustetta näiden monitorien tariffiluokittelulle ja tätä luokittelua tehtäessä on syytä ottaa huomioon muitakin arviointiperusteita ja näiden monitorien objektiiviset ominaispiirteet ja ominaisuudet, kun arvioidaan, missä määrin ne voivat suorittaa useita toimintoja ja minkä suoritustason ne saavuttavat näissä toiminnoissa, ja käyttää apuna harmonoidun järjestelmän nimikettä 8471 koskevia selittäviä huomautuksia.

Koska kyseisiä monitoreja näin ollen ei voida sulkea yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdassa tarkoitetun automaattisen tietojenkäsittelykoneen yksikön käsitteen ulkopuolelle, on syytä yksilöidä ne perusteet, joiden nojalla voidaan päättää, ovatko nämä monitorit tyyppiä, jota käytetään pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, vai onko ne niiden ominaispiirteiden ja teknisten ominaisuuksien vuoksi katsottava televisionäyttöiksi tai videomonitoreiksi.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tästä syystä, että jotta kansalliset viranomaiset ja tuomioistuimet voisivat päättää, ovatko pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset monitorit yksikköjä, jotka ovat tyyppiä, jota käytetään pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, niiden on turvauduttava harmonoidun järjestelmän nimikettä 8471 koskeviin selityksiin.

Tuomio 7.5.2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

Yhdistetty nimikkeistö – Tariffinimikkeet 2206 ja 2208 – Käymisteitse valmistettu tislattua alkoholia sisältävä juoma – Alun perin hedelmistä tai luonnontuotteesta saatu juoma – Aineiden lisääminen – Seuraukset – Alkuperäisen juoman maun, hajun ja ulkoasun menettäminen

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli yhteisöjen tuomioistuimelta lähinnä, ovatko käymisteitse saadusta alkoholista valmistetut juomat, jotka alun perin luokiteltiin yhdistetyn nimikkeistön²³ nimikkeeseen 2206 ja joihin on lisätty tietty määrä tislattua alkoholia, vettä, sokerisiirappia, aromiaineita, väriaineita ja – tiettyjen juomien osalta – kermapohja, minkä johdosta ne ovat menettäneet tietystä hedelmästä tai tietystä luonnontuotteesta valmistetun

²³ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 2587/91.

juoman maun, hajun ja/tai ulkoasun, yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluvia käymisteitse valmistettuja juomia vai yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208 kuuluvia tislattuja juomia.

Yhteisöjen tuomioistuin täsmensi tältä osin, että yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 2206 koskevan harmonoidun järjestelmän selityksen mukaan alkoholin lisääminen tähän nimikkeeseen luokiteltaviin juomiin ei estä sitä, että nämä juomat säilyttävät tämän luokituksen, mikäli ne säilyttävät tähän nimikkeeseen luokiteltujen tuotteiden eli käymisteitse valmistettujen juomien ominaisuudet. Koska pääasiassa kyseessä olevat juomat ovat kuitenkin menettäneet tietystä hedelmästä tai tietystä luonnontuotteesta valmistetun juoman eli käymisteitse valmistetun juoman maun, hajun ja ulkoasun, tuotteita ei voida luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluviksi.

Yhteisöjen tuomioistuin huomautti tällaisten tuotteiden luokittelusta seuraavaksi, että yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohdan mukaan nimikkeessä oleva ainetta koskeva viittaus tarkoittaa tätä ainetta sellaisenaan tai sekoitettuna taikka yhdistettynä muihin aineisiin. Tämä on tilanne pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten tuotteiden osalta, jotka sisältävät käymisteitse valmistettua alkoholia ja tislattua alkoholia. Nämä aineet kuuluvat eri tariffinimikkeisiin.

Yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön a alakohdassa todetaan, että jos tavarat yleisten tulkintasääntöjen 2 säännön b alakohdan mukaan tai muutoin olisi luokiteltava kahteen tai useampaan nimikkeeseen, tavarankuvaukseltaan yksityiskohtaisinta nimikettä on sovellettava ennen yleisempiä nimikkeitä. Kun pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset tavarat koostuvat useasta eri aineesta ja kumpikaan edellä mainituista kahdesta alanimikkeestä ei ole toista yksityiskohtaisempi, ainoa säännös, jonka nojalla pääasiassa kyseessä olevat tavarat voidaan luokitella, on yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön b alakohta. Tämän yleisen tulkintasäännön mukaan tavarankuvauksen tekemiseksi on välttämätöntä ratkaista, mikä niistä aineista, joista tavara koostuu, antaa tavaralle sen olennaisen luonteen.

Yhteisöjen tuomioistuin selitti täten, että on määriteltävä, mikä niistä aineista, joista pääasiassa kyseessä olevien tavaroiden kaltaiset tavarat koostuvat, antaa niille niiden olennaisen luonteen. Tältä osin voidaan ottaa huomioon useat objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, kun määritellään tuotteiden olennaista luonnetta, erityisesti ensinnäkin objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, mukaan lukien tislattun alkoholin pitoisuus, toiseksi aistittavissa olevat ominaispiirteet ja lopuksi niiden käyttötarkoitus alkoholipitoisena juomana.

Yhteisöjen tuomioistuin päätteli tämän perusteella, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten juomien olennainen luonne vastaa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2208 kuuluvien tuotteiden ominaista luonnetta.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi täten, että esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltaiset juomat eivät kuulu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 vaan nimikkeeseen 2208.

Tuomio 28.10.2010, X(C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Kuivatut kasvikset (kokonaiset valkosipulit), joista kosteus ei ole poistunut kokonaan

X teki tulliasioitsijana 15 vapaaseen liikkeeseen luovuttamista koskevaa ilmoitusta Kiinasta peräisin olevista ja maahantuonnin aikaan jäähdytyskonteissa olleista kokonaisista valkosipuleista. Tuonti-ilmoituksissa ilmoitettiin joka kerta alanimikkeeksi yhdistetyn nimikkeistön alanimike 0712 90 90 ja tavaroiden kuvauksiksi kuivattu valkosipuli.

Tulliviranomaisten luovutettua tavarat varastoyritys toimitti valkosipulikontin kylmätilaan, jossa sitä säilytettiin -3 °C:n lämpötilassa. Koska tullitarkastaja katsoi, että maahantuotu valkosipuli oli luokiteltava jäähdytettynä valkosipulina yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 0703 20 00, hän teki tämän jälkeen riidanalaiset tullien maksuunpanopäätökset.

X:n maksuunpanopäätöksistä tekemä oikaisuvaatimus hylättiin. Sen jälkeen se nosti kanteen, joka todettiin perusteettomaksi. X valitti tästä päätöksestä, minkä seurauksena annettiin tuomio, jossa todettiin, että tullitarkastaja ei ollut osoittanut, että olisi ollut olemassa peruste, jonka nojalla ilmoitetusta yhdistetyn nimikkeistön nimikkeestä 0712 saatiin poiketa.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi oli saatettu kassaatiovalitus viimeksi mainitusta tuomiosta, pyysi tässä yhteydessä unionin tuomioistuinta täsmentämään minkä kriteereiden perusteella on ratkaistava, kuuluuko kuivatusprosessissa käsitelty valkosipuli yhdistetyn nimikkeistön²⁴ alanimikkeeseen 0703 20 00 vai alanimikkeeseen 0712 90 90.

Unionin tuomioistuin viittasi harmonoidun järjestelmän selitysten nimikkeeseen 0712 ja totesi, että luokitteluun nimikkeeseen 0712 vaaditaan, että kasviksia on käsitelty intensiivisessä kuivaamisprosessissa sellaisen erikoiskäsittelyn mukaisesti, jonka päätyttyä kaikki tai melkein kaikki tuotteessa ollut kosteus on poistunut siitä. Tällaisen prosessin jälkeen kasviksiin jäävän kosteuden määrä ei siis saa olla merkittävä.

Unionin tuomioistuin totesi analogisesti 15.6.1976 annettuun tuomioon Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)) nähden, että jotta valkosipuli voidaan luokitella nimikkeeseen 0712, valkosipulin kuivaamisprosessin on johdettava olennaisiin ja peruuttamattomiin muutoksiin siten, että tuote ei ole enää luonnollisessa tilassaan.

Sen takia veden poistamisen on muutettava olennaisesti tuotteiden objektiivisia ominaisuuksia ja ominaispiirteitä siten, että tämä muutos johtaa luokitteluun muuhun nimikkeeseen kuin 0703, joka käsittää kasvikset tuoreina ja jäähdytettynä.

²⁴ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1810/2004.

Lisäksi se, että osittain kuivattu valkosipuli tuodaan maahan jäähdytettynä, osoittaa, että kuivaamisella ei ole poistettu kaikkea tai melkein kaikkea tuotteesta olevaa kosteutta, koska dehydratointi on säilömenetelmä, joka mahdollistaa sen, että dehydratoituja tuotteita ei tarvitse säilyttää pidempään alle 0 asteessa.

Pitkä säilyvyysaika voi varmasti toimia lisäosoituksensa siitä, miten paljon kosteutta on poistunut valkosipulista, jotta se voidaan luokitella nimikkeeseen 0712 kuivattuna kasviksina vastakohtana luokittelulle tuoreeksi ja jäähdytetyksi valkosipuliksi. Unionin tuomioistuin totesi kuitenkin, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeet 0703 ja 0712 eivät sisällä minkäänlaista viittausta säilymiseen luokituskriteerinä, minkä takia säilyvyysajalla itsellään ei ole vaikutusta kyseisen tuotteen tariffiluokitteluun.

Tästä seuraa, että valkosipuli, jota on käsitelty intensiivisessä kuivaamisprosessissa sellaisen erikoiskäsittelyn mukaisesti, jonka päätyttyä kaikki tai melkein kaikki tuotteesta ollut kosteus on poistunut tuotteesta, kuuluu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 0712 90 90, mutta osittain kuivattu valkosipuli, joka on säilyttänyt tuoreen valkosipulin ominaisuudet ja ominaispiirteet, kuuluu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 0703 20 00.

Tuomio 26.4.2017, Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Tavaroiden luokittelu – Implanttiruuvit, jotka on tarkoitettu istutettaviksi ihmiskehoon murtumien hoitoa tai proteesien kiinnittämistä varten – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 9021 – Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1212/2014 – Pätevyys

Alankomaiden tulliviranomaiset antoivat Strykerille kolme sitovaa tariffitietoa kolmelle implanttiruuvimallille, jotka on tarkoitettu istutettaviksi ihmiskehoon luunmurtumien hoitamiseksi tai proteesien kiinnittämiseksi. Kyseisillä ruuveilla oli yhteisiä ominaispiirteitä sekä erityisiä ominaispiirteitä. Nämä ominaispiirteet huomioon ottaen tulliviranomaiset luokittelivat antamiensa sitovien tariffitietojen perusteella nämä kolme lääkinällisen ruuvityypin mallia yhdistetyn nimikkeistön²⁵ nimikkeeseen 9021 90 90.

Täytäntöönpanoasetuksen N:o 1212/2014 julkaisemisen jälkeen mainitut viranomaiset peruuttivat kyseiset tariffitiedot. Kyseistä peruuttamista oli perusteltu sillä perusteella, että kyseisen asetuksen mukaan ”kirurgiassa käytettäväksi tarkoitettu ruuvi on luokiteltava objektiivisesti todettavien ominaisuuksiensa ja ominaispiirteidensä perusteella yleiskäyttöiseksi osaksi”.

Tulliviranomaisille osoitetun oikaisuvaatimuksen hylkäämisen jälkeen Stryker nosti peruuttamispäätöksestä kanteen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa.

²⁵ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1101/2014.

Kanteensa tueksi Stryker totesi pääasiallisesti, että kun otetaan huomioon implanttiruuvien objektiivisesti todettavat ominaisuudet ja ominaispiirteet, kuten niiden ominainen käyttötarkoitus, kyse ei ole "tavallisista" ruuveista, jollaisia yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 7318 tarkoitetaan. Lisäksi Strykerin mukaan täytäntöönpanoasetus N:o 1212/2014 ei ole pätevä, koska siinä tehty luokittelu perustuu pelkästään kyseessä olevien lääkinnällisten implanttiruuvien ulkoisiin ominaisuuksiin eikä siinä ole otettu huomioon kyseisten ruuvien ominaista käyttötarkoitusta, mikä on vastoin unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoi, että pääasiassa kyseessä olevien implanttiruuvien objektiivisesti todettavien ominaisuuksien ja ominaispiirteiden, joihin sisältyy niiden ominainen käyttötarkoitus, perusteella kyseiset ruuvit voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021, ja tiedusteli unionin tuomioistuimelta, sovelletaanko yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 9021 pääasiassa kyseessä olevan kaltaisiin lääkinnällisiin implanttiruuveihin, jotka on tarkoitettu yksinomaan istutettaviksi ihmiskehoon luunmurtumien hoitamiseksi tai proteesien kiinnittämiseksi.

Unionin tuomioistuin tukeutui harmonoidun järjestelmän 90 ryhmää koskevan selityksen sanamuodon sekä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 9021 sanamuodon sekä sen alanimikkeen 9021 39 90 selittävän huomautuksen sanamuodon arviointiin ja selitti ensinnäkin, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021 luokitellaan ne tuotteet, joille on ominaista korkeatasoinen viimeistely ja suuri tarkkuus ja jotka voidaan istuttaa kehoon sekä vahingoittuneen kehon osan asettamiseksi lepoon että edistämään murtuman paranemista, mikä näin ollen erottaa ne tavallisista tuotteista.

Toiseksi unionin tuomioistuin viittasi oikeuskäytäntöönsä, jonka mukaan kriteereihin, joilla voidaan erotella yksinkertaiset tai tavalliset tuotteet lääketieteellistä tarkoitusta varten olevista tuotteista, kuuluvat muun muassa asianomaisen tuotteen valmistusmenetelmää koskeva kriteeri sekä mainitun tuotteen erityistä käyttötarkoitusta koskeva kriteeri.

Unionin tuomioistuin arvioi tämän oikeuskäytännön valossa tuotteen menetelmää ja käyttötarkoitusta ja totesi, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset tuotteet eroavat korkeatasoisen viimeistelynsä ja suuren tarkkuutensa osalta tavallisista tuotteista, kun otetaan huomioon niiden valmistustapa sekä niiden erityinen käyttötarkoitus. Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten lääkinnällisten implanttiruuvien objektiivisesti todettavista ominaispiirteistä ja ominaisuuksista seuraa, että tällaiset tuotteet voivat kuulua yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021.

Unionin tuomioistuin totesi täten, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021 kuuluvat pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset lääkinnälliset implanttiruuvit, jos kyseisillä tuotteilla on ominaispiirteitä, jotka erottavat ne tavallisista tuotteista korkeatasoisen viimeistelynsä ja suuren tarkkuutensa sekä valmistustapansa ja erityisen käyttötarkoituksensa osalta.

Tuomio 13.3.2019, B. S. (Mallas oluen koostumuksessa) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Alkoholin ja alkoholijuomien valmistevero – Direktiivi 92/83/ETY – 2 artikla – Oluen käsite – Juoma, joka on valmistettu kantavierteestä, joka sisältää sekoituksen, jossa on enemmän glukoosia kuin mallasista – Yhdistetty nimikkeistö – Nimikkeet 2203 (mallasjuomat) tai 2206 (muut käymisen avulla valmistetut juomat)

B. S. valmisti alkoholijuomaa, jonka hän katsoi olevan oluen ja alkoholittoman juoman sekoitus. Tämän juoman valmistuksessa käytetyn vierteen, johon pohjautuu välituote, pääainesosa oli glukoosisiirappi eikä mallas.

Tätä tuotantoa varten se teki joka kuukausi toimivaltaiseen tullitoimipaikkaan valmisteveroilmoituksen luokitellen valmistamansa juoman yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2203 kuuluvan oluen ja alkoholittoman juoman sekoitukseksi ja sovelsi oluen valmisteverokantaa.

Tullitoimipaikan johtaja kyseenalaisti nämä ilmoitukset ja katsoi, että valmistettu juoma oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluvaksi alkoholittomasta juomasta ja muusta käymisen avulla valmistetusta juomasta kuin mallasjuomasta (oluesta) valmistetuksi juomaksi ja siihen oli sovellettava korkeampaa valmisteverokantaa. Tullitoimipaikan johtaja perusteli näitä päätöksiä siten, että välituotteen valmistuksessa käytetty pääainesosa oli glukoosisiirappi eikä mallas eikä kyseistä tuotetta voitu näin ollen luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2203 kuuluvaksi ”mallasjuomaksi”.

Tullikamarin johtaja vahvisti useilla antamillaan päätöksillä mainitut tullitoimipaikan johtajan antamat päätökset. Lisäksi puolalaiset hallintotuomioistuimet hylkäsivät B. S:n kyseisistä päätöksistä nostamat kanteet. Kyseisessä asiassa syytetty tuomittiin rikosoikeudellisesti siitä, että hän oli johtanut Puolan verohallintoa harhaan valmistamansa juoman luonteesta, mikä johti näiden verojen, joiden maksamiseen hän oli velvollinen, vähenemiseen. B. S. valitti tästä tuomiosta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli unionin tuomioistuimelta tässä yhteydessä, onko direktiivin 92/83²⁶ 2 artiklaa tulkittava siten, että alkoholittomaan juomaan sekoitettavaksi tarkoitettu välituote, joka on valmistettu kantavierteestä, joka sisältää vähemmän mallasainesosia kuin muita kuin mallasainesosia, ja johon glukoosisiirappi on lisätty ennen käymisprosessia, on katsottava yhdistetyn nimikkeistön²⁷ nimikkeeseen 2203 kuuluvaksi mallasjuomaksi.

²⁶ Direktiivin 92/83 2 artiklan ”oluen” määritelmään sisältyvät paitsi kaikki yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2203 mukaiset tuotteet, myös kaikki tuotteet, jotka sisältävät yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2206 kuuluvan alkoholittomien juomien ja oluen sekoituksen, kun tällaisten tuotteiden todellinen alkoholipitoisuus on enemmän kuin 0,5 tilavuusprosenttia.

²⁷ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 2587/91.

Unionin tuomioistuin katsoi, että kyseessä oleva lopputuote on sekoitus, jota ei voida luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2203, ja totesi, että mainittu tuote voidaan määrittellä "olueksi" ja se voi kuulua 2 artiklan soveltamisalaan vain, jos alkoholipitoinen välituote, joka on tarkoitus sekoittaa alkoholittomiin juomiin lopputuotteen saavuttamiseksi, voidaan katsoa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2203 tarkoitetuksi "mallasjuomaksi", koska vaikuttaa, ettei ole kiistetty, että kyseisen lopputuotteen alkoholipitoisuus olisi enemmän kuin 0,5 tilavuusprosenttia.

Unionin tuomioistuin totesi ensinnäkin sen määrittämiseksi, voidaanko glukoosisiirappia ja pienen osan mallasta sisältävästä kantavierteestä käymisen avulla valmistettu alkoholipitoinen tuote katsoa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2203 tarkoitetuksi "mallasjuomaksi", että yhdistetyssä nimikkeistössä ei säädetä siitä, kuinka suuren prosentuaalisen vähimmäisosuuden kantavierteen on sisällettävä mallasainesosia, kun vierrettä käytetään oluen valmistuksessa. On totta, että yhdistetyn nimikkeistön nimike 2203 koskee "mallasjuomia", mikä tarkoittaa, että tämän säännöksen alaan kuuluvaa olutta ei voida tuottaa ilman, että mallas on osana sen koostumusta. Käytetyn ilmauksen "mallasjuomat" pelkästä sanamuodosta ei kuitenkaan voida päätellä, että kantavierteeseen vaaditaan mallasta vähimmäisosuus.

Glukoosisiirapin osuudesta kantavierteen koostumuksessa unionin tuomioistuin totesi toiseksi, että yhdistetyssä nimikkeistössä ei edellytetä siirapin lisäämistä ja että lisäksi harmonisoidun järjestelmän nimikkeeseen 2203 liittyvässä selityksessä tunnustetaan nimenomaisesti mahdollisuus lisätä kantavierteeseen käymisen aikana aromiaineita.

Tästä seuraa, että tuote, jonka valmistukseen on käytetty vain vähäinen osuus mallasta ja johon on lisätty glukoosia ennen alkoholikäymistä, ei pelkästään näillä perusteilla jää yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2203 olevan mallasjuoman käsitteen ulkopuolelle. Kuitenkin tällainen tuote voi kuulua kyseiseen nimikkeeseen vain, jos sen objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet vastaavat olutta. Tässä yhteydessä on otettava huomioon erityisesti kyseisen tuotteen aistittavissa olevat ominaispiirteet

Unionin tuomioistuimen mukaan tässä yhteydessä oli niin, että jos alkoholipitoisen välituotteen aistittavissa olevat ominaispiirteet eivät vastaa oluen vastaavia, kuten erityisesti silloin, jos välituote ei ulkoisesti muistuttaisi olutta tai sillä ei olisi oluelle tyypillistä makua, kyseistä tuotetta ei voida katsoa yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2203 kuuluvaksi mallasjuomaksi.

2.2. Tavarankäyttötarkoitus

Tuomio 14.4.2011, British Sky Broadcasting Group ja Pace (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Digitaalisen satelliittitelevision tallentavat vastaanottimet ja dekooderit – Yhteisön tullikoodiksi – 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohta ja 6 kohta – Sitovan tariffitiedon voimassaoloaika

Kyseiseen tuomioon johtaneet ennakkoratkaisupyynnöt koskevat muun muassa yhdistetyn nimikkeistön²⁸ alanimikkeiden 8521 90 00 ja 8528 71 13 tulkintaa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli ensimmäisillä kysymyksillään tarkastelevana olevissa asioissa muun muassa, onko yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että tietoliikennevalmiudella varustetut sovittimet, joissa on tallentava kovalevy, kuuluvat alanimikkeeseen 8528 71 13 huolimatta 7.5.2008 julkaistuista yhdistetyn nimikkeistön selittävästä huomautuksista, joista ilmenee, että mainitut sovittimet kuuluvat alanimikkeeseen 8521 90 00.

Unionin tuomioistuin totesi aluksi, että yhdistetyn nimikkeistön selittävässä huomautuksessa todetaan todellakin, että erilliset sovittimet, joissa on sisäänrakennettu tallennin tai toistin (esimerkiksi kovalevy), eivät kuulu alanimikkeeseen 8528 71 13, vaan ne on luokiteltava alanimikkeeseen 8521 90 00. Harmonoidun järjestelmän selityksissä, jotka olivat voimassa pääasioiden tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, tarkennetaan kuitenkin, että televisiovastaanottimet (myös ne, joissa on samaan ulkokuoreen yhdistetty tallennuslaite) eivät kuulu nimikkeeseen 8521, vaan ne on luokiteltava nimikkeeseen 8528.

Tässä yhteydessä unionin tuomioistuin selitti, että alanimikkeiden 8521 90 00 ja 8528 71 13 määritelmistä ilmenee, että näihin kahteen alanimikkeeseen kuuluvat tavarat voivat sekä vastaanottaa että tallentaa televisiosignaaleja. Näiden alanimikkeiden välinen ero on mainittujen toimintojen luonne pää- tai sivutoimintona. Alanimike 8521 90 00 sisältää tallennuslaitteet, jotka voivat myös toimia televisiovastaanottimina, kun taas alanimike 8528 71 13 sisältää televisiovastaanottimet, joilla voidaan myös tallentaa.

Yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson, johon kyseiset alanimikkeet kuuluvat, 3 huomautuksen mukaan ”yhdistelmäkoneet, joissa on kaksi tai useampia yhdeksi kokonaisuudeksi asennettua konetta, ja muut koneet, jotka on tarkoitettu suorittamaan kahta tai useampaa toisiaan täydentävää tai vaihtoehtoista toimintoa, luokitellaan yhdistelmän pääasiallisen toiminnon suorittavan osan tai koneen mukaisesti”. Pääasioissa kyseessä olevassa sovittimessa on kiistämättä kaksi toimintoa eli

²⁸ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksilla N:o 2587/91 ja N:o 1214/2007.

televisiosignaalien tallennus ja vastaanotto. Se on näin ollen kone, joka on tarkoitettu suorittamaan kahta tai useampaa toisiaan täydentävää tai vaihtoehtoista toimintoa yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 3 huomautuksessa tarkoitettulla tavalla.

Unionin tuomioistuin totesi siis, että on tarkasteltava, kumpi kahdesta toiminnosta – televisiosignaalien tallennus vai niiden vastaanotto – on päätoiminto ja kumpi on sivutoiminto.

Unionin tuomioistuin muistutti tältä osin, että tuotteen käyttötarkoitus voi nimittäin olla luokittelun objektiivinen arviointiperuste sikäli kuin se liittyy kiinteästi kyseiseen tuotteeseen, jolloin liitynnän kiinteyttä on pystyttävä arvioimaan tuotteen objektiivisten ominaispiirteiden ja ominaisuuksien mukaan. Erityisesti on otettava huomioon, mikä on kuluttajan mielestä pää- ja mikä sivutoiminto.

Unionin tuomioistuin totesi näiden näkökohtien perusteella, että pääasioissa kyseessä oleva sovitin on pääasiallisesti tarkoitettu televisiosignaalien vastaanottamiseen ja että tämä toiminto on tunnusomainen kyseiselle laitteelle. Se on näin ollen sen päätoiminto, ja tallentaminen on vain sivutoiminto.

Näin ollen pääasioissa kyseessä olevan kaltaiset sovitimet kuuluvat alanimikkeeseen 8528 71 13 huolimatta yhdistetyn nimikkeistön selittävästä huomautuksesta.

Tästä seuraa, että koska yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset ovat tältä osin yhdistetyn nimikkeistön vastaisia, niitä ei sovelleta.

Tuomio 22.11.2012, Digitalnet ym. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 ja C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Laitteet, jotka pystyvät vastaanottamaan televisiosignaaleja ja joissa on modeemi internetyhteyttä varten ja valmiudet interaktiiviseen tietojen vaihtoon

Kolme yhtiötä, jotka pääasiallisena toimintanaan tarjoavat yhteyksiä digitaalitelevisioon ja internetiin, toi Bulgariaan tietoliikennevalmiudella varustettuja sovitimia (jäljempänä sovitimet) erilaisilla kauppanimillä. Sovittimet ilmoitettiin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, toisin sanoen niin, että niille myönnetään vapautus tulleista.

Tulliviranomaiset suorittivat tarkastuksen ja katsoivat, ettei sovitimissa ollut sisäänrakennettua modeemia ja että ne olisi pitänyt luokitella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 19. Tulliviranomaiset tekivät tämän johdosta hallintopäätökset, joissa vahvistettiin näiden kolmen yhtiön maksettavat tullit.

Asianomaiset yritykset riitauttivat nämä hallintopäätökset ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa, jossa ne nostivat neljä erillistä kannetta, joista kaksi koskee samaa yhtiötä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli näin ollen unionin tuomioistuimelta, mitkä tavarat voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön²⁹ alanimikkeeseen 8528 71 13 ja mikä on käsitteiden ”modeemi” ja ”internetyhteys” sisältö tässä alanimikkeessä ja 7.5.2008 julkaistuissa selittävässä huomautuksissa tarkoitetulla tavalla. Se halusi myös tietää, onko käytetyn modeemin tyyppillä merkitystä tullitariffiluokittelun kannalta, vai riittääkö, että modeemilla saadaan yhteys internetiin.

Unionin tuomioistuin muistutti aluksi, että jotta laite voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, yhtäältä sillä on voitava vastaanottaa televisiosignaaleja ja toisaalta siinä on oltava internetyhteyttä varten modeemi, joka mahdollistaa interaktiivisen tietojen vaihdon. Täten laitteet, joilta puuttuu jompikumpi näistä ominaisuuksista, on yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön c alakohdan mukaisesti luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 19.

Tuotteen käyttötarkoitus voi nimittäin olla luokittelun objektiivinen arviointiperuste sikäli kuin se liittyy kiinteästi kyseiseen tuotteeseen, jolloin liittynän kiinteyttä on pystyttävä arvioimaan tuotteen objektiivisten ominaispiirteiden ja ominaisuuksien mukaan.

Koska yhdistetyssä nimikkeistössä ei määritellä käsitteitä ”modeemi” eikä ”internetyhteys”, unionin tuomioistuin tarkasteli pääasioissa kyseessä olevien maahantuontien ajankohtana voimassa olleita 7.5.2008 julkaistuja selittäviä huomautuksia, joista saadaan täsmennyksiä siitä, minkätyyppisiä laitteita voidaan pitää modeemeina alanimikkeessä 8528 71 13 tarkoitetulla tavalla, ja siitä, mitä ominaisuuksia näissä laitteissa on oltava, jotta niiden voidaan katsoa mahdollistavan internetyhteyden ja interaktiivisen tietojen vaihdon.

Unionin tuomioistuin viittasi mainituissa selittävässä huomautuksissa olevaan alanimikkeessä 8528 71 13 tarkoitettuun modeemin määritelmään sen tavanomaisen merkityksen mukaan, joka sillä on yleiskielessä, sekä WTO:n paneelikertomuksen määritelmän mukaan ja totesi, että kun alanimikettä 8528 71 13 koskevissa 7.5.2008 julkaistuissa selittävässä huomautuksissa suljetaan teknisten seikkojen vuoksi pois modeemin käsitteestä laitteet, joilla suoritetaan samankaltaisia toimintoja kuin modeemeilla, vaikka luokittelua varten on merkitystä vain internetyhteyden muodostamisen mahdollisuudella, niissä rajoitetaan modeemin käsitteen merkitystä. Nämä huomautukset ovat siis tältä osin ristiriidassa yhdistetyn nimikkeistön kanssa, eikä niitä tule soveltaa.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 8528 71 13 tarkoitettu ”modeemi internetyhteyttä varten” on ymmärrettävä siten, että se on laite, joka kykenee saamaan yhteyden internetiin ja jossa on valmiudet interaktiivisuuteen tai kahdensuuntaiseen tietojen vaihtoon. Luokittelemista varten on

²⁹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksilla N:o 1214/2007, N:o 1031/2008 ja N:o 948/2009.

merkitystä vain kyvyllä muodostaa internetyhteys eikä sillä, mitä tekniikkaa siihen käytetään. Jotta laite voitaisiin luokitella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, sen on myös yksin kyettävä saamaan yhteys internetiin sen sisään rakennetun modeemin avulla ilman mitään muuta laitetta tai mekanismia.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrki vielä saamaan tietää, kumpaa näistä kyseisten laitteiden toiminnoista eli televisiosignaalien vastaanottamista vai modeemin, jolla saadaan yhteys internetiin, olemassaoloa voidaan pitää pääasiallisena toimintona.

Unionin tuomioistuin totesi tästä, että sen määrittelemiseksi, voidaanko laite luokitella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13, ei pidä tutkia, onko televisiovastaanottimena toimiminen laitteen pääasiallinen tehtävä ja internetyhteyden muodostaminen sen toissijainen tehtävä tai päinvastoin, koska laitteessa on oltava nämä molemmat toiminnot, ja jos jompikumpi niistä puuttuu, laitteet eivät kuulu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 71 13 vaan alanimikkeeseen 8528 71 19 yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön c alakohdan mukaisesti.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli lisäksi, onko tullikoodeksin 78 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että tavaroiden jälkitarkastus ja siitä seuraava tavaroiden tariffiluokittelun muuttaminen voidaan toteuttaa kirjallisten asiakirjojen perusteella ilman, että tulliviranomaisilla on velvollisuus tarkastaa fyysisesti kyseiset tavarat.

Koska tämän artiklan perusteella on niin, että ilmoitusten jälkitarkastus ja siitä seuraava tariffiluokittelun muuttaminen voidaan toteuttaa ilman, että tulliviranomaisten on fyysisesti tarkastettava tavaroita, unionin tuomioistuin vastasi myöntävästi.

Tuomio 22.9.2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Pätevyyden arviointi – Asetus (EY) N:o 1051/2009 – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 8701 – Traktorit – Alanimikkeet 8701 90 11 ja 8701 90 39 Uudet maataloustraktorit (muut kuin yksiakseliset puutarhatraktorit) ja metsätraktorit, pyörillä varustetut – Traktoreina käytettäväksi tarkoitetut kevyet nelipyöräiset maastoajoneuvot

Tässä asiassa Gerechthof Amsterdam (Amsterdamin ylioikeus, Alankomaat) tiedusteli unionin tuomioistuimelta asetuksen N:o 1051/2009, jossa maastoajoneuvot luokitellaan moottorin tehon perusteella, pätevydestä.

Kawasaki Motors Europe (KME) pyysi vuonna 2010, että kolme maastoajoneuvoa luokiteltaisiin moottorin tehon perusteella maatalous- ja metsätraktoreiksi yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeisiin 8701 90 11, 8701 90 20 ja 8701 90 25. Tulli luokitteli kuitenkin nämä ajoneuvot alanimikkeeseen 8701 90 90. KME nosti oikaisuvaatimuksen hylkäyksen jälkeen kanteen tariffitiedot sisältävistä päätöksistä; ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin käsittelee asiaa nyt toisessa oikeusasteessa. Se viittasi päätöksessään aikaisempaan, vuodelta 1992 peräisin olevaan asiaan, jossa

samankaltaiset ajoneuvot oli ensin luokiteltu virheellisesti, minkä jälkeen ne oli asianmukaisesti luokiteltu maataloustraktoreiksi.

Unionin tuomioistuin julisti 27.4.2006 antamassaan tuomiossa Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)) asetuksen N:o 2518/98 pätemättömäksi. Verohallinnon tarkastaja antoi tämän tuomion jälkeen uudet sitovat tariffitiedot, joissa kyseiset ajoneuvot luokiteltiin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8701 90 11 tai alanimikkeeseen 8701 90 20 ajoneuvojen moottorin tehojen perusteella. Nämä tiedot olivat kuitenkin menettäneet pätevyytensä asetuksen N:o 1051/2009 voimaantulon johdosta.

Tässä yhteydessä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoi, että asetusta N:o 1051/2009 sovelletaan analogisesti pääasiassa kyseessä oleviin ajoneuvoihin, ja ilmaisi epäilyksensä siitä, onko tämä asetus pätevä siltä osin kuin siitä seuraa, että nämä ajoneuvot on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8701 90 90 sillä perusteella, ettei niissä ole voiman ulosottoa, hydraulista nostolaitetta eikä vintturia.

Uudet nelipyöräiset maastoajoneuvot, joissa on vain yksi istuin, Ackerman-periaatteella toimiva sauvaohjaus ja vetokoukku ja joiden tekniset ominaisuudet mahdollistavat sen, että ne voivat työntää vähintään kaksi kertaa oman painonsa, on nimittäin luokiteltava tämän nimikkeistön alanimikkeeseen 8701 90 siten, että näiden ajoneuvojen luokittelu kahdeksannumerosiin alanimikkeisiin määräytyy niiden moottoreiden tehon mukaisesti. Tämän osalta kyseeseen tulevat ainoastaan yhdistetyn nimikkeistön kahdeksannumeroiset alanimikkeet 8701 90 11–8701 90 39, jotka liittyvät uusiin maataloustraktoreihin ja metsätraktoreihin.

Yhdistetyn nimikkeistön yleisten tulkintasääntöjen 1 säännön mukaan oikeudellisesti luokittelu määräytyy nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisesti ja, jollei näistä nimikkeistä ja huomautuksista muuta johdu, muiden yleisten tulkintasääntöjen mukaisesti. Yleisten tulkintasääntöjen 6 säännössä todetaan, että oikeudellisesti tavaroiden luokittelu kunkin nimikkeen alanimikkeisiin määräytyy näiden alanimikkeiden ja niiden huomautusten sanamuodon sekä soveltuvien osin muiden yleisten sääntöjen mukaisesti. Lisäksi yleisten tulkintasääntöjen 3 säännön a alakohdasta käy ilmi, että jos tavarat olisi luokiteltava kahteen nimikkeeseen, tavarankuvaukseltaan yksityiskohtaisinta nimikettä on sovellettava ennen yleisempää nimikettä. Tuotteen käyttötarkoitus voi olla objektiivinen luokitteluperuste sikäli kuin se liittyy kiinteästi kyseiseen tuotteeseen, jolloin liittynän kiinteyttä on pystyttävä arvioimaan tuotteen objektiivisten ominaispiirteiden ja ominaisuuksien mukaan.

Tässä yhteydessä asian kannalta ei ole merkitystä sillä, että traktoreita, jotka on ilmeisesti tarkoitettu maa- tai metsätaloudessa tapahtuvaa käyttöä varten, voidaan käyttää myös vapaa-ajan käytössä. Kun tuotteen objektiivinen ominaisuus voidaan tarkastaa tulliselvityksen yhteydessä, se seikka, että tuotetta on mahdollista käyttää myös muulla tavoin, ei voi olla esteenä sen oikeudelliselle luonnehdinnalle. Tuotteen

tulliluokitusta varten ei ole välttämätöntä, että tuote on tarkoitettu vain tai yksinomaan kyseistä objektiivista ominaisuutta vastaavaa käyttöä varten. On riittävää, että tämä käyttö muodostaa sen pääasiallisen tarkoituksen.

Unionin tuomioistuin totesi tämän oikeuskäytännön perusteella, että traktoreiden maa- tai metsätalouskäyttö voi seurata niiden rakenteesta ja siitä, että niissä on sellaisia laitteita ja varusteita, joiden johdosta ne on tarkoitettu käytettäväksi kyseisessä tarkoituksessa, eikä tätä käyttötarkoitusta ole tarpeen etukäteen sitoa siihen, että tuotteessa on oltava tiettyjä tyhjentyvästi lueteltuja laitteita tai varusteita. Asetuksen N:o 1051/2009 liitteessä olevassa 2 kohdassa tarkoitettujen kaltaiset hyötyajoneuvot on siis katsottava alanimikkeessä 8701 90, joka koskee yksinomaan hyötyajonevoja, tarkoitetuiksi "traktoreiksi". Pääasiallinen ero perustuu siihen, onko niiden käyttötarkoituksena maa- tai metsätalous vai muu.

Tuomio 26.3. 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tariffiluokittelu – Nimikkeet 3005 ja 3824 – Kivunlievitykseen tarkoitettut itselämpiviävät tyynyt ja vyöt – Täytäntöönpanoasetus (EU) 2016/1140 – Pätemättömyys

Pfizer toi maahan kertakäyttötuotteita, joita varten on rekisteröity ThermaCare-tavaramerkki. Nämä tuotteet pannaan esille ja myydään terapeuttisia lämpökäsittelyjä varten ja niillä on tarkoitus muun muassa lievittää kipuja ja lihasjännityksiä sekä edistää vaurioituneiden kudosten paranemista.

Koska eri maat olivat luokitelleet nämä tuotteet eri tavoin, Ranskan tulliviranomaiset pyysivät vuonna 2015 komissiota tutkimaan ThermaCare-tuotteiden luokittelun, ja tämä siirsi asian unionin tullikoodeksikomitealle, mikä johti siihen, että komissio antoi täytäntöönpanoasetuksen 2016/1140, jolla ThermaCare-tuotteet luokiteltiin yhdistetyn nimikkeistön³⁰ nimikkeeseen 3824.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä yhteydessä unionin tuomioistuimelta, onko täytäntöönpanoasetus 2016/1140 pätevä.

Unionin tuomioistuin totesi aluksi, että Pfizerin maahantuomat tavarat ovat samanlaisia kuin täytäntöönpanoasetuksessa 2016/1140 tarkoitettut kaksi tavaraa tai ainakin riittävästi niiden kaltaisia, ja mainittua asetusta voidaan siten soveltaa.

Unionin tuomioistuin muistutti tältä osin, että Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto ovat antaneet komissiolle, joka toimii yhteistyössä jäsenvaltioiden tulliasiantuntijoiden kanssa, laajan harkintavallan tarkentaa tullinimikkeiden sisältöä tietyn tavarain luokitteluksi. Komission valta toteuttaa tullikoodeksin 57 artiklan

³⁰ Asetuksen N:o 952/2013 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö.

4 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä ei kuitenkaan oikeuta sitä muuttamaan tullinimikkeiden sisältöä tai soveltamisalaa.

Kuten nyt käsiteltävässä asiassa käy ilmi täytäntöönpanoasetuksen 2016/1140 liitteessä olevan taulukon sarakkeesta 1, siinä tarkoitettut tuotteet ovat kivunlievitykseen tarkoitettuja itselämpiviä tyynyjä tai vöitä. Tyynyt ovat kiinnittyvää materiaalia, ja ne on tarkoitettu kiinnitettäväksi ihoon, kun taas vyöt ovat kiinnittymätöntä materiaalia, ja ne kiinnitetään itsekiinnittyvän kaistaleen avulla. Nämä tuotteet on valmistettu pehmeästä synteettisestä materiaalista, joka mukautuu kehon muotoihin, ja se sisältää useita levyjä, jotka sisältävät rautajauhetta, aktiivihiihtä, suolaa ja vettä, jotka joutuessaan kosketuksiin ilman kanssa saavat aikaan eksotermisen reaktion.

Yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 3824 sanamuodon mukaan tähän nimikkeeseen kuuluvat tuotteet ovat "muualle kuulumattomia" tuotteita. Unionin tuomioistuin katsoi siis tarpeelliseksi tutkia, onko komissio luokitellessaan täytäntöönpanoasetuksessa 2016/1140 tarkoitettut tuotteet yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 3824 90 96 eikä nimikkeeseen 3005 muuttanut näiden tariffinimikkeiden sisältöä tai ulottuvuutta.

Ensinnäkin yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 3005 mainitusta edellytyksestä, jonka mukaan tuotteiden on oltava vähittäismyyntipakkauksissa, unionin tuomioistuin totesi, että täytäntöönpanoasetuksen 2016/1140 liitteessä olevaan sarakkeeseen 1 ei sisälly mitään yksityiskohtia tässä täytäntöönpanoasetuksessa tarkoitettujen tavaroiden pakkauksista. On kuitenkin kiistatonta, että näiden tuotteiden on oltava vähittäismyyntipakkauksissa, mikä käy lisäksi ilmi mainitun täytäntöönpanoasetuksen syntyhistoriasta.

Unionin tuomioistuin huomautti toiseksi, ettei yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 3005 mainittua käsitettä "lääkintäkäyttöön" määritellä yhdistetyssä nimikkeistössä eikä yhdistetyn nimikkeistön selittävässä huomautuksissa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sellaisten ilmausten merkitys ja ulottuvuus, joita ei ole määritelty unionin oikeudessa, on määritettävä sen merkityksen mukaan, joka niillä on yleiskielessä. Lisäksi selvitettyä sitä, onko tavara tarkoitettu lääketieteellisiin tarkoituksiin, on otettava huomioon kaikki käsiteltävässä asiassa merkitykselliset seikat. Unionin tuomioistuin katsoi esillä olevassa asiassa, että tavaroita, jotka on erityisesti tarkoitettu sairauksien tai vammojen ehkäisyyn, havaitsemiseen tai hoitamiseen, käytetään yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 3005 tarkoitettuun lääkintäkäyttöön. Lisäksi se seikka, että nämä tuotteet luokitellaan direktiivin 93/42 nojalla aktiivisiksi lääkinnällisiksi laitteiksi, on yksi viite lisää tästä.

Unionin tuomioistuin tarkasteli kolmanneksi, voidaanko kyseessä olevien tuotteiden katsoa olevan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 3005 tarkoitettuja vanun, sideharson tai kääreiden kaltaisia tavaroita. Unionin tuomioistuimen mukaan sen seikan nojalla, että näitä tavaroita ei pidä käyttää tietyissä tapauksissa, ei voida asettaa kyseenalaiseksi päätelmää, jonka mukaan niitä käytetään kipujen ja vammojen hoitoon.

Täytäntöönpanoasetuksessa 2016/1140 tarkoitettujen tuotteiden kuuluminen yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3005, eivätkä ne tästä syystä voi kuulua nimikkeeseen 3824.

Tästä seuraa, että luokitellessaan mainitut tuotteet yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 3824 90 96 eikä nimikkeeseen 3005 komissio on muuttanut näiden tariffinimikkeiden sisältöä ja on ylittänyt sille tullikoodeksin 57 artiklan 4 kohdassa myönnettyä toimivallan.

Täytäntöönpanoasetus 2016/1140 on täten pätemätön.

2.3. Tavaroiden käyttö

Tuomio 19.10.2000, Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Verkkokorttien tariffiluokittelu – Luokittelu yhdistettyyn nimikkeistöön

Kyseisessä tuomiossa unionin tuomioistuin vastasi ennakkoratkaisukysymykseen, joka koskee sellaisten verkkokorttien tariffiluokittelua, jotka on tarkoitettu asennettaviksi henkilökohtaisiin tietokoneisiin, jotta nämä voisivat vaihtaa tietoja muiden tietokoneiden kanssa.

Kyseisessä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin nimittäin pyysi lähinnä selvittämään, mikä oli yhdistetyn nimikkeistön³¹ asianmukainen nimike verkkokorttien luokitteluksi. Tämä kysymys on esitetty asiassa, joka koskee vaatimusta sellaisten tullien palauttamiseksi, joita on suoritettu vuoden 1990 heinäkuusta vuoden 1995 toukokuuhun tuottaessa unioniin verkkokortteja.

Pääasiassa kyseessä olevat verkkokortit on luovutettu vapaaseen vaihdantaan ja ne on ilmoitettu vuoteen 1993 asti yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeellä 8473 30 ”nimikkeen 8471 koneiden osat ja tarvikkeet”. Vuodesta 1994 alkaen tavarat kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8473 30 10. Näin ollen verkkokortteista on kannettu vuoteen 1994 asti 4 prosentin suuruinen tulli ja vuonna 1995 3,8 prosentin suuruinen tulli.

Yhteisöjen tuomioistuin katsoi ensinnäkin, että yhdistetyn nimikkeistön yleisissä tulkintasäännöissä säädetään, että tavaroiden luokittelu määräytyy nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisesti. Lisäksi tavaroiden ominaispiirteet ja ominaisuudet ovat tavaroiden tariffiluokittelun ratkaiseva perusta.

³¹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksilla N:o 2886/89, N:o 2472/90, N:o 2587/91, N:o 2505/92, N:o 2551/93 ja N:o 3115/94.

Seuraavaksi yhteisöjen tuomioistuin totesi, että yhteisen tullitariffin yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohtaa, jossa määrätään muun muassa, että nimikkeeseen 8471 "automaattiset tietojenkäsittelykoneet ja niiden yksiköt" eivät kuulu koneet, joilla suoritetaan erityistoimintoja ja jotka sisältävät automaattisen tietojenkäsittelykoneen tai jotka toimivat tällaisen koneen yhteydessä, on tulkittava siten, että verkkokortit, jotka on tarkoitettu automaattisiin tietojenkäsittelykoneisiin asennettaviksi, voidaan luokitella kyseiseen nimikkeeseen.

Verkkokortit ovat nimittäin verrattavissa muihin keinoihin, joilla automaattiset tietojenkäsittelykoneet ottavat vastaan tai luovuttavat tietoja, koska niillä ei voida suorittaa toimintoja ilman tällaista konetta. Näin ollen verkkokorteilla ei voida missään tapauksessa katsoa suoritettavan "erityistoimintoja".

Lopuksi yhteisöjen tuomioistuin lisäsi, että verkkokortit on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471 automaattisten tietojenkäsittelykoneiden "yksikköinä", koska ne voidaan yhdistää keskusyksikköön ja ne on erityisesti suunniteltu osaksi automaattista tietojenkäsittelyjärjestelmää. Ne eivät nimittäin vastaa "osien" tai "tarvikkeiden" määritelmää, koska nämä ilmaisut merkitsevät sitä, että osa on olennaisen tärkeä kokonaisuuden toiminnan kannalta, mikä ei toteudu verkkokorttien osalta. Verkkokorttien ominaispiirteet vastaavat paremmin Maailman tullijärjestön harmonoidun järjestelmän selityksissä mainittuja "osia" koskevia esimerkkejä.

Tässä yhteydessä yhteisöjen tuomioistuin totesi, että yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan mukaan verkkokortit, jotka on tarkoitettu automaattisiin tietojenkäsittelykoneisiin asennettaviksi, voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471. Heinäkuun 1990 ja toukokuun 1995 välisenä aikana nämä kortit oli näin ollen luokiteltava nimikkeeseen 8471 tällaisten koneiden yksikköinä, ja nämä kortit täyttivät edellä mainitussa huomautuksessa luetellut "yksikköihin" liittyvät edellytykset, koska ne voidaan yhdistää keskusyksikköön ja koska ne on erityisesti suunniteltu automaattisen tietojenkäsittelyjärjestelmän osaksi.

Tuomio 20.6.2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Sokeripohjainen tuote, jossa on 65 prosenttia lysiinisulfaattia ja 35 prosenttia valmistusprosessissa syntyneitä epäpuhtauksia – Asetus (EY) N:o 1719/2005 – Asetus (EY) N:o 1265/2001 – Tiettyihin kemianteollisuudessa käytettäviin tuotteisiin myönnettävä tuotantotuki – Perusteettomasti maksettu yhteisön tuki – Palauttaminen – Luottamuksensuojan periaate

Tanskalainen yritys Agroferm valmisti kesäkuuhun 2006 saakka lysiinisulfaattia Esbjergissä (Tanska) sijaitsevassa tehtaassa. Lysiinistä koostuvat tuotteet valmistettiin sokerista, joka on niiden perustuote.

Agroferm teki toukokuussa 2004 Tanskan tulliviranomaisille ennakkohyväksyntää koskevan hakemuksen lysiinisulfaatin tuotantoon tarkoitettun tuen myöntämiseksi.

Agroferm selitti hakemuksessaan, että tuote, jota se aikoi valmistaa, oli lysiinisulfaatti, joka sen mukaan kuului yhdistetyn nimikkeistön³² nimikkeeseen 2922. Kyseiset viranomaiset vastasivat myöntävästi hakemukseen, minkä jälkeen Agrofermille maksettiin säännöllisesti tuotantotukea, joka vastasi sen lysiinisulfaatin valmistukseen käyttämiä sokerimääriä.

Tanskan tulliviranomaiset saattoivat asian käsiteltäväksi tullikoodeksikomitealle, joka täsmensi, että pääasiassa kyseessä oleva valmiste oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön ryhmään 23 eikä ryhmään 29.

Direktoratet for FødevarerErhverv (elintarvikevirasto, Tanska; jäljempänä Direktoratet) ilmoitti 10.8.2006 tekemällään päätöksellä Agrofermille, että Euroopan komission ja tullikoodeksikomitean kuulemisen jälkeen oli todettu, ettei kyseisen yhtiön valmistamia tuotteita voitu vastedes luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2922 tarkoitetuiksi lysiinipohjaisiksi tuotteiksi eikä kyseiselle yhtiölle siten voitu myöntää tuotantotukea. Direktoratet päätti tämän jälkeen, että Agrofermin oli palautettava määrä, joka vastasi elokuun 2004 ja maaliskuun 2006 välisellä ajalla maksettuja tuotantotukia ja josta pääasian asianosaisten välillä vallitsee erimielisyys.

Agroferm haki oikaisua Direktoratetin tekemiin päätöksiin Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeriltä (elintarvike-, maatalous- ja kalastusministeriö, Tanska; jäljempänä ministeriö). Ministeriet noudatti päätöksessään kaikilta osin Direktoratetin tekemiä päätöksiä ja katsoi, ettei Agroferm ollut toiminut vilpittömässä mielessä, kun tämä oli hakenut tuotantotukien myöntämistä.

Agroferm nosti tästä Ministerietin päätöksestä kanteen. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti täten esittää unionin tuomioistuimelle kolme ennakkoratkaisukysymystä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli ensimmäisellä kysymyksellään lähinnä, kuuluuko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tuote, joka koostuu lysiinisulfaatista ja valmistusprosessissa syntyneistä epäpuhtauksista, yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2309, 2922 vai 3824.

Unionin tuomioistuin huomautti yhdistetyn nimikkeistön nimikkeestä 2922, että yhdistetyn nimikkeistön 29 ryhmän 1 huomautuksen a alakohdan mukaan tämän ryhmän nimikkeisiin kuuluvat ainoastaan erilliset kemiallisesti määritellyt orgaaniset yhdisteet, myös jos niissä on epäpuhtauksia.

Unionin tuomioistuin totesi tältä osin, että pääasiassa kyseessä oleva lysiinisulfaattituote oli kemiallisesti määritelty orgaaninen yhdiste, joka sisältää noin 6 prosenttia lysiinisulfaattia ja josta 35 prosenttia oli valmistuksessa käytetyssä fermentointiprosessissa syntynyttä solumassaa. Lisäksi kyseinen solumassa, joka sisälsi

³² Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1719/2005.

biologisesti hyvin arvokkaita ravintoaineita, oli tarkoituksella jätetty tuotteeseen, jotta tuote soveltuisi paremmin käytettäväksi eläinten ruokinnassa lisäaineena ja jotta estettäisiin se, että lysiinisulfaatti imee kosteutta.

Unionin tuomioistuin selitti siis, että esiin nousee kysymys siitä, voidaanko tämän solumassan katsoa kuuluvan epäpuhtauksiin, joiden esiintyminen ei yhdistetyn nimikkeistön 29 ryhmän 1 huomautuksen a alakohdan mukaan aseta kyseenalaiseksi luokittelemista kyseisen ryhmän nimikkeisiin.

Unionin tuomioistuin totesi tästä, että vaikka yhdistetyn nimikkeistön 29 ryhmän 1 huomautuksessa sallitaan epäpuhtauksien esiintyminen, epäpuhtauksien on välttämättä oltava toissijaisia ominaisuuksiltaan, jotta niillä ei ole vaikutusta kyseessä olevaan ”erilliseen” orgaaniseen yhdisteeseen. Yhdistetyn nimikkeistön 29 ryhmän 1 huomautuksen f ja g alakohdasta ilmenee lisäksi, että kyseisen ryhmän nimikkeisiin voivat kuulua muun muassa kyseisen 1 huomautuksen a alakohdassa tarkoitettut tuotteet, joihin on lisätty eri aineita, jotka ovat välttämättömiä niiden säilyttämiseksi tai kuljettamiseksi tai joilla helpotetaan niiden tunnistamista taikka jotka on lisätty turvallisuussyistä, jos lisäykset eivät muuta tuotetta sopivammaksi johonkin erityiseen käyttöön yleisen käytön sijasta.

Koska kyseisen ryhmän 1 huomautuksen f ja g alakohdan mukaan on niin, että kun muita aineita lisätään tuotteisiin, jotka voidaan luokitella kyseiseen ryhmään, on noudatettava tiettyjä täsmällisiä vaatimuksia, jotka liittyvät muun muassa turvallisuussyihin tai tunnistamiseen, sekä säilytettävä kyseisen tuotteen yleinen käyttötarkoitus, on todettava, että tämä koskee siten sitä suuremmalla syyllä kyseisen ryhmän 1 huomautuksen a alakohdassa mainittuja epäpuhtauksia.

Unionin tuomioistuin täsmensi, että jos tuote sisältää valmistusprosessissa syntyneitä epäpuhtauksia, joiden johdosta tuote soveltuu sen yleisestä käytöstä eroavaan erityiseen käyttöön, tällaista tuotetta ei nimittäin voida pitää yhdistetyn nimikkeistön 29 ryhmän 1 huomautuksen a alakohdassa tarkoitettuna mukaisesti ”erillisenä”, koska tällaiset epäpuhtaudet ovat ratkaisevia tuotteen käytön kannalta.

Esillä olevassa asiassa epäpuhtaudet oli jätetty pääasiassa kyseessä olevaan tuotteeseen fermentoinnin jälkeen, jotta tuote soveltuisi sen yleisen käytön sijasta erityiseen käyttöön valmiin eläinrehun lisäaineena, joka sisältää tietyn määrän biologisesti hyvin arvokkaita ravintoaineita.

Unionin tuomioistuin päätteli näin ollen, ettei pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tuotetta voitu luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2922. Se selitti tämän jälkeen, että kyseinen tuote täyttää vaaditut edellytykset sen luokittelemiseksi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2309. Yhdistetyn nimikkeistön nimikkeestä 3824 unionin tuomioistuin totesi, että se on toissijainen nimike, jota sovelletaan ainoastaan silloin, kun kyseessä olevaa tuotetta ei voida luokitella mihinkään muuhun nimikkeeseen.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että kyseessä olevan kaltainen tuote on luokiteltava nimikkeeseen 2309 valmisteena, jollaista käytetään eläinten ruokintaan.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli toisella ja kolmannella kysymyksellä unionin tuomioistuimelta lähinnä, onko unionin oikeus esteenä sille, että kansalliset tulliviranomaiset – ottaen huomioon oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteet, joita on noudatettava kansallisen oikeuden nojalla – yhtäältä vaativat tuottajan vilpittömässä mielessä vastaanottamien lysiinisulfaatin tuotantoon tarkoitettujen tukien perusteettomasti maksetut määrät palautettaviksi ja toisaalta kieltäytyvät suorittamasta tälle tuotteelle tarkoitettujen tuotantotukien maksua, jonka ne olivat sitoutuneet suorittamaan kyseiselle tuottajalle.

Unionin tuomioistuin viittasi aluksi vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan unionin oikeuden vastaisena ei voida pitää sitä, että hallintotoimien peruuttamista ja julkishallinnon aiheettomasti maksamien taloudellisten suoritusten takaisinperimistä koskevassa kansallisessa oikeudessa otetaan laillisuusperiaatteen ohella huomioon luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteet, koska nämä periaatteet ovat osa unionin oikeusjärjestystä. Nämä periaatteet pätevät erityisesti sellaisen säännösten yhteydessä, jolla voi olla taloudellisia seuraamuksia.

Luottamuksensuojan periaatteeseen ei kuitenkaan voida vedota unionin oikeuden säädökseen sisältyvää täsmällistä säännöstä vastaan, eikä unionin oikeuden soveltamisesta huolehtivan kansallisen viranomaisen toiminta, joka on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, voi perustaa taloudellisessa toimijassa perusteltua luottamusta siihen, että tämän eduksi voitaisiin soveltaa unionin oikeuden vastaista kohtelua.

Taloudellisen toimijan luottamus voi täten olla suojattu tuotantotuen saamisen osalta ainoastaan, jos sen valmistama tuote on luokiteltava tukitodistuksessa ilmoitettuun yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen tai ryhmään.

Unionin tuomioistuin totesi siis, ettei luottamuksensuojan periaate ole esteenä sille, että kansalliset tulliviranomaiset vaativat tuottajan jo vastaanottamien lysiinisulfaatin tuotantoon tarkoitettujen tukien perusteettomasti maksetut määrät palautettaviksi ja kieltäytyvät suorittamasta tälle tuotteelle tarkoitettujen tuotantotukien maksua, jonka ne olivat sitoutuneet suorittamaan kyseiselle tuottajalle.

Tuomio 5.9.2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (ETY) N:o 2658/87 – Tulliliitto ja yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Alanimike 8504 40 30 – Staattiset muuttajat – Luokitteluperusteet – Pääasiallinen käyttötarkoitus

TDK-Lambda Germany on TDK-Lambda Corporation -yhtiön, jonka kotipaikka on Tokio (Japani) ja joka kehittää, valmistaa, myy ja huoltaa sähkölaitteita ja -komponentteja ja erityisesti virtalähteitä, tytäryhtiö.

Vuosina 2013–2014 se toi unioniin 75 stabiloitua virtalähdettä (jäljempänä kyseiset muuttajat) ja merkitsi tulli-ilmoituksiin, että kyseiset muuttajat oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8504 40 30 kolmannesta maasta peräisin olevina tavaroina, jotka on vapautettu tulleista.

Tulliviranomainen katsoi vuonna 2015 suoritetun tullitarkastuksen yhteydessä, että kyseiset muuttajat olivat stabiloituna virtalähteinä staattisia muuttajia, joita ei voitu pitää yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 8504 40 30 tarkoitettuina muuttajina, ”jollaisia käytetään televiestintälaitteissa, automaattisissa tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä”, joten niitä ei voitu katsoa kolmannesta maasta peräisin oleviksi tavaroiksi, jotka on vapautettu tulleista, vaan ne kuuluivat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8504 40 90, eli kolmannesta maasta peräisin oleviin tavaroihin, joihin sovelletaan 3,3 prosentin suuruista tullitariffia.

Tulliviranomainen teki tämän perusteella tuontitullien jälkikannosta päätöksen, ja se hylkäsi 30.8.2016 tekemällään päätöksellä TDK-Lambda Germanyn tästä päätöksestä tekemän oikaisuvaatimuksen. TDK-Lambda Germany nosti hylkäävän päätöksen jälkeen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen, jossa se riitautti erityisesti kyseisten muuttajien luokittelemisen yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8504 40 90.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä yhteydessä unionin tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön³³ alanimikettä 8504 40 30 tulkittava siten, että siihen kuulumiseen riittää, että staattiset muuttajat ovat objektiivisten teknisten ominaispiirteittensä ja ominaisuuksiensa johdosta yhteensopivia tässä alanimikkeessä tarkoitettujen ”televiestintälaitteiden, automaattisten tietojenkäsittelykoneiden ja niiden yksiköiden” kanssa.

Unionin tuomioistuin muistutti aluksi, että tuotteiden luokittelemisessa tietyn käyttötarkoituksen mukaiseen tariffinimikkeeseen eli nimikkeeseen, jonka osalta käytetty luokitteluperuste perustuu kyseisten tavaroiden erityiseen käyttöön, ei ole välttämätöntä, että luokiteltava tuote on tarkoitettu vain tai yksinomaan tähän käyttöön.

³³ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on myöhemmin muutettuna täytäntöönpanoasetuksilla N:o 927/2012 ja N:o 1001/2013.

On riittävää, että se on tarkoitettu pääasiallisesti kyseisessä nimikkeessä tarkoitettuun käyttöön.

Unionin tuomioistuin huomautti, ettei yhdistetyn nimikkeistön kyseisen alanimikkeen nimiketextissä taikka jakson tai ryhmän huomautusten teksteissä täsmennetä, riittääkö siihen, että staattinen muuttaja katsotaan tässä alanimikkeessä tarkoitetuksi muuttajaksi ”jollais[t]a käytetään televiestintälaitteissa, automaattisissa tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä” se, että tällaista muuttajaa voidaan sen objektiivisten teknisten ominaispiirteiden ja ominaisuuksien perusteella käyttää tällaisissa tuotteissa.

Kuitenkin alanimikkeen 8504 40 30 nimiketextissä viitataan selvästi siinä tarkoitettujen staattisten muuttajien erityiseen käyttöön, eli käyttöön televiestintälaitteissa, automaattisissa tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä. Yhdistetyn nimikkeistön kyseistä alanimikettä koskevissa selittävissä huomautuksissa vahvistetaan sitä paitsi, että kyse on nimikkeestä, jonka osalta käytetty luokitteluperuste perustuu kyseisten tavaroiden erityiseen käyttöön.

Näin ollen on niin, että kun kyse on sellaisista staattisista muuttajista, jotka voivat kuulua yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8504 40 30 – kuten kyseiset muuttajat –, yksistään se seikka, että ne ovat yhteensopivia tässä alanimikkeessä tarkoitettujen laitteiden kanssa, ei riitä näiden muuttajien luokitteluun tähän alanimikkeeseen, jollei se käyttö, johon ne on pääasiallisesti tarkoitettu, vastaa tässä alanimikkeessä tarkoitettua käyttöä.

Unionin tuomioistuin totesi tästä yhtäältä, että alanimikkeessä 8504 40 30 mainitaan – erona yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 8504 40 muihin alanimikkeisiin – staattiset muuttajat, jotka on tarkoitettu erityiseen käyttöön, eli käyttöön televiestintälaitteissa, automaattisissa tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä. Tällaisessa tilanteessa siitä, että tekstistä puuttuu täsmennys yksinomaisesta tai pääasiallisesta käytöstä alanimikkeessä 8504 40 30 tarkoitetuissa tuotteissa, ei voida päätellä, että kaikki muuttajat, jotka ovat periaatteessa yhteensopivia tällaisten tuotteiden kanssa, voisivat kuulua kyseiseen alanimikkeeseen.

Toisaalta unionin tuomioistuin muistutti, että johdetun oikeuden, kuten yhdistetyn nimikkeistön, tekstejä on tulkittava niin pitkälti kuin mahdollista unionin tekemien kansainvälisten sopimusten kanssa yhteensopivalla tavalla. Yhdistetyn nimikkeistön alanimike 8504 40 30 nimittäin heijastaa unionin ITA-sopimuksessa antamia sitoumuksia. Näin ollen sitä on tulkittava siten, että tulkinta soveltuu yhteen tämän sopimuksen ja sen tavoitteen, joka on edistää informaatioteknologiatuotteiden markkinoillepääsyn mahdollisuuksia, kanssa.

Unionin tuomioistuimen mukaan on niin, että kun otetaan huomioon se erityinen yhteys, johon yhdistetyn nimikkeistön alanimike 8504 40 30 kuuluu, tulkinta, jonka mukaan se on ymmärrettävä siten, että se koskee yksinomaan sellaisia staattisia muuttajia, jotka on pääasiallisesti tarkoitettu käytettäväksi televiestintälaitteissa, automaattisissa

tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä, on yhteensopiva ITA-sopimuksen tavoitteiden kanssa.

Unionin tuomioistuin totesi tässä tilanteessa, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 8504 40 30 on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset staattiset muuttajat voivat kuulua edellä mainittuun alanimikkeeseen ainoastaan, jos ne on pääasiallisesti tarkoitettu käytettäväksi televiestintälaitteissa tai automaattisissa tietojenkäsittelykoneissa ja niiden yksiköissä tässä alanimikkeessä tarkoitettulla tavalla.

2.4. Tavarantoiminta

Tuomio 7.11.2002, Lohmann ja Medi Bayreuth (C-260/00–C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Ranneortoosien, selkätukivöiden, kyynärtukien ja polvitukien luokittelu yhdistettyyn nimikkeistöön – Yhdistetyn nimikkeistön 90 ryhmää koskevan 1 huomautuksen b kohta

Näissä yhdistetyissä asioissa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli yhteisöjen tuomioistuimelta lähinnä sitä, mitkä ovat ne kriteerit, joiden perusteella määritetään, voidaanko sellaiset tuotteet kuin ranneortoosit, selkätukivyöt, kyynärtuet ja polvituet luokitella yhdistetyn nimikkeistön³⁴ nimikkeeseen 9021.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti tältä osin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että oikeusvarmuus ja valvonnan helppous edellyttävät, että tavaroiden tariffiluokittelun ratkaisevana luokitteluperusteena on yleensä oltava tavaroiden objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, sellaisina kuin ne on määritelty yhteisen tullitariffin nimiketektissä sekä sen osien tai ryhmien huomautusten tekstissä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi siis, että pääasioiden oikeudenkäynneissä esillä olevia tuotteita ei nimenomaisesti mainita yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden sanamuodossa eikä sen jaksoja tai ryhmiä koskevien huomautusten sanamuodossa. Sitä vastoin harmonoidun järjestelmän selityksissä annetaan hyödyllistä tietoa niiden tariffiluokittelua varten.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti tästä, että nimikettä 9021 koskevan 1 selityksen mukaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 9021 tarkoitettujen ortopedisten välineiden tarkoituksena on joko "ehkäistä tai korjata kehon epämuodostumia" taikka "tukea tai sitoa elintä sairauden tai leikkauksen jälkeen".

³⁴ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1734/96.

Luettelossa, joka seuraa tätä kuvausta ja jossa annetaan esimerkkejä näitä kriteereitä vastaavista tuotteista ja välineistä, ilmaistaan paikoin, että asianomaisen tuotteen on oltava mittatilaustyötä (ortopediset jalkineet, erikoisjalkatuet). Tämän johdosta yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että sarjavalmisteesiin erikoisjalkatukiin tai jalkaholvia tukeviin sarjavalmisteesiin jalkineisiin rinnastettavat sandaalit tai jalkineet eivät ole yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021 kuuluvia "ortopedisiä välineitä".

Yhteisöjen tuomioistuin huomautti kuitenkin, että tällaista edellytystä ei kuitenkaan ole säädetty useimmille kyseisessä luettelossa mainituille tuotteille.

Vinon tai kumaran selän oikaisulaitteiden sekä kaikenlaisten lääketieteellisten tai kirurgisten korsettien ja vöiden osalta nimikettä 9021 koskevassa 1 selityksessä todetaan näistä nimikkeeseen kuuluviksi ne, joille luonteen antavat potilaan mukaan säädettävät osat. Samassa selityksessä täsmennetään, että "näiden tavaroiden erityinen muotoilu tiettyä ortopedistä tarkoitusta ajatellen erottaa ne tavallisista korseteista ja vöistä, sellaisistakin, jotka myös tukevat ja kannattavat."

Yhteisöjen tuomioistuin totesi siis, että edellytys, joka koskee mittatilaustyönä valmistamista tai ainakin säädettävyyttä potilaan mukaan, heijastelee pyrkimystä olla luokittelematta yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021 tuotteita, jotka ovat "tavallisia", eli pelkkiä sellaisia tuotteita, joilta puuttuvat nimikettä 9021 koskevassa 1 selityksessä mainituille tuotteille ominaiset piirteet. Harmonoidun järjestelmän selityksissä nimittäin kuvataan yhdistetyn nimikkeistön 90 ryhmän kattavan kaikki kojeet ja laitteet, joille säännönmukaisesti on ominaista korkeatasoinen viimeistely ja suuri tarkkuus.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tästä syystä nimikettä 9021 koskeva 1 selitys pohjautuu kriteeriin, joka koskee mittatilaustyötä ortopedisten jalkineiden erottamiseksi tavallisista jalkineista, tai kriteereihin, jotka koskevat säädettävyyttä potilaan mukaan, valmistusaineiden luonnetta tai vahvistettujen osien käyttöä eräiden suuntaavien laitteiden erottamiseksi korseteista ja tavallisista vöistä, taikka tuotteen erityistarkoitusta koskevaan kriteeriin ortopedisten kannattimien erottamiseksi pelkistä trikoosta tms. kudelmasta tehdyistä kannattimista. Kriteerit, joilla pyritään erottamaan yksinkertaiset tai tavalliset tuotteet lääketieteellistä tarkoitusta varten olevista tuotteista, käsittävät siten asianomaisen tuotteen valmistusmenetelmän, tuotteen valmistusaineiden luonteen, tuotteen sovitettavuuden vammoihin, joita sillä on tarkoitus korjata, tai muita erityisominaisuuksia, kuten tuotteen erityistarkoituksen.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tämän perusteella, että yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 9021 on tulkittava niin, että siihen kuuluvat sellaiset tuotteet kuin ranneortoosit, selkätukivyöt, kyynärtuet ja polvituet, mikäli niillä on ominaisuuksia - kuten valmistusaineet, käyttötapa tai niiden sovitettavuus potilaan erityisvammoihin - jotka erottavat ne tavallisista ja yleiseen käyttöön tarkoitetuista vöistä ja siteistä.

Tuomio 18.7.2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Yhdistettyyn nimikkeistöön luokittelu – Automaattiset tietojenkäsittelykoneet – Verkkokortit, joissa on modeemitoiminto – "Erityistoiminnon" käsite

Olicom toi maahan vuosien 1996–1999 aikana tietoverkkotarvikkeita eli muun muassa kannettaviin tietokoneisiin liitettäväksi tarkoitettuja verkkokortteja, jotka se luokitteli yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471. Näillä korteilla vastaanotetaan, muunnetaan ja lähetetään tietokoneesta signaaleja muihin verkossa oleviin tietokoneisiin.

Yhdistelmäkortit ovat tulosta pelkästään LAN-verkkoa hyödyntävien tuotteiden kehityksestä ja että ne on suunniteltu siten, että WAN-toiminto ei voi toimia ilman LAN-toimintoa, mutta LAN-toiminto pysyy kuitenkin toiminnassa, vaikka WAN-toiminto poistetaan.

Asetuksen N:o 1165/95 liitteessä olevan 4 kohdan nojalla kaapeleitse toisiinsa liitettyihin tietokoneisiin liitettäväksi tarkoitetut kortit, joiden avulla tiedonsiirto lähiverkossa on mahdollista ilman modeemia, oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8517, mikä johti maksettavien tullien kasvamiseen, ja tämän 4 kohdan mukaisesti Tanskan viranomaiset päättivät periä jälkikäteen Olicomin maksettavaksi kuuluvia tulleja. Olicom teki oikaisuvaatimuksen tästä päätöksestä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi 10.5.2001 antamassaan tuomiossa Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)) asetuksen N:o 1165/95 pätemättömäksi siltä osin kuin sillä luokiteltiin tämän asetuksen liitteessä olevassa 4 kohdassa tarkoitetut verkkokortit yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8517.

Edellä mainitun tuomion tulkintaa koskevien, komission laatimien ja jäsenvaltioille osoitettujen suuntaviivojen perusteella Olicomille palautettiin pelkällä LAN-toiminnolla varustettuihin verkkokortteihin liittyvät tullit. Toimivaltaiset Tanskan viranomaiset kieltäytyivät palauttamasta yhdistelmäkortteihin liittyviä tulleja ja katsoivat, että koska näissä korteissa oli myös modeemitoiminto, ne on luokiteltava nimikkeeseen 8517 teleliikennelaitteina.

Olicom riitautti tällaisen yhdistelmäkorttien luokittelun ja käytyään loppuun hallinnolliset muutoksenhakukeinot se vei asian ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen. Tämä tuomioistuin kehotti Tanskan viranomaisia saattamaan asian tullikoodeksikomitean käsiteltäväksi. Tullikoodeksikomitea antoi lausunnon, jonka mukaan yhdistelmäkortit oli luokiteltava nimikkeeseen 8517.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti tässä tilanteessa kysyä yhteisöjen tuomioistuimelta, onko kannettaviin tietokoneisiin liitettäväksi tarkoitettut yhdistelmäkortit 1.1.1996 jälkeen luokiteltava automaattisina tietojenkäsittelykoneina

yhdistetyn nimikkeistön³⁵ nimikkeeseen 8471 vai televiestintälaitteina sen nimikkeeseen 8517. Se tiedusteli tältä osin, onko tällaisen luokittelun kannalta yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmässä olevan 5 huomautuksen E kohdan ”erityistoiminnon” käsitettä tulkittava siten, että sillä edellytetään, että mainittujen korttien modeemitoiminto voi toimia riippumatta automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta vai riittääkö se, että näissä korteissa on tällainen toiminto.

Muistutettuaan verkkokortteja koskevasta aiemmasta oikeuskäytännöstään yhteisöjen tuomioistuin totesi, että on tutkittava, voidaanko kyseistä oikeuskäytäntöä soveltaa yhdistelmäkortteihin, joita voidaan käyttää myös tietojenvaihtoon ulkoisten verkkojen kautta, koska niissä on modeemitoiminto.

Yhteisöjen tuomioistuin huomautti tältä osin, että yhdistelmäkortit näet täyttävät yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdassa vahvistetut kolme edellytystä sikäli kuin niitä käytetään yksinomaan liitettynä kannettaviin tietokoneisiin, ne toimivat ainoastaan, jos ne on asennettu tämäntyyppisiin tietokoneisiin, ja niillä voidaan muuntaa tulevia signaaleja tiedoiksi, joita automaattinen tietojenkäsittelykone voi käyttää, ja lähteviä signaaleja tiedoiksi, joita ulkoinen verkko voi käyttää, lähetettiinpä ne sitten lähiverkkoon (LA) tai ulkoiseen verkkoon (WAN).

Tällaisilla korteilla ei ole yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohdassa tarkoitettua ”erityistoimintoa”. Automaattisen tietojenkäsittelykoneen kanssa käytettävän koneen ”erityistoiminnon” on näet oltava ”muu kuin tietojenkäsittely”. Sikäli kuin yhdistelmäkorttien tarkoituksena on siirtää tietoja useiden tietokoneiden välillä, ja tässä tarkoituksessa niillä muunnetaan sisääntulovaiheessa ulkoiset signaalit tietokoneen ymmärtämään muotoon ja ulostulovaiheessa tietokoneen käsittelemät tiedot signaaleiksi, jota voidaan käyttää ulkoisessa ympäristössä riippumatta siitä, onko vastaanotettu tai lähetetty signaali analoginen vai digitaalinen, niiden tehtävä muodostuu tiedonkäsittelystä.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi näin ollen, että kannettaviin tietokoneisiin liitettäväksi tarkoitettut yhdistelmäkortit, joita voidaan käyttää myös tietojenvaihtoon ulkoisten verkkojen kautta, koska niissä on modeemitoiminto, on 1.1.1996 jälkeen luokiteltava automaattisina tietojenkäsittelykoneina yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471.

Tuomio 11.12.2008, Kip Europe ym. (C-362/07 ja C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tariffiluokittelu – Monitoimilaitteet – Laitteet, joissa on lasertulostinmoduuli ja skannausmoduuli, jossa on kopiointitoiminto – Nimike 8471 – Nimike 9009

³⁵ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 3009/95.

Yhteisöjen tuomioistuimelta tiedusteltiin näissä asioissa muun muassa sitä, onko yhdistetyn nimikkeistön³⁶ 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohtaa tulkittava siten, että on katsottava, että laitteilla on tässä huomautuksessa tarkoitettu ”muu erityistoiminto kuin tietojenkäsittely”, koska tulostus- ja skannaustoiminnon, joita käytetään yhteydessä automaattisen tietojenkäsittelykoneen kanssa, lisäksi niissä on myös itsenäinen kopiointitoiminto.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tästä, että Ranskan, Alankomaiden ja Puolan hallitukset sekä komissio katsovat, että pääasioissa kyseessä olevien laitteiden luokittelu nimikkeeseen 8471 suljetaan pois yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohdalla, koska sikäli kuin näitä laitteita voidaan käyttää valokopioiden tekemiseen ilman, että ne on yhdistetty automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen, niillä on kyseisessä huomautuksessa tarkoitettu ”muu erityistoiminto kuin tietojenkäsittely”.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tätä väitettä ei voitu kuitenkaan hyväksyä.

Yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohdan sanamuodosta nimittäin ilmenee, että automaattisen tietojenkäsittelykoneen kanssa käytettävän koneen ”erityistoiminnon” on oltava ”muu kuin tietojenkäsittely”.

Tämän huomautuksen yleisestä rakenteesta ja tarkoituksesta ilmenee lisäksi, että siinä olevalla ilmaisulla ”luokitellaan siihen nimikkeeseen, joka vastaa niiden asianomaisia toimintoja” ei ole tarkoitus asettaa yhtä toimintoa etusijalle muihin sellaisiin toimintoihin nähden, joita luokiteltavalla laitteella myös on ja jotka kuuluvat tietojenkäsittelyyn, vaan estää se, että laitteet, joiden toiminta ei liity tietojenkäsittelyyn, luokitellaan nimikkeeseen 8471 pelkästään siitä syystä, että ne sisältävät automaattisen tietojenkäsittelykoneen tai toimivat tällaisen koneen yhteydessä.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tämä tulkinta on vahvistettu 17.3.2005 annetulla tuomiolla Ilegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että laitteella, jonka perusvarusteet mahdollistavat automaattisen tietojenkäsittelyn, on kuitenkin katsottava olevan yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E alakohdassa tarkoitettu erityistoiminto, jos sitä ei voida käyttää – sellaisin varustein kuin siinä on – muihin tarkoituksiin kuin kuvan ja äänen tallentamiseen ja toistamiseen videovalvonnan yhteydessä, koska siihen ei kuulu asianmukaisia ohjelmistoja.

Sitä vastoin näissä asioissa kyseessä olevissa oikeudenkäynneissä yhteisöjen tuomioistuimelle toimitetussa asiakirja-aineistossa olevista tiedoista ilmenee, että pääasioissa kyseessä olevissa laitteissa on kopiointitoiminnon, joka ei kuulu tietojenkäsittelyyn, lisäksi myös tulostus- ja skannaustoiminnot.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi näin ollen, että yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen E kohtaa on tulkittava siten, ”muuta erityistoimintoa kuin

³⁶ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1719/2005.

tietojenkäsittelyä” suoritetaan vain laitteilla, jotka sisältävät automaattisen tietojenkäsittelykoneen tai jotka toimivat tällaisen koneen yhteydessä ja joiden toiminto ei kuulu tietojenkäsittelyyn.

Tuomio 11.6.2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (ETY) N:o 2658/87 – Tulliliitto ja yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 8543 70 – Sähkökoneet ja -laitteet, joilla on itsenäinen tehtävä ja jotka eivät kuulu muualle yhdistetyn nimikkeistön 85 ryhmään – Alanimikkeet 8543 70 10 ja 8543 70 90 – Sähkökirjojen lukulaitteet, jotka on varustettu kääntämis- tai sanakirjatoiminnoilla

Amazon on yhtiö, joka tuo maahan muun muassa sähkökirjojen lukulaitteita. Laitteissa on sähkökirjojen lukemiseen tarvittavien laitteistojen ja ohjelmistojen lisäksi puhevalinta ja ohjelma ääniformaattien toistamiseen sanakirjatoiminnon kautta.

Toimivaltaiset tulliviranomaiset luokittelivat sähkökirjojen lukulaitteet, jotka Amazon toi vuonna 2011 Saksan liittotasavaltaan, yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 70 90. Amazon teki kyseisestä luokittelusta oikaisuvaatimuksen. Päätullitoimipaikka muutti 20.10.2011 antamallaan päätöksellä näiden laitteiden luokittelun niin, että ne luokiteltiin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 70 10.

Amazon vaati toiselta päätullitoimipaikalta eli Hauptzollamt Hannoverilta (Hannoverin (Saksa) päätullitoimipaikka, jäljempänä HZA) sitovaa tariffitietoa koskevalla hakemuksella lokakuussa 2011, että kyseiset laitteet luokiteltaisiin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 70 10. Sitovalla tariffitiedolla HZA päätti kuitenkin luokitella kyseiset laitteet yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 70 90 sillä perusteella, että laitteiden pääasiallisena toimintona on sähköisesti tallennettujen kirjojen toisintaminen eikä kääntämis- tai sanakirjatoiminto.

Amazon nosti kanteen Finanzgericht Hamburgissa (Hampurin verotusasioita käsittelevä tuomioistuin, Saksa), joka 14.2.2013 antamallaan tuomiolla velvoitti HZA:n antamaan sitovan tariffitiedon, jossa pääasiassa kyseessä olevat laitteet luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 70 10. HZA haki muutosta tähän tuomioon Revision-valituksella ennakkoratkaisua pyytäneeltä tuomioistuimelta.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tämän jälkeen unionin tuomioistuimelta lähinnä, onko yhdistettyä nimikkeistöä³⁷ tulkittava siten, että sähkökirjojen lukulaite, jossa on kääntämis- ja sanakirjatoiminto, on luokiteltava alanimikkeeseen 8543 70 10 sähkölaitteena, jossa on kääntämis- tai sanakirjatoiminto, vai alanimikkeeseen 8543 70 90 muuna sähkölaitteena.

³⁷ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 861/2010.

Alustavasti unionin tuomioistuin huomautti, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymyksistä ja selityksistä käy ilmi, että se katsoo, että pääasiassa kyseessä olevien laitteiden pääasiallinen toiminto on lukutoiminto.

Yhdistetyssä nimikkeistössä ei kuitenkaan ole sellaista alanimikettä, jossa viitattaisiin nimenomaisesti sähkölaitteeseen, jonka pääasiallinen toiminto on lukutoiminto. Siitä, että yhdistetystä nimikkeistöstä puuttuu alanimike, joka vastaa tarkalleen tällaisen laitteen pääasiallista toimintoa, ei kuitenkaan voida päätellä, että se olisi luokiteltava tiettyyn alanimikkeeseen sen jonkin toissijaisen toiminnon perusteella.

Tavaraa ei nimittäin pidä luokitella ottaen huomioon jokin sen toissijaisista toiminnoista vaan ottaen huomioon sen pääasiallinen toiminto, ja näin on myös tilanteessa, jossa yhdistetyssä nimikkeistössä ei ole alanimikettä, joka vastaa nimenomaisesti tätä pääasiallista toimintoa.

Kun siis yhdistetystä nimikkeistöstä puuttuu tuotteen pääasiallista toimintoa vastaava alanimike, tuote on luokiteltava nimikkeistön kaatonimikkeen luonteiseen alanimikkeeseen.

Unionin tuomioistuin totesi täten, että sähkökirjojen lukulaite, jossa on kääntämis- tai sanakirjatoiminto, on luokiteltava, kun tämä toiminto ei ole sen pääasiallinen toiminto, mikä kansallisen tuomioistuimen on tutkittava, alanimikkeeseen 8543 70 90 muuna sähkölaitteena eikä alanimikkeeseen 8543 70 10 kääntämis- tai sanakirjatoiminnoilla varustettuna koneena.

III. Tariffiluokittelua koskevaan menettelyyn sovellettavan järjestelmän lähteet

1. Selitykset ja selittävät huomautukset

1.1. Maailman tullijärjestön selitykset

Tuomio 15.5.2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Tariffiluokittelu – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – XVI jakson 2 huomautus – Nimikkeet 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 ja 8473 – Osien ja tavaroiden käsitteet – Ohjelmointijärjestelmiin tarkoitetut osat ja tarvikkeet (moottorit, virtalähteet, laserit, generaattorit, kaapelit ja kuumasauaimet) – Nimikkeellä 8473 ei ole luokittelussa etusijaa muihin 84 ja 85 ryhmän nimikkeisiin nähden

Data I/O toi vuosina 2002–2005 Yhdysvalloista Saksaan automaattisissa ohjelmointijärjestelmissä käytettyjä sähkömoottoreita, virtalähteitä, lasereita,

generaattoreita, kaapeleita ja kuumasaumaimia (jäljempänä yhdessä asianomaiset tavarat).

Näihin maahantuonteihin liittyvien tavaroiden ilmoitettiin kuuluvan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471. Ne on luovutettu vapaaseen liikkeeseen kantamatta tullia. Hauptzollamt München (Münchenin päätullitoimipaikka, Saksa) katsoi jälkitarkastuksen perusteella, että sähkömoottorit, virtalähteet, laserit, generaattorit, kaapelit ja kuumasaumaimet oli luokiteltava kyseisessä järjestyksessä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeisiin 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 ja 8422, ja ryhtyi kantamaan tästä luokittelusta johtuvia tuontitulleja jälkikäteen.

Data I/O nosti tässä yhteydessä kanteen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa. Sen mukaan asianomaiset tavarat on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8473, koska ne ovat sellaisen koneen osia, joka kuuluu itsessään yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin oli epävarma tämän luokittelun yhteensopivuudesta yhdistetyn nimikkeistön³⁸ XVI jakson 2 huomautuksen a alakohdan kanssa ja tiedusteli unionin tuomioistuimelta, onko tätä huomautusta tulkittava siten, että tavara, joka voidaan luokitella sekä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8473 kyseisen nimikkeistön nimikkeeseen 8471 kuuluvan koneen osana että itsenäisenä tavarana johonkin muuhun nimikkeistä 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 ja 8544, on luokiteltava nimikkeeseen 8473, vai siten, että se on luokiteltava johonkin viimeksi mainituista nimikkeistä.

Täsmennettyään, että yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautusta sovelletaan ainoastaan ”koneiden osien” tariffiluokitteluun, unionin tuomioistuin totesi, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 8473 ja XVI jakson 2 huomautuksen b alakohdan asiayhteydessä kehitellystä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että käsite ”osat” edellyttää sellaisen kokonaisuuden olemassaoloa, jonka toiminnan kannalta osat ovat välttämättömiä. Jotta tavara voitaisiin luokitella ”osaksi”, ei ole riittävää osoittaa, ettei kone voisi ilman kyseistä tavaraa vastata niihin tarpeisiin, joita varten se on tarkoitettu. On vielä osoitettava, että kyseessä olevan koneen mekaaninen tai sähköinen toiminta riippuu mainitusta tavarasta.

Ensinnäkin nimike 8473 on nimittäin yleisluonteinen, koska siinä viitataan osiin ja tarvikkeisiin, jotka soveltuvat käytettäviksi pääasiallisesti tai yksinomaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden 8469–8472 koneissa tai laitteissa.

Toiseksi yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautuksen b alakohdan sanamuodosta ilmenee yhtäältä, että sitä sovelletaan ainoastaan koneiden osiin, joita ei voida luokitella saman huomautuksen a alakohdan perusteella, koska ne eivät ole

³⁸ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on myöhemmin muutettuna asetuksella N:o 2031/2002, asetuksella N:o 1832/2002, asetuksella N:o 1789/2003 ja asetuksella N:o 1810/2004.

itsenäisiä tavaroita, jotka kuuluisivat sellaisinaan yhdistetyn nimikkeistön 84 tai 85 ryhmän erityisiin nimikkeisiin, ja toisaalta, että kyseisessä huomautuksessa, jossa säädetään kyseisen koneen osan soveltuvuuteen perustuvasta luokittelusta, sallitaan nimenomaisesti tällaisen osan luokittelu yhdistetyn nimikkeistön 8473 nimikkeeseen.

Luokittelu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8473 on siten mahdollista vain, jos ei ole olemassa sellaista tariffinimikettä, johon kyseinen osa voitaisiin luokitella itsenäisenä tavarana. Yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 8473 on näin ollen pidettävä kaatonimikkeenä ja tämän vuoksi toissijaisena suhteessa nimikkeisiin, joiden perusteella koneen osa voidaan luokitella itsenäisenä tavarana.

Unionin tuomioistuin päätteli tästä, että yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautuksen a alakohdassa ei säädetä koneiden osien luokittelusta yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8473 etusijaisesti suhteessa muihin 84 ja 85 ryhmään kuuluviin nimikkeisiin. On sitä vastoin niin, että koneen osan luokittelu nimikkeeseen 8473 on toissijaista verrattuna osan luokitteluun tavarana kyseisen huomautuksen a alakohdan nojalla.

Harmonoidun järjestelmän selityksistä, jotka koskevat yhdistetyn nimikkeistön 85 ryhmää, ilmenee tosin, että jos kone tai laite voi kuulua sekä yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän että sen 85 ryhmän nimikkeeseen, se on luokiteltava näistä ensimmäiseen tariffinimikkeeseen. Unionin tuomioistuin totesi kuitenkin, että harmonoidun järjestelmän selitysten, jotka koskevat kyseisen järjestelmän 85 ryhmää, A kohdan ensimmäiseen kappaleeseen sisältyvää sääntöä ei sovelleta yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautuksessa tarkoitettujen koneiden osien tariffiluokitteluun.

Näin ollen ei voida katsoa, että harmonoidun järjestelmän selitysten, jotka koskevat kyseisen järjestelmän 85 ryhmää, A kohdan ensimmäisessä kappaleessa määrättäisiin poikkeuksesta koneen osien luokittelusääntöihin, sellaisina kuin ne ilmenevät yhdistetyn nimikkeistön XVI jakson 2 huomautuksesta, tai että kyseisessä kappaleessa annettaisiin minkäänlainen etusija koneiden osien luokittelulle kyseisen nimikkeistön nimikkeeseen 8473 verrattuna nimikkeistön 85 ryhmään kuuluviin nimikkeisiin.

Tästä seuraa, että tavara, joka voidaan luokitella sekä kyseisessä liitteessä olevan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8473 kyseisen nimikkeistön nimikkeeseen 8471 kuuluvan koneen osana että itsenäisenä tavarana johonkin muuhun mainitun nimikkeistön nimikkeistä 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 ja 8544, on luokiteltava sellaisenaan johonkin viimeksi mainituista nimikkeistä sen omien ominaisuuksien perusteella.

Tuomio 13.3.2019, B. S. (Mallas oluen koostumuksessa) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Alkoholin ja alkoholijuomien valmistevero – Direktiivi 92/83/ETY – 2 artikla – Oluen käsite – Juoma, joka on valmistettu kantavierteestä, joka sisältää

sekoituksen, jossa on enemmän glukoosia kuin mallasta – Yhdistetty nimikkeistö – Nimikkeet 2203 (mallasjuomat) tai 2206 (muut käymisen avulla valmistetut juomat)

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä³⁹, unionin tuomioistuin huomautti, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2203, jonka tulkintaa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyysi, ei säädetä siitä, kuinka suuren prosentuaalisen vähimmäisosuuden kantavierteen on sisällettävä mallasainesosia, kun vierrettä käytetään oluen valmistuksessa. Unionin tuomioistuin viittasi tässä tilanteessa harmonisoidun järjestelmän mainittuun nimikkeeseen, johon liittyvässä selityksessä todetaan nimenomaisesti, että kantavierteen valmistuksessa voidaan käyttää jonkin verran ei-maltaisia viljoja, eikä tältä osin vaadita, että näiden muiden kuin mallasainesosien osuus on pienempi kuin mallasainesosien. Unionin tuomioistuin korosti kuitenkin, että vaikka Maailman tullijärjestön laatimat harmonisoidun järjestelmän selitykset auttavat osaltaan huomattavasti eri tullinimikkeiden soveltamisalan tulkinnassa, ne eivät ole oikeudellisesti sitovia.

Lisäksi kantavierteen koostumuksessa olevasta glukoosisiirapin osuudesta, jota ei edellytetä yhdistetyssä nimikkeistössä, unionin tuomioistuin huomautti, että harmonisoidun järjestelmän nimikkeeseen 2203 liittyvässä selityksessä tunnustetaan nimenomaisesti mahdollisuus lisätä kantavierteeseen käymisen aikana aromiaineita. Vaikka ranskan- ja englanninkielisten toisintojen välillä on tietty eroavaisuus glukoosin lisäämisen täsmällisen ajankohdan osalta, koska ensimmäisessä viitataan sen lisäämiseen "olueen" mutta jälkimmäisessä ei ole tällaista täsmennystä, kummassakaan virallisessa versiossa ei vaadita kuitenkaan, että käymiseen laitettavassa kantavierteessä ei olisi glukoosia.

Tuote, jonka valmistukseen on käytetty vain vähäinen osuus mallasta ja johon on lisätty glukoosia ennen alkoholikäymistä, ei siis pelkästään näillä perusteilla jää yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 2203 olevan mallasjuoman käsitteen ulkopuolelle.

Tuomio 7.4.2022, Y GmbH (Vaniljasta saatu oleoharts) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tavaroiden luokittelu – Nimikkeet 1302, 3301 ja 3302 – Vaniljasta uuttamalla saatu oleoharts – Valmisteverot – Direktiivi 92/83/ETY – Vapautukset – 27 artiklan 1 kohdan e alakohta – Aromin käsite – Direktiivi 92/12/ETY – Euroopan komission valmisteverokomitea – Toimivalta

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelu unionin tuomioistuimelta muun muassa, onko yhdistettyä nimikkeistöä⁴⁰

³⁹ Ks. otsikko II.2.1 Tavaroiden objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet.

⁴⁰ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna täytäntöönpanoasetuksella N:o 2015/1754.

tulkittava siten, että tavara, joka sisältää noin 85 prosenttia etanolia, 10 prosenttia vettä ja 4,8 prosenttia kuivajäännöstä ja jonka keskimääräinen vanilliinipitoisuus on 0,5 prosenttia ja joka saadaan laimentamalla vedellä ja etanolilla välituotetta, joka on itse uutettu vaniljatangoista etanolin avulla, kuuluu kyseisen nimikkeistön alanimikkeeseen 1302 1905, alanimikkeeseen 3301 9030 tai alanimikkeeseen 3302 1090. Tällaisen tavaran saamiseksi vaniljatangosta uutetaan ensiksi välituote (jäljempänä välituote) etanolia käyttäen. Tämä välituote, joka on tummanruskea, hyvin voimakkaasti tuoksuva ja tahmea, laimennetaan seuraavaksi alkoholilla ja vedellä, jolloin saadaan pääasiassa kyseessä oleva tavara.

Aluksi unionin tuomioistuin analysoi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeissä 1302, 3301 ja 3302 tarkoitettuja tavaroita ja muistutti, että yhdistetyn nimikkeistön ensimmäisen yleisen tulkintasäännön mukaisesti tariffiluokittelu määräytyy lähtökohtaisesti nimikkeiden sekä asianomaisten jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisesti.

Näiden alustavien toteamusten valossa unionin tuomioistuin tukeutui yhdistetyn nimikkeistön 13 ryhmän 1 huomautuksen toisen kohdan ij alakohtaan ja yhdistetyn nimikkeistön 33 ryhmän 1 huomautuksen a alakohtaan päätellessään ensinnäkin, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tavaraa on ilmeisesti pidettävä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 1302 tarkoitettuna kasviuutteena ja erityisesti sen alanimikkeessä 1302 1905 tarkoitettuna vaniljasta saatuna oleohartsina.

Tältä osin unionin tuomioistuin korosti, että se seikka, että harmonoidun järjestelmän selityksissä täsmennetään, että harmonoidun järjestelmän nimike 1302 koskee ainoastaan sellaisia kasviuutteita, joita ei ole muualla erikseen mainittu tai jotka eivät kuulu muihin nimikkeisiin, ei sellaisenaan mahdollista sen poissulkemista, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tavaraa on pidettävä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 1302 tarkoitettuna kasviuutteena, sillä perusteella, että kyseinen tavara voi kuulua tarkempiin nimikkeisiin ja erityisesti yhdistetyn nimikkeistön nimikkeisiin 3301 tai 3302.

Yhdistetyn nimikkeistön nimikkeestä 1302 tai siihen liittyvistä huomautuksista ei nimittäin mitenkään ilmene, että kyseistä nimikettä olisi pidettävä toissijaisena nimikkeenä, toisin kuin joitakin yhdistetyn nimikkeistön nimikkeitä, joissa nimenomaisesti mainitaan tällainen ominaispiirre. Unionin tuomioistuin muistutti kuitenkin, että harmonoidun järjestelmän selitykset eivät ole pakottavia eivätkä ne voi näin ollen mennä yhdistetyn nimikkeistön säännösten edelle tai muuttaa niiden sisältöä.

Harmonoidun järjestelmän selityksistä ilmenee joka tapauksessa, että harmonoidun järjestelmän nimikkeen 1302 osalta tarkemmat nimikkeet, joihin viitataan, ovat ne, joihin viitataan kyseisen huomautuksen A kohdan lopussa. Siinä olevassa tuoteluettelossa ei kuitenkaan mainita harmonoidun järjestelmän nimikkeissä 3301 tai 3302 mainittuja tuotteita.

Seuraavaksi unionin tuomioistuin totesi, että vaikka välituote on uutettu vaniljatangoista etanolin avulla, sitä voidaan pitää yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 1302 1905 tarkoitettuna vaniljasta saatuna oleohartsina. Yhdistetyn nimikkeistön 13 ryhmän 1 huomautuksen ensimmäisessä alakohdassa säädetään nimittäin nimenomaisesti, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 1302 kuuluu ”pyretrumute”. Harmonoidun järjestelmän selitysten mukaan tämä uute saadaan ”uuttamalla orgaanisilla liuottimilla”, kuten tuote.

Lisäksi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 1301 kuuluvat muun muassa luonnon oleohartsit. Yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeessä 1302 1905 tarkoitettua vaniljasta saatua oleohartsia on sitä vastoin näin ollen pidettävä kasviuutteena, jota ei ole saatu ”luonnollisesti” vaan teknisellä uuttamismenetelmällä ja erityisesti liuottimen avulla. Tällaista tulkintaa tukevat myös yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset, joissa täsmennetään nimikkeen 1302 osalta, että ”nimikkeen 1302 kasviuutteet ovat raakoja kasviaineksia, jotka on saatu esimerkiksi liuottimilla erottamalla”.

Unionin tuomioistuin huomautti lisäksi, että pääasiassa kyseessä olevan tavaran aikaansaamiseksi kyseinen välituote laimennetaan voimakkaasti etanolilla ja vedellä. On kuitenkin niin, että kuten yhdistetyn nimikkeistön selittämissä huomautuksissa todetaan nimikkeen 1302 osalta, kasviuute kuuluu edelleen kyseiseen nimikkeeseen, vaikka sitä käsiteltäisiinkin sen standardoinnin yhteydessä.

Harmonoidun järjestelmän selityksissä todetaan vastaavasti nimikkeen 1302 osalta, että kyseiseen nimikkeeseen kuuluvat myös ”nestemäiset uutteen”, eli “[kasviuutteen] alkoholiliuokset – – joilla on yleensä vakioitu koostumus”, joten kyseisten tuotteiden kasviuutepitoisuus on niitä kaupan pidettäessä yhdenmukainen. Yhdistetyn nimikkeistön tai harmonoidun järjestelmän säännöksissä tai niiden selittämissä huomautuksissa tai selityksissä ei myöskään vahvisteta minkäänlaista enimmäismäärää siltä osin kuin on kyse muista tuotteista, joita voidaan käyttää asianomaisen kasviuutteen standardoimiseksi.

Unionin tuomioistuin päätteli siis, että jos kasviuutteen laimentamisen tarkoituksena on varmistaa sen standardointi, kuten on käsiteltävässä asiassa, se ei estä näin laimennettua kasviuutetta kuulumasta edelleen yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 1302.

Unionin tuomioistuin totesi lopuksi, että harmonoidun järjestelmän selityksissä todetaan harmonoidun järjestelmän nimikkeiden 1302 ja 3301 osalta, että harmonoidun järjestelmän nimikkeeseen 1302 kuuluvat kasviuutteet eroavat harmonoidun järjestelmän nimikkeessä 3301 tarkoitetuista uutetuista oleohartseista siinä, että ne sisältävät haihtuvien, hyvänhajuisten aineosien lisäksi huomattavasti enemmän muita kasviaineksia kuin harmonoidun järjestelmän selityksessä 3301 tarkoitettut uutetut oleohartsit. Asia vaikuttaisi olevan näin pääasiassa kyseessä olevan tavaran osalta, koska siinä oleva vaniljatankojen kuivajäämien osuus on kansallisen tuomioistuimen esittämien tietojen mukaan yhdeksän kertaa suurempi kuin vanilliinin osuus.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että yhdistettyä nimikkeistöä on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tavara kuuluu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1302 1905.

1.2. Komission selittävät huomautukset

Tuomio 3.12.1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

Yhteinen tullitariffi – Historiallisesti tai etnografisesti arvokkaat kokoelmat ja kokoelmaesineet – Museoautot

Uwe Clees teki vuonna toimivaltaiselle tullivirastolle tulliselvityshakemuksen voidakseen saattaa vapaaseen liikkeeseen käytetyn auton, joka oli valmistettu vuonna 1956 ja malliltaan Mercedes-Benz 300 SL; Clees halusi tullata auton yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9705 mukaisesti historiallisesti arvokkaaseen kokoelmaan kuuluvana.

Tutkittuaan ajoneuvon tullivirasto totesi, että ajoneuvo oli todellakin luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 9705 0000 0003. Tämän mukaisesti tullivirasto antoi verotusta koskevan lausunnon, jossa Cleesin hakemus hyväksyttiin.

Tulliviranomainen lähetti kuitenkin Cleesille 16.7.1992 tuontitullia koskevan oikaisupäätöksen, jossa katsottiin, että kyseisen ajoneuvon luokittelu nimikkeeseen 9705 oli virheellinen, koska yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 200/84, Daiber, 10.10.1985 antaman tuomion (200/84, [EU:C:1985:403](#)) perusteella se pitikin luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8703 kuuluvaksi käytetyksi ajoneuvoksi. Koska Cleesin tästä oikaisupäätöksestä tekemä valitus hylättiin, hän valitti asiassa ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

Mainittu tuomioistuin tiedusteli tämän jälkeen yhteisöjen tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön⁴¹ nimikettä 9705 tulkittava siten, että historiallisesti arvokkaaseen kokoelmaan kuuluvien moottoriajoneuvojen on pääsääntöisesti oltava alkuperäisessä tilassaan, ilman että alustaa, ohjaus- tai jarrujärjestelmää, moottoria ynnä muuta sellaista on merkittävästi muutettu, vähintään 30 vuotta vanhoja ja sellaista mallia tai tyyppiä, jota ei enää valmisteta.

Vastauksessaan tähän kysymykseen yhteisöjen tuomioistuin huomautti, että komissio havaitsi, että kansalliset tulliviranomaiset tulkitsivat edellä mainittua tuomiota eri tavoin, se antoi selittävät huomautuksensa asiasta.

Koska kansallinen tuomioistuin totesi, että jokainen museoajoneuvo ei välttämättä täytä näin vahvistettuja kriteerejä, yhteisöjen tuomioistuin muistutti, että yhteisöjen

⁴¹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö.

tuomioistuimen tuomiossaan esittämä tulkinta tariffiin luokittelua koskevasta säännöksestä ei voi muuttua sen vuoksi, että komissio antaa selittäviä huomautuksia, jotka eivät ole oikeudellisesti sitovia, vaikka ne ovatkin merkittävä apukeino huolehdittaessa siitä, että jäsenvaltioiden kansalliset tulliviranomaiset tulkitsevat yhdistettyä nimikkeistöä yhtenäisesti.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tältä osin, että komission vahvistamat kolme kriteeriä, eli kriteeri, jonka mukaan kyseisen auton on oltava alkuperäisessä tilassaan ilman, että sen rakenteen osia olisi merkittävästi muutettu, kriteeri, jonka mukaan kyseisen ajoneuvon valmistuksen on oltava päättynyt, ja ajoneuvon vähimmäisikää koskeva kriteeri, osana komission vahvistamaa lähtökohtaa eivät eroa yhteisöjen tuomioistuimen 10.10.1985 antamassa tuomiossa Daiber omaksumista suuntaviivoista (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Nämä kriteerit täyttävät ajoneuvot soveltuvat lähtökohtaisesti osoittamaan valmistumisaikakautensa tekniikan ja muotoilun erikoispiirteet, ja ne havainnollistavat siten erityisesti tiettyä ihmiskunnan saavutusten kehitysvaihetta autonvalmistustaidossa.

Sitä vastoin se, että ajoneuvo täyttää komission vahvistamat kolme kriteeriä, ei yksin riitä perusteeksi sille, että ajoneuvo luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9705. Näiden kolmen kriteerin perusteella muodostuu vasta olettaus siitä, että ajoneuvolla on historiallista tai etnografista arvoa; tämä olettaus kumoutuu, jos toimivaltainen viranomainen osoittaa, että ajoneuvossa ei ole mitään jo päättyneeseen aikakauteen liittyvää erityispiirrettä siten, että se olisi omiaan havainnollistamaan merkittävää askelta ihmiskunnan saavutusten kehityksessä tai tämän kehityksen yhdessä vaiheessa. Lisäksi on vielä edellytettävä niiden neljän kriteerin täyttymistä, jotka koskevat niitä ominaisuuksia, joita ajoneuvolta vaaditaan, jotta se kelpaisi kokoelmaan otettavaksi.

Yhteisöjen tuomioistuimen vastasi tässä tilanteessa, että yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 9705 on tulkittava siten, sellaisilla ajoneuvoilla oletetaan olevan historiallista tai etnografista arvoa, jotka ovat alkuperäisessä tilassaan ja joiden alustaa, ohjaus- tai jarrujärjestelmää, moottoria ynnä muuta sellaista ei ole merkittävästi muutettu ja jotka ovat vähintään 30 vuotta vanhoja ja sellaista mallia tai tyyppiä, jota ei enää valmisteta. Kuitenkaan sellaisilla moottoriajoneuvoilla, jotka täyttävät nämä edellytykset, ei ole historiallista tai etnografista arvoa, jos toimivaltainen viranomainen osoittaa, että ajoneuvo ei ole omiaan havainnollistamaan merkittävää askelta ihmiskunnan saavutusten kehityksessä tai tämän kehityksen yhdessä vaiheessa. Lisäksi on vielä edellytettävä niiden kriteerien täyttymistä, jotka on vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ja jotka koskevat niitä ominaisuuksia, joita ajoneuvolta vaaditaan, jotta se kelpaisi kokoelmaan otettavaksi.

Tuomio 12.1.2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Riisierien luokittelu – Yhdistetyn nimikkeistön 10 ryhmän lisähuomautuksessa 1 oleva f kohta – Pätevyys – Tuontitullien kantaminen jälkitullauksin –

Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohta – Tulkinta – Tullivelan maksamisesta vastuussa olevan henkilön vilpitön mieli

Pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan sovellettava yhdistetyn nimikkeistön⁴² versio sisälsi II jakson, jonka otsikko on "Kasvituotteet". Tähän jaksoon sisältyy muun muassa 10 ryhmä, jonka otsikko on "Vilja". Tässä ryhmässä on muun muassa nimike 1006, jonka otsikko on "Riisi" ja johon kuului muun muassa alanimike "osittain hiottu riisi" (alanimike 1006 30). Samaan 10 ryhmään sisältyy lisäksi lisähuomautus (jäljempänä riidanalainen lisähuomautus), jossa on osittain hiotun riisin määritelmä, johon sisältyy osa, joka liittyy riisiinjyvän alkioon ja johon ei viitata harmonoidun järjestelmän vastaavassa selityksessä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä tilanteessa yhteisöjen tuomioistuimelta muun muassa, onko riidanalainen lisähuomautus pätemätön siltä osin kuin siinä olevaan osittain hiotun riisin määritelmään sisältyy osa, joka liittyy riisiinjyvän alkioon ja johon ei viitata harmonoidun järjestelmän selityksessä.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti aluksi, että harmonoitua järjestelmää koskeva yleissopimus sitoo unionin toimielimiä EY 300 artiklan 7 kohdan määräysten mukaisesti. Yhteisö on sitoutunut mainitun yleissopimuksen 3 artiklan nojalla olemaan muuttamatta harmonoidun järjestelmän soveltamisalaa Tästä osin unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuudesta unionin johdettuun oikeuteen nähden johtuu, että viimeksi mainittua on mahdollisuuksien mukaan tulkittava mainittujen sopimusten mukaisesti.

Komission laatimat yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset sekä harmonoidun järjestelmän osalta Maailman tullijärjestön yhteydessä laaditut selitykset auttavat lisäksi merkittäväällä tavalla eri tullinimikkeiden sisällön tulkinnessa, vaikka ne eivät olekaan oikeudellisesti sitovia. Yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten sisällön on siten vastattava yhdistetyn nimikkeistön säädöksiä, joiden ulottuvuutta niillä ei voida muuttaa.

Kyseessä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuin totesi tarkasteltuaan eri riisilaatujen kuvausten sanamuotoja harmonoidun järjestelmän ja yhdistetyn nimikkeistön nimikkeissä ja alanimikkeissä, että yhdistetty nimikkeistö on harmonoidun järjestelmän mukainen. Yhteisöjen tuomioistuin täsmensi siis, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymyksessä on kyse sen tutkimisesta, muutetaanko riidanalaisen lisähuomautuksen sisällöllä yhdistetyn nimikkeistön soveltamisalaa osittain hiotun riisin ja kokonaan hiotun riisin määrittelyä koskevilta osin.

Yhteisöjen tuomioistuin määritteli tältä osin Maailman tullijärjestön selityksen ja riidanalaisen lisähuomautuksen osittain hiotun riisin sanamuotoja vertaamalla, että määritelmien sanamuodot poikkeavat siis toisistaan sen osalta, otetaanko osittain hiotun riisin määritelmässä huomioon alkion poistaminen vai ei.

⁴² Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 2388/2000.

Jos riidanalaista lisähuomautusta olisi tulkittava tämän eroavaisuuden johdosta siten, että siinä suljetaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 1006 30 ulkopuolelle riisi, josta on poistettu osa siemenkalvoa muttei alkioita, olisi todettava, että tätä riisiä ei voida luokitella myöskään yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1006 20. Tällaisesta tulkinnasta seuraisi siten, että tätä riisiä ei voitaisi lainkaan luokitella ja että näin ollen harmonoidun järjestelmän, jonka systematiikassa pyritään nimenomaan siihen, että kaikki tavarat luokitellaan, soveltamisalaa rajoitettaisiin. Yhteisöjen tuomioistuin korosti siis, että se, että johdettua oikeutta on tulkittava unionia EY 300 artiklan 7 kohdan nojalla sitovien kansainvälisten sopimusten valossa, huomioon ottaen on siis syytä tutkia, voidaanko riidanalaiselle lisähuomautukselle antaa toisenlaista tulkintaa, joka olisi harmonoidun järjestelmän mukainen.

Tämän perusteella yhteisöjen tuomioistuin totesi, että riidanalaista lisähuomautusta on mahdollista tulkita yhdenmukaisesti harmonoidun järjestelmän kanssa. Riidanalaisen lisähuomautuksen sanamuodon eroavuutta on täten pidettävä harmonoidun järjestelmän mukaisena, ja sillä ei siten kyseenalaisteta mainitun huomautuksen pätevyyttä.

Tuomio 14.4.2011, British Sky Broadcasting Group ja Pace (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Digitaalisen satelliittitelevision tallentavat vastaanottimet ja dekooderit – Yhteisön tullikoodeksi – 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohta ja 6 kohta – Sitovan tariffitiedon voimassaoloaika

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä⁴³, unionin tuomioistuin selvensi, että yhdistetyn nimikkeistön⁴⁴ selittäviä huomautuksia ei sovelleta siltä osin kuin ne ovat ristiriidassa yhdistetyn nimikkeistön sanamuodon kanssa.

Unionin tuomioistuin muistutti, että komission laatimat yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset sekä harmonoidun järjestelmän osalta Maailman tullijärjestön yhteydessä laaditut selitykset auttavat lisäksi merkittäväällä tavalla eri tullinimikkeiden sisällön tulkinnassa, vaikka ne eivät olekaan oikeudellisesti sitovia.

Lisäksi yhdistetyn nimikkeistön selittävien huomautusten, joilla ei korvata harmonoidun järjestelmän selityksiä vaan täydennetään niitä ja joita luetaan yhdessä niiden kanssa, on näin ollen oltava sisällöltään yhdistetyn nimikkeistön säännösten mukaisia, eikä niillä voida muuttaa kyseisten säännösten soveltamisalaa.

⁴³ Ks. otsikko II.2.2 Tavaroiden käyttötarkoitus. Tämä tuomio mainitaan myös otsikon III.3.2 Sitovat tariffitiedot alla.

⁴⁴ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksilla N:o 2587/91 ja N:o 1214/2007.

Näiden seikkojen perusteella unionin tuomioistuin täsmensi, että jos ilmenee, etteivät yhdistetyn nimikkeistön selittävät huomautukset ole yhdistetyn nimikkeistön nimikkeiden ja jaksojen tai ryhmien huomautusten sanamuodon mukaisia, niitä ei sovelleta.

Tuomio 17.2.2016, Salutas Pharma (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 3004 – Poretabletit, jotka sisältävät 500 mg kalsiumia – Suositeltava päivittäinen annos, joka sisältää yhtä ainetta huomattavasti yleisen terveyden ja hyvinvoinnin säilyttämiseksi suositeltavaa päivittäistä määrää enemmän

Salutas Pharma haki vuonna 2012 sitovaa tariffitietoa tableteille, jotka muodostuivat valmisteesta, jossa kalsium on olennaisena ainesosana ja joka nautitaan veteen liuotettuna. Se ehdotti tämän tuotteen luokittelua yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 3004 90 00.

Tullivirasto luokitteli tämän tuotteen sitovassa tariffitiedossa yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2106 90 92 sillä perusteella, ettei tämä tuote kuulu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3004, koska sen annostelu ei sisällä sellaista kalsiumin määrän nauttimista, joka on huomattavasti yleisen terveyden ja hyvinvoinnin säilyttämiseksi suositeltavaa päivittäistä määrää enemmän.

Salutas Pharma esitti oikaisuvaatimuksen, jonka tullivirasto hylkäsi tekemällään päätöksellä vahvistaen samalla pääasiassa kyseessä olevan tuotteen luokittelun yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2106, koska se katsoi, ettei yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmän 1 lisähuomautuksen sisältämä edellytys täyty, koska riidanalaiselle tuotteelle suositeltavan enimmäispäiväannoksen sisältämä kalsiumin määrä ei ollut vähintään kolme kertaa enemmän kuin suositeltu päiväannos.

Salutas Pharma nosti ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen, jossa se vaatii viimeksi mainitun tulliviraston päätöksen kumoamista, koska se katsoo, että yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmän 1 lisähuomautus on tehoton niiltä osin kuin se muuttaa yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeen 3004 sisältöä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä tilanteessa unionin tuomioistuimelta, onko poretabletit, joissa on kalsiumia 500 mg / tabletti, joita käytetään kalsiumin puutteen ehkäisyyn ja hoitoon sekä osteoporoosin ehkäisyssä ja hoidossa käytettävän erityishoidon tukemiseen ja joiden etiketissä suositellaan aikuisille enintään kolmen tabletin päiväannosta, luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön⁴⁵ alanimikkeeseen 3004 90 00.

⁴⁵ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1006/2011.

Unionin tuomioistuin muistutti aluksi, että yhdistetyn nimikkeistön ryhmän huomautukset ovat siten tärkeitä keinoja yhteisen tullitariffin yhtenäisen tulkinnan varmistamiseksi, ja niitä voidaan pitää sellaisinaan pätevinä tulkintakeinoina. Mainittujen huomautusten ja selitysten sisällön on näin ollen oltava yhdistetyn nimikkeistön säännösten mukainen, eikä niillä saada muuttaa näiden soveltamisalaa. Lisäksi selittävät huomautukset auttavat osaltaan huomattavasti eri tullinimikkeiden soveltamisalan tulkinnassa, vaikka ne eivät olekaan oikeudellisesti sitovia.

Esillä olevassa asiassa unionin tuomioistuin totesi, että pääasiassa kyseessä oleva tuote täyttää yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmää koskevan 1 lisähuomautuksen 1 kohdan a–d alakohdassa säädetyt edellytykset ja pääasian asianosaiset ovat erimielisiä ainoastaan siitä, sisältyykö kyseessä olevan tuotteen suositeltavaan päivittäiseen annokseen kalsiumia ”huomattavasti yleisen terveyden ja hyvinvoinnin säilyttämiseksi suositeltavaa päivittäistä määrää enemmän” tässä lisähuomautuksessa tarkoitettulla tavalla.

Yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmää koskevalla selittävällä huomautuksella pyritään selventämään kyseisen ryhmän lisähuomautuksen luokitteluperustetta ”huomattavasti enemmän” siten, että se kattaa suositeltavan päivittäisen annoksen, jonka vitamiini- tai kivennäisaineiden määrät sisältävät ”paljon suuremman määrän vitamiineja tai kivennäisaineita, yleensä vähintään kolme kertaa enemmän kuin suositeltu päiväannos”.

Yhtäältä kyseisen selittävän huomautuksen, joka ei ole oikeudellisesti sitova, mukaan tuote, jonka suositeltava päivittäinen annos sisältää kolme kertaa suuremman määrän vitamiineja tai kivennäisaineita kuin suositeltu päiväannos, kuuluu mainittuun ryhmään, mikäli kaikki muut edellytykset täyttyvät. Kun toisaalta otetaan huomioon samassa huomautuksessa olevan ilmauksen ”yleensä” käyttö, tällä ilmaisulla ei suljeta pois tuotteita tästä samasta yhdistetyn nimikkeistön ryhmästä vain sillä perusteella, ettei niiden suositeltava päivittäinen annos sisällä vähintään kolme kertaa enemmän vitamiineja tai kivennäisaineita kuin suositeltu päiväannos.

Unionin tuomioistuimen mukaan on täten niin, että yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmää koskevaa selittävää huomautusta ei täten voida tulkita siten, että näitä aineita sisältävien tuotteiden suositeltavan päivittäisen annoksen olisi ehdottomasti sisällettävä kolme kertaa enemmän vitamiineja tai kivennäisaineita kuin suositeltu päiväannos jotta ne olisi mahdollista luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3004. Kun sellaisen tuotteen, jonka suositeltavan päivittäisen annoksen sisältämien vitamiinien, kivennäisaineiden, välttämättömien aminohappojen ja rasvahappojen määrä on huomattavasti suurempi kuin mikä on tarpeen tai suositeltavaa yleisen ravitsemuksen kannalta, objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet, sellaisina kuin ne on määritelty yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 3004, on se luokiteltava tähän nimikkeeseen.

2. Komission antamat tariffiluokittelua koskevat asetukset

Tuomio 20.11.1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiin luokittelu – Yöpaidat

Saksalainen yhtiö Wiener toi vuonna 1985 Thaimaasta vaatteita, jotka se tullasi yhteisen tullitariffin alanimikkeessä 60.04 B IV b) 2 bb) tarkoitettuina ”naisten yöpaitoina”. Nämä vaatteet päästettiin liikkumaan vapaasti yhteisössä osittaisen tarkastuksen jälkeen ja ne kirjattiin ”yöpaidojen” tariffikiintiöön.

Ylimääräisen tarkastuksen seurauksena Saksan tullihallinto katsoi kuitenkin näiden vaatteiden olevan yhteisen tullitariffin alanimikkeessä 60.05 A II b) 4 cc) 22 tarkoitettuja ”leninkejä, synteettistä tekstiilikuitua” ja se aloitti korkeampien tullien perimistä jälkikäteen koskevan menettelyn.

Wiener nosti tästä oikaisusta kanteen, joka kuitenkin hylättiin tuomiolla. Wiener teki tästä tuomiosta Revision-valituksen ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä tilanteessa yhteisöjen tuomioistuimelta, onko vuoden 1985 yhteisen tullitariffin⁴⁶ alanimikkeen 60.04 B IV b) 2 bb) ilmaisua ”yöpaidat” tulkittava niin, että se kattaa ainoastaan ”muut” alusvaatteet, jotka niiden ominaisuuksien vuoksi on tarkoitettu käytettäväksi ainoastaan vuoteessa, vai kattaako tämä ilmaisu myös tuotteet, jotka niiden ulkomuotoa koskevien syiden vuoksi on tarkoitettu pääasiallisesti, mutta ei yksinomaan, käytettäväksi vuoteessa.

Ensinnäkin yhteisöjen tuomioistuin totesi, että yhteisen tullitariffin alanimikkeen 60.04 B IV b) 2 bb) sanamuoto ei sisällä määritelmää naisten tai tyttöjen yöpaidoille. Tällaista määritelmää ei myöskään ole yhteisen tullitariffin eikä tulliyhteistyöneuvoston yhdistetyssä nimikkeistössä.

Yhteisöjen tuomioistuin sovelsi 9.8.1994 annetun tuomion Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)) perusteluja nyt esillä olevassa asiassa ja katsoi, että koska kyseessä olevat tavarat on tarkoitettu käytettäväksi olennaisesti vuoteessa, ne on luokiteltava yhteisen tullitariffin alanimikkeessä 60.04 B IV b) 2 bb) tarkoitetuiksi ”yöpaidoiksi”, vaikka niitä voitaisiinkin käyttää muihin tarkoituksiin.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tämä päätelmä ei muutu asetuksen N:o 548/89 antamisen vuoksi; tämän asetuksen liitteessä määrätään, että ylävartalon peittävää, reiden puoliväliin ulottuvaa kevyttä, väljää vaatetta, neulosta, jossa on pyöreä ja väljä pääntie, lyhyet ja väljät hihat ja neulosnyöri vasemmassa saumassa vyötärön korkeudella, ei voida luokitella ”yöpaidaksi”, vaan sitä on pidettävä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 6104 tarkoitettuna ”leninkinä”, sillä sitä ei voida pitää

⁴⁶ Yhteinen tullitariffi, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 3400/84.

yksinomaan yöasuna käytettäväksi tarkoitettuna; eikä tämä päätelmä muutu sen asetuksen N:o 812/89 antamisen vuoksi, jonka mukaan "yöpaidaksi" ei voida luokitella vaatetta, joka on neulosta (100 prosenttia puuvillaa), ylävartalon peittävä, reiden puoliväliin ulottuva, kevyt, jossa on pyöreä kaula-aukko, lyhyet ja väljät hihat, ei nyöriä vyötäröllä.

Nämä luokitteluasetukset on nimittäin annettu pääasian tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen. Niiden säännöksiä ei tämän vuoksi voida soveltaa analogisesti aikaisempien tulliasetusten tulkittamiseksi, vaikka näillä asetuksilla olisikin vain selventävä tavoite ja vaikka niillä ei olekaan muutettu kyseisten nimikkeiden tai alanimikkeiden sanamuotoa.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tästä, että ennen kuin myöhemmät komission luokitteluasetukset annettiin yöpaidan käsitteen tulkittamiseksi suppeasti, oli täysin oikeusvarmuuden periaatteen – joka on yksi unionin oikeuden peruseriaatteista – mukaista, että tämän käsitteen voitiin yleisesti ymmärtää tarkoittavan paitsi ainoastaan vuoteessa käytettäviä alusvaatteita, myöskin sellaiseen käyttöön pääasiallisesti tarkoitettuja alusvaatteita.

Tämän vuoksi yhteisen tullitariffin alanimikettä 60.04 B IV b) 2 bb) on tulkittava niin, että siihen kuuluvat alusvaatteet, jotka niiden objektiivisten ominaisuuksien vuoksi on tarkoitettu käytettäväksi yksinomaan tai pääasiallisesti vuoteessa. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, onko näillä vaatekappaleilla niiden leikkaus, koostumus, ulkomuoto sekä muodin kehitys kyseisessä jäsenvaltiossa huomioon ottaen tällaisia objektiivisia ominaisuuksia vai voidaanko niitä päinvastoin käyttää sekä vuoteessa että tietyissä muissa paikoissa.

Tuomio 20.11.2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Luokitteluasetuksen pätevyys – Asetuksen (EY) N:o 1196/97 liitteen tulkinta – Tullikoodeksin 220 ja 239 artikla – Asetuksen (ETY) N:o 2454/93 871 ja 905 artikla – Riisijauhosta, suolasta ja vedestä koostuvat kuivatut levyt – Tariffiluokittelu – Tuontitullien kantaminen jälkitullauksin – Peruuttamismenettely – Havaittavissa oleva tulliviranomaisten virhe – Maahantuojan syyllistyminen ilmeiseen laiminlyöntiin

H & S on hollantilainen tuotanto- ja myyntiyritys, joka toimittaa itämaisia elintarvikkeita muun muassa ravintoloille. Tässä tarkoituksessa se tuo Vietnamista peräisin olevaa riisipaperia.

H & S toi kyseistä tuotetta jo vuonna 1996 yhdistetyn nimikkeistön⁴⁷ alanimikkeeseen 1901 90 99 kuuluvana tavarana. Alankomaiden tulliviranomaiset (jäljempänä tulliviranomaiset) hyväksyivät useaan otteeseen tämän tariffiluokituksen, myös suoritettuaan tarkastuksia ja kokeita tuoduista lasteista otetuista näytteistä.

⁴⁷ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1624/97.

Komissio antoi vuonna 1997 asetuksen N:o 1196/97, jossa säädetään, että kyseessä olevat tuotteet kuuluvat itse asiassa yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1905 90 20. Kyseinen asetus tuli voimaan 19.7.1997.

H & S toi kuitenkin riisipaperia edelleen ja luokitteli sen yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1901 90 99. Myös tulliviranomaiset hyväksyivät edelleen H & S:n ilmoitukset, viimeksi 14.7.1997 ja 16.3.1998. Ne huomasivat 16.3.1998 tehneensä virheellisen luokittelun ja ilmoittivat kyseiselle yhtiölle, että kyseinen tavara kuului edellä mainitussa asetuksessa säädettyyn nimikkeeseen eli yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1905 90 20. Tämän jälkeen H & S ilmoitti elintarvikkeensa viimeksi mainittuun alanimikkeeseen.

Tulliviranomaiset ilmoittivat H & S:lle vuonna 2000, että ne tuontitullit, jotka olisi pitänyt maksaa yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 1905 90 20 nojalla, on kannettava jälkitullauksin ajalta 25.11.1997–2.2.1998.

H & S haki täten mainittujen tuontitullien peruuttamista. Hakemus hylättiin, mikä johti lopulta pääasiaan.

Ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella oli epäilyksiä riisipaperin tariffiluokituksista ja se päätti kysyä yhteisöjen tuomioistuimelta muun muassa, kuuluvatko levyt, jotka on valmistettu riisijauhosta, suolasta ja vedestä ja jotka on kuivattu mutta ei lämpökäsitelty, yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1905 90 20, ja mahdollisesti, onko asetus N:o 1196/97 pätevä.

Aluksi yhteisöjen tuomioistuin totesi, että toisin kuin tietyissä muissa kieliversioissa, yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 1905 hollanninkielisessä tekstissä ei nimenomaisesti viitata jauho- tai tärkkelystaikinasta valmistettuihin levyihin ja niiden kaltaisiin tuotteisiin, joiden on oltava ”kuivattuja”. Tässä kieliversiossa viitataan nimittäin ainoastaan levyinä oleviin tuotteisiin.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti kuitenkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännösten yhtenäisen tulkinnan välttämättömyys estää sen, että epävarmassa tilanteessa tietyn säännöksen sanamuotoa tarkasteltaisiin erikseen, ja edellyttää päinvastoin, että sitä tulkitaan ja sovelletaan muilla virallisilla kielillä laadittujen versioiden valossa.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tältä osin, että yhtäältä viittaus riisipaperiin (”rice paper”) tai ”kuivattuihin” tuotteisiin esiintyy nimenomaisesti yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 1905 90 20 useiden eri kieliversioiden tekstissä, kun taas nimike 1901 on luonteeltaan ainoastaan toissijainen ja se koskee ainoastaan tuotteita, joita ei mainita muualla tai jotka eivät kuulu muualle yhdistetyssä nimikkeistössä.

Toisaalta yhdistetyn nimikkeistön useiden eri kieliversioiden tekstien perusteella ja niiden komission selittävien huomautusten valossa, joissa viitataan harmonoidusta järjestelmästä tehdyn yleissopimuksen selityksiin, käy ilmi, että se, että tuote on

kypsennetty, ei ole välttämätön tunnusmerkki tavarán luokittelémiseksi alanimikkeeseen 1905 90 20.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tämän perusteella, että elintarvikevalmisteiden, jotka ovat kuivattuina, läpinäkyvinä, erikokoisina levyinä ja jotka on valmistettu riisijauhosta, suolasta ja vedestä, luokittelu yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 1905 90 20 on kyseisen alanimikkeen sanamuodon mukainen. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 1196/97 pätevyys ei ole kyseenalainen.

Tuomio 19.2.2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tariffiluokittelu – Nestekide-tyyppiä (LCD) olevat monitorit, joissa on SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- ja komposiittivideoliitäntä – Nimike 8471 – Nimike 8528 – Asetus (EY) N:o 754/2004

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä⁴⁸, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli yhteisöjen tuomioistuimelta lisäksi asetuksen N:o 754/2004 sovellettavuudesta pääasiassa kyseessä olevien LCD-monitorien tariffiluokituksen osalta.

Yhteisöjen tuomioistuin muistutti tästä yhtäältä, että komissio antaa luokitteluasetuksen, mikäli tietyn tavarán luokittelu yhdistettyyn nimikkeistöön voi tuottaa ongelmia tai olla riidanalaista, ja toisaalta, että luokitteluasetus on soveltamisalaltaan yleinen, kun sitä ei sovelleta vain tiettyyn taloudelliseen toimijaan, vaan sitä sovelletaan kaikkiin tavaroihin, jotka ovat samanlaisia kuin tämän luokittelun kohteena ollut tavara.

Vaikka tietyn luokitteluasetuksen analoginen soveltaminen tässä asetuksessa tarkoitettuja tuotteita vastaaviin tuotteisiin edistääkin yhdistetyn nimikkeistön johdonmukaista tulkintaa sekä taloudellisten toimijoiden yhdenvertaista kohtelua, tällaisessa tilanteessa vaaditaan kuitenkin lisäksi, että luokiteltavat tavarat ja luokitteluasetuksessa luokitellut tavarat ovat riittävän samankaltaisia. Kyseiset LCD-monitorit eivät ole teknologiselta kannalta katsoen samanlaisia kuin asetuksella N:o 754/2004, joka koskee plasmanäyttöjä, luokitellut tavarat, jotka eroavat niistä myös mitoiltaan ja resoluutioiltaan.

Pelkästään se seikka, että niin pääasiassa kyseessä olevilla monitoreilla kuin asetuksessa N:o 754/2004 tarkoitetuilla tavaroillakin voidaan toistaa sekä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta että muista lähteistä tulevia signaaleja – kun ei lainkaan arvioida niiden objektiivisia ominaispiirteitä tai niiden suorituskykyä niiden suorittamissa eri toiminnoissa –, ei riitä siihen, että kyseistä asetusta voitaisiin analogisesti soveltaa näihin monitoreihin.

⁴⁸ Ks. otsikko II.2.1 Tavarán objektiivisesti todettavat ominaispiirteet ja ominaisuudet.

Tästä seuraa, että asetusta N:o 754/2004 ei sovelleta LCD-monitoreiden, joissa on SUB-D-, DVI-D, USB-, S-video- ja komposiittivideoliitäntä, tariffiluokittelussa.

Tuomio 17.7.2014, *Panasonic Italia ym.* (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (ETY) N:o 2658/87 – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimikkeet 8471 ja 8528 – Plasmanäytöt – Tietokonenäytön ominaisuudet – Televisionäytön mahdolliset toiminnot videokortin asentamisen jälkeen

Pääasian valittajat toivat vuosina 2001–2004 Italiaan plasmanäyttöjä. Ne luokittelivat näytöt tulli-ilmoituksissaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471 60 90 katsoen niiden olevan yksinomaan tietokoneesta tulevien kuvien välittämiseen tarkoitettuja monitoreja, minkä vuoksi ne vapautettiin tullimaksusta sekä 20 prosentin suuruisen arvonlisäveron maksamisesta.

Tullitoimipaikka katsoi kuitenkin, että kyseiset näytöt oli luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8528, johon kuuluvat muun muassa televisiovastaanottimet ja videomonitorit, minkä vuoksi niihin oli sovellettava 14 prosentin suuruista tullia.

Pääasian valittajat nostivat täten kanteet Commissione tributaria provinciale di Milanossa (Milanon maakunnassa veroasioita käsittelevä tuomioistuin), joka hylkäsi ne sillä perusteella, että mahdollisuus saattaa mainitut näytöt soveltuviksi vastaanottamaan yhdistettyjä videosignaaleja pelkästään liittämällä niihin videokortti sulki pois niiden luokittelemisen yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471. Pääasian valittajat hakivat ensimmäisessä oikeusasteessa annettuihin tuomioihin muutosta Commissione tributaria regionale di Milanossa (Milanon alueellinen verovalitusasioita käsittelevä tuomioistuin, Italia), joka vahvisti maahantuotujen näyttöjen luokittelun yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 8528.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jolle tehtiin kassaatiovalitukset muutoksenhaussa annetuista tuomioista, tiedusteli täten unionin tuomioistuimelta ensinnäkin, mitkä ovat perusteet, joita on sovellettava sen määrittämiseksi, onko pääasiassa kyseessä olevat näytöt luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön⁴⁹ nimikkeeseen 8471 vai sen sijaan sen nimikkeeseen 8528.

Unionin tuomioistuin huomautti menetelmästä, jota on noudatettava tällaisten näyttöjen tariffiluokittelussa noudatettavasta, että yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a–c alakohdasta ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset näytöt kuuluvat automaattisen tietojenkäsittelykoneen yksikköinä yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471, kun ne täyttävät samanaikaisesti kolme edellytystä, eli niitä käytetään yksinomaan tai pääasiassa automaattisessa

⁴⁹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on myöhemmin muutettuna asetuksella N:o 2388/2001, asetuksella N:o 2031/2002, asetuksella N:o 1832/2002 ja asetuksella N:o 1789/2003.

tietojenkäsittelyjärjestelmässä, ne voidaan yhdistää keskusyksikköön ja ne voivat ottaa vastaan ja välittää tietoa sellaisessa muodossa, jota järjestelmä voi käyttää.

Koska edellä mainitut toinen ja kolmas ehto voidaan katsoa täyttyneen, unionin tuomioistuin muistutti ensimmäisen ehdon osalta, että näytön luokittelua yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471 ei nimittäin voida sulkea pois pelkästään siksi, että näytöllä voidaan toistaa muista lähteistä kuin automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta tulevia kuvia, kun otetaan huomioon yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohhta, jossa viitataan yksiköihin, joita käytetään ”yksinomaan tai pääasiassa” automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä.

Nimikettä 8471 koskevien selitysten kohdista ilmenee nimittäin, että automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä pääasiassa käytettävät monitorit voidaan sen seikan ohella, että ne on varustettu liitännällä, josta ne voidaan liittää tietojenkäsittelyjärjestelmään, tunnistaa muiden teknisten ominaispiirteiden ja muun muassa sen avulla, että ne on tarkoitettu lähityöskentelyyn, että niillä ei ole mahdollista toistaa televisiosignaaleja, että niille on ominaista alhainen sähkömagneettinen säteily, että niiden näytön merkkipäli alkaa 0,41 millimetristä keskisuurella resoluutiolla ja pienenee resoluution kasvaessa ja että niiden kaistanleveys on 15 MHz tai enemmän, sekä sen avulla, että näytön kuvapisteteet ovat pienempiä kuin harmonoidun järjestelmän nimikkeeseen 8528 kuuluvissa videomonitorissa, kun taas ensin mainittujen konvergenssi on voimakkaampi kuin viimeksi mainittujen.

Unionin tuomioistuin totesi näin, että väriä toistavien plasmanäyttöjen, joiden lävistäjä on 106,6 senttimetriä, joissa on kaksi kaiutinta ja kauko-ohjain ja joissa olevassa sisääntulossa on valmius videokortin asentamista varten, yhdistetyn nimikkeistön mukaista tariffiluokittelua varten on otettava huomioon niille ominainen käyttötarkoitus, joka käsittää yhtäältä automaattisesta tietojenkäsittelykoneesta tulevien tietojen ja toisaalta yhdistettyjen videosignaalien toistamisen. Tällaiset näytöt on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8471 60 90, jos niitä käytetään yhdistetyn nimikkeistön 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla yksinomaan tai pääasiassa automaattisessa tietojenkäsittelyjärjestelmässä, tai yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8528 21 90, mikäli näin ei ole, mikä on kansallisen tuomioistuimen ratkaistava mainittujen näyttöjen objektiivisten ominaisuuksien perusteella ja muun muassa niiden ominaisuuksien perusteella, jotka on mainittu harmonoidun järjestelmän nimikettä 8471 koskevissa ja etenkin sen automaattisten tietojenkäsittelykoneiden näyttöyksiköitä koskevan I luvun D kohdan 1–5 alakohdassa olevissa selityksissä.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli toiseksi, onko asetusta N:o 754/2004 sovellettava taannehtivasti.

Muistutettuaan oikeuskäytännöstään, jonka mukaan oikeusvarmuuden periaate kuitenkin estää sen, että asetusta sovellettaisiin taannehtivasti, riippumatta niistä edullisista tai epäedullisista vaikutuksista, joita soveltamisella voisi olla asianomaisen

henkilön kannalta, paitsi jos asetuksessa käytettyjen ilmaisujen tai sen tavoitteiden voidaan riittävän selvästi katsoa osoittavan, että asetuksen ei ole tarkoitettu sääntelevän ainoastaan tulevaisuutta, unionin tuomioistuin huomautti, että mikään asetuksen N:o 754/2004 johdanto-osassa, sen säännösten sanamuodossa tai sen liitteessä mainituista seikoista ei viittaa käsiteltävässä asiassa siihen, että tätä asetusta olisi sovellettava taannehtivasti.

Joka tapauksessa asetuksella, jossa määritetään edellytykset yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen tai alanimikkeeseen luokitteluksi, ei voi olla taannehtivia vaikutuksia. Asetusta N:o 754/2004 ei siten voida soveltaa taannehtivasti.

Tuomio 22.9.2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Pätevyyden arviointi – Asetus (EY) N:o 1051/2009 – Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Nimike 8701 – Traktorit – Alanimikkeet 8701 90 11 ja 8701 90 39 Uudet maataloustraktorit (muut kuin yksiakseliset puutarhatraktorit) ja metsätraktorit, pyörillä varustetut – Traktoreina käytettäväksi tarkoitetut kevyet nelipyöräiset maastoajoneuvot

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä⁵⁰, Gerechthof Amsterdam (Amsterdamin ylioikeus, Alankomaat) esitti KME:n edellä mainituista sitovista tariffitiedoista vireille saattamassa tuomioistuinmenettelyssä unionin tuomioistuimelle kysymyksiä asetuksen N:o 1051/2009 pätevydestä ja – siltä osin kuin tarpeen – niistä alanimikkeistä, joihin kyseiset ajoneuvot oli luokiteltava.

Pääasian asianosaiset ja ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin väittivät, että vaikka asetuksessa N:o 1051/2009 tarkoitetut ajoneuvot ja kyseisessä asiassa kyseessä olevat ajoneuvot eivät ole samanlaisia, ne ovat riittävän samankaltaisia, jotta kyseistä asetusta voidaan soveltaa analogisesti. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on kuitenkin ilmaissut epäilyksiä mainitun asetuksen pätevydestä, koska ajoneuvoista puuttuvat erityisvarusteet, kuten voiman ulosotto, hydrauliset nostolaitteet ja vintturit.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on myös todennut, että tariffin alanimikkeitä koskevissa selittävässä huomautuksissa viitataan erityisvarusteisiin, kuten metsätraktoreiden vinttureihin, mutta niissä kuvataan maataloustraktoreita vain niin, että ne on ”tavallisesti” varustettu hydraulisella nostolaitteilla ja voiman ulosotolla. Tämä huomautus herätti kysymyksiä asetuksen N:o 1051/2009 sovellettavuudesta vastaaviin maastoajoneuvoihin, jotka voitaisiin luokitella maataloustraktoreiksi, vaikka niissä ei olisi kyseisiä laitteita.

Unionin tuomioistuin muistutti tästä muun muassa, että jos kansallinen tuomioistuin on epävarma sellaisen tariffiluokitteluasetuksen pätevydestä, jota sen on sovellettava

⁵⁰ Asian tosiseikkojen ja oikeussääntöjen osalta ks. otsikko II.2.2 Tavarain käyttötarkoitus.

analogisesti sellaisiin tavaroihin, jotka ovat riittävän samankaltaisia kuin luokitteluasetuksessa tarkoitettut tavarat, on perusteltua, että se esittää unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyynnön kyseisen asetuksen pätevyyden arvioimiseksi.

Unionin tuomioistuin totesi päätelmänä, että asetuksen N:o 1051/2009 liitteessä oleva 2 kohta on pätemätön siltä osin kuin siinä kuvattu ajoneuvo on luokiteltu yhdistetyn nimikkeistön⁵¹ alanimikkeeseen 8701 90 90 eikä alanimikkeistä 8701 90 11–8701 90 39 siihen alanimikkeeseen, joka vastaa ajoneuvon moottorin tehoa.

Tuomio 15.12.2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhdistetty nimikkeistö – Tavaroiden luokittelu – Tariffinimikkeeseen 2106 kuuluvat ravintolisät – Vaikuttava aine olennaisena ainesosana – Mahdollinen luokittelu yhdistetyn nimikkeistön 30 ryhmään – Tuotteiden esillepano ja myyminen lääkkeinä

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli tässä asiassa, jota koskevat oikeussäännöt on esitetty osittain edellä⁵², ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään lähinnä, onko yhdistettyä nimikkeistöä⁵³ tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset tuotteet, joilla on yleisiä terveyttä edistäviä vaikutuksia ja joiden olennainen ainesosa on vaikuttava aine, joka sisältyy yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 2106 luokiteltuihin ravintolisiin, voidaan luokitella yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 3004, vaikka niiden valmistaja panee ne esille ne lääkkeinä ja vaikka niitä markkinoidaan ja myydään lääkkeinä, vai kuuluvatko ne ennemminkin sen nimikkeeseen 2106.

Tässä yhteydessä unionin tuomioistuin tarkasteli muun muassa kysymystä siitä, sovelletaanko pääasiassa kyseessä oleviin tuotteisiin asetusta N:o 1264/98 ja täytäntöönpanoasetusta N:o 727/2012, joissa tietyt tavarat luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2106.

Unionin tuomioistuin muistutti ensimmäiseksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luokitteluasetus on soveltamisalaltaan yleinen, eli sitä ei sovelleta vain tiettyyn talouden toimijaan, vaan sitä sovelletaan kaikkiin tavaroihin, jotka ovat samanlaisia kuin tullikoodeksikomitean tutkimat tavarat. Kun luokitteluasetusta tulkittaessa määritetään, mikä on tällaisen asetuksen soveltamisala, on otettava huomioon muun muassa asianomaisen asetuksen perustelut. Unionin tuomioistuin totesi tästä, että pääasiassa kyseessä olevat tavarat eivät ole samanlaisia kuin kyseisissä asetuksissa tarkoitettut

⁵¹ Yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 948/2009.

⁵² Ks. otsikko I. Yleisiä huomioita unionin tuomioistuinten tehtävien luonteesta ja laajuudesta sekä merkityksellisistä arviointikriteereistä.

⁵³ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1006/2011.

tuotteet. Näin ollen mainittuja asetuksia ei voida soveltaa suoraan pääasiassa kyseessä oleviin tuotteisiin.

Unionin tuomioistuin viittasi toiseksi oikeuskäytäntöön, jonka mukaan asetuksen N:o 1264/98 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 727/2012 kaltaisen luokitteluasetuksen analoginen soveltaminen näissä asetuksissa tarkoitettuja tuotteita vastaaviin tuotteisiin edistää kuitenkin yhdistetyn nimikkeistön johdonmukaista tulkintaa sekä talouden toimijoiden yhdenvertaista kohtelua. Tämän oikeuskäytännön perusteella unionin tuomioistuin vertaili seuraavaksi mainituissa asetuksissa tarkoitettujen tuotteiden ja pääasiassa kyseessä olevien tuotteiden objektiivisesti todettavia ominaispiirteitä ja ominaisuuksia. Unionin tuomioistuin totesi siis, että näillä tuotteilla on sama vaikuttava aine kuin asetuksella N:o 1264/98 ja täytäntöönpanoasetuksella N:o 727/2012 luokitelluilla tuotteilla ja näiden molempien välinen ero on yksinomaan käytetyissä mikro-organismipitoisuuksissa ja täyteaineissa.

Unionin tuomioistuin vastasi näiden seikkojen perusteella, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset tuotteet, joilla on yleisiä terveyttä edistäviä vaikutuksia ja joiden olennainen ainesosa on vaikuttava aine, joka sisältyy yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 2106 luokiteltuihin ravintolisiin, kuuluvat tähän nimikkeeseen, vaikka niiden valmistaja panee ne esille lääkkeinä ja vaikka niitä markkinoidaan ja myydään lääkkeinä.

Tuomio 13.9.2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Tavaroiden luokittelu – Kamera, jossa on haihtuva muisti, josta tallennetut kuvat katoavat, kun kamera suljetaan tai kun otetaan uusia kuvia – Yhdistetty nimikkeistö – Alanimikkeet 8525 80 19 ja 8525 80 30 – Selitykset – Tulkinta – Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 113/2014 – Tulkinta – Pätevyys

Kyseisessä tuomiossa, jonka tosiseikat on esitetty edellä⁵⁴, unionin tuomioistuin totesi täytäntöönpanoasetuksen N:o 113/2014 pätevyyden arvioinnin osalta yhtäältä, että oikeuskäytännössä katsotaan vakiintuneesti, että luokitteluasetus on soveltamisalaltaan yleinen, eli sitä ei sovelleta vain tiettyyn talouden toimijaan, vaan sitä sovelletaan kaikkiin tavaroihin, jotka ovat samanlaisia kuin tullikoodeksikomitean tutkimat tavarat. Kun luokitteluasetusta tulkittaessa määritetään, mikä on tällaisen asetuksen soveltamisala, on otettava huomioon muun muassa asianomaisen asetuksen perustelut.

Unionin tuomioistuin totesi seuraavaksi, että täytäntöönpanoasetuksessa N:o 113/2014 selostettujen laitteiden ja pääasiassa kyseessä olevan kameran ominaispiirteiden vertailusta käy ilmi, että nämä laitteet eivät ole täysin samanlaisia, eikä kyseistä asetusta näin ollen voida suoraan soveltaa riidanalaiseen kameraan.

⁵⁴ Ks. otsikko II.1.4. Yleisten tulkintasääntöjen 4–6 sääntö – pääsääntö, tiettyihin pakkauksiin sovellettava erityissääntö ja alanimikkeiden vertailua koskeva sääntö.

Toisaalta kuitenkin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka luokitteluasetusta ei voida välittömästi soveltaa tavaroihin, jotka eivät ole samanlaisia vaan ainoastaan vastaavia kuin se tavara, joka on luokitteluasetuksen kohteena, asetusta voidaan soveltaa analogisesti tällaisiin tavaroihin. Tässä yhteydessä riittää, että luokiteltavat tuotteet ja luokitusasetuksen kohteena olevat tuotteet ovat riittävän samankaltaisia.

Koska täytäntöönpanoasetuksessa N:o 113/2014 selostetut tavarat ovat objektiivisesti todettavien ominaispiirteidensä ja ominaisuuksiensa osalta samankaltaisia kuin pääasiassa kyseessä oleva kamera, tästä seuraa, että täytäntöönpanoasetusta N:o 113/2014 voidaan soveltaa analogisesti mainittuun kameraan. Näin ollen on tutkittava, onko asetus pätevä

Unionin tuomioistuin totesi tältä osin, että yhdistetyn nimikkeistön soveltamisen osalta Euroopan unionin neuvosto on antanut komissiolle, joka toimii yhteistyössä jäsenvaltioiden tulliasiantuntijoiden kanssa, laajan harkintavallan tarkentaa tullinimikkeiden sisältöä tietyn tavaran luokittelemiseksi. Komission toimivalta toteuttaa asetuksen N:o 2658/87 9 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, kuten tavaroiden luokittelua, ei kuitenkaan oikeuta sitä muuttamaan sellaisten tullinimikkeiden sisältöä, jotka on otettu käyttöön harmonisoidusta järjestelmästä tehtyyn yleissopimukseen perustuvan harmonoidun järjestelmän perusteella, jonka osalta unioni on sitoutunut yleissopimuksen 3 artiklassa olemaan muuttamatta sen soveltamisalaa.

Unionin tuomioistuin totesi esillä olevassa asiassa, että täytäntöönpanoasetuksessa N:o 113/2014 luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 19 "suurnopeuskamerat". Luokituksen perusteluksi on todettu, että "väliaikaista tallennusta haihtuvaan muistiin ei pidetä tallentamisena kameraan, koska kuvat katoavat, kun kamera suljetaan". Kuten unionin tuomioistuin on jo selittänyt, se, että digitaalikameroilla voidaan tallentaa yksittäisiä kuvia sisäiseen muistiin, on yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 30 kuuluvien tavaroiden olennainen ominaispiirre siitä riippumatta, onko tämä tallentamista koskeva mahdollisuus väliaikainen vai pysyvä.

Koska täytäntöönpanoasetuksessa N:o 113/2014 suljetaan – toisin kuin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeestä 8525 80 30 seuraa – laitteet, joilla tallennetaan väliaikaisesti kuvia kameran haihtuvaan muistiin, tämän alanimikkeen ulkopuolelle ja luokitellaan näin ollen "suurnopeuskamerat" yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8525 80 19, unionin tuomioistuin päätteli, että mainittu täytäntöönpanoasetus ei ole yhteensopiva yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 8525 80 30 soveltamisalan kanssa.

Antaessaan täytäntöönpanoasetuksen N:o 113/2014 komissio muutti yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 8525 80 30 soveltamisalaa rajoittamalla sitä, ja se siis ylitti sille asetuksen N:o 2658/87 9 artiklan 1 kohdan a alakohdassa myönnetyn toimivallan.

Unionin tuomioistuin totesi siis, että yhdistetyn nimikkeistön alanimikettä 8525 80 30 on tulkittava siten, että tähän alanimikkeeseen kuuluu pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kamera, jolla voidaan ottaa suuri määrä valokuvia sekunnissa ja tallentaa ne kameran sisäiseen haihtuvaan muistiin, josta ne katoavat, kun kamera suljetaan, ja että täytäntöönpanoasetus N:o 113/2014 on pätemätön siltä osin kuin sitä voidaan soveltaa analogisesti tavaroihin, joilla on mainitun kameran ominaispiirteet.

3. Luokittelusuositukset ja sitovat tariffitiedot

3.1. Maailman tullijärjestön ja tullikoodeksikomitean luokittelusuositukset

Tuomio 19.11.1975 (täysistunto), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

Kserografiset kopiointilaitteet

Pääasian kantaja toi 28.4.1971 kolmannesta maasta kserografisen kopiointilaitteen asiakirjojen kopiointia varten. Alankomaiden tulliviranomaiset luokittelivat laitteen yhteisen tullitariffin⁵⁵ tariffinimikkeeseen 90.07 A ”valokuvauslaitteet” ja määräivät sille 14 prosentin tullin. Tämä luokitus vastaa lisähuomautusta, joka on lisätty yhteisen tullitariffin 90 lukuun asetuksella nro 1/71 (jäljempänä riidanalainen lisähuomautus) ja jolla muutettiin yhteistä tullitariffia 1.1.1971 alkaen seuraavasti: ”alanimikkeeseen 90.07 A kuuluvat myös asiakirjojen automaattiseen toisintamiseen sähköstaattisella painolaitteella tarkoitettut laitteet, joissa on kamerajärjestelmä.” Tämä huomautus puolestaan vastasi luokittelusuositusta, jonka tulliyhteistyöneuvosto, jonka tehtävänä oli valvoa Brysselissä 15.12.1950 allekirjoitetun tavaroiden sijoittelusta tullitariffien nimikkeisiin tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä tullitariffinimikkeitä koskeva yleissopimus)⁵⁶ täytäntöönpanoa, oli antanut joulukuussa 1965.

Alankomaiden tulliviranomainen oli kuitenkin ennen 1.1.1971 luokitellut kyseisen laitteen nimikkeeseen 84.54 B ”muut toimistokoneet ja -laitteet” noudattaakseen kahta *Tarief commissien* (tariffilautakunta) 2.2.1970 tekemää päätöstä.

Koska nimikkeeseen 84.54 B kuuluviin tavaroihin sovellettava tulli oli alennettu tullitariffeja ja kauppaa koskevasta yleissopimuksesta (GATT-yleissopimus) käytyjen monenvälisten neuvottelujen yhteydessä 7 prosenttiin, kantaja katsoi, että riidanalainen lisähuomautus, jossa riidanalainen tavara ”siirrettiin” 7 prosentin tullin alaisesta nimikkeestä 14 prosentin tullin alaiseen nimikkeeseen, oli ristiriidassa kyseisen

⁵⁵ Asetuksen N:o 950/68 liitteessä I mainittu yhteinen tullitariffi, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1/71.

⁵⁶ Tavaroiden sijoittelusta tullitariffien nimikkeisiin tehty yleissopimus, joka on allekirjoitettu Brysselissä 15.12.1950.

sopimuksen II artiklan kanssa. Koska pääasian kantajan valitus hylättiin, se haki muutosta Tarief commissielta, joka päätti tiedustella yhteisöjen tuomioistuimelta muun muassa sitä, rikotaanko riidanalaisella lisähuomautuksella tullitariffinimikkeitä koskevan yleissopimuksen velvoitteita – erityisesti II artiklan b alakohdan ii alakohtaa – joissa kielletään tekemästä lukujen ja osastojen huomautuksiin muutoksia, jotka saattaisivat muuttaa nimikkeistön lukujen, osastojen ja nimikkeiden soveltamisalaa.

Yhteisöjen tuomioistuin selvensi aluksi, että yhteisö (nyk. unioni) korvaa jäsenvaltiot tullitariffinimikkeitä koskevasta yleissopimuksesta ja tulliyhteistyöneuvoston perustamisesta samana päivänä tehdystä yleissopimuksesta⁵⁷ johtuvien sitoumusten osalta ja että kyseiset sitoumukset näin ollen sitovat sitä.

Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin totesi, että ensimmäiseen näistä yleissopimuksista kirjattuihin sitoumuksiin kuuluu II artiklan b kohdan ii alakohdassa sopimuspuolten velvollisuus ”olla tekemättä ryhmien tai jaksojen huomautuksiin mitään muutoksia, jotka voisivat muuttaa nimikkeistössä olevien ryhmien, jaksojen ja nimikkeiden soveltamisalaa”.

Tulliyhteistyöneuvoston antamat luokittelusuositukset eivät myöskään sido sopimuspuolia, vaan ne ovat tulkintaperusteita, jotka ovat sitäkin ratkaisevampia, koska ne ovat peräisin viranomaiselta, jonka tehtävänä on varmistaa yhdistetyn nimikkeistön yhdenmukainen tulkinta ja soveltaminen. Jos tällainen tulkinta vastaa lisäksi sopimusvaltioiden yleisesti noudattamaa käytäntöä, se voidaan sivuuttaa vain, jos se on ristiriidassa kyseisen nimikkeen sanamuodon kanssa tai jos se selvästi ylittää tulliyhteistyöneuvostolle annetun harkintavallan.

Näiden seikkojen perusteella yhteisöjen tuomioistuin päätteli, että kameralla varustettujen valokuvausmenetelmien ja kserografisten menetelmien samankaltaisuuden aste huomioon ottaen ei vaikuta siltä, että edellytykset, joiden perusteella luokittelusuositusta on jätettävä soveltamatta kyseisen nimikkeen kanssa, täytyisivät. Näin ollen riidanalainen lisähuomautus ei ole ristiriidassa tullitariffinimikkeitä koskevasta yleissopimuksesta johtuvien velvoitteiden kanssa.

Näistä seikoista seurasi, ettei asiakirja-aineiston tutkinnassa tullut esiin seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa riidanalaisen lisähuomautuksen pätevyteen.

Tuomio 10.11.2011, X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

Yhteinen tullitariffi – Yhdistetty nimikkeistö – Tariffiluokittelu – Luuton, jäädytetty ja suolattu kananliha – Asetusten (EY) N:o 535/94, N:o 1832/2002, N:o 1871/2003, N:o 2344/2003 ja N:o 1810/2004 pätevyys ja tulkinta – Yhdistetyn nimikkeistön 2 ryhmän 7 lisähuomautus – WTO:n riitojenratkaisuelimen päätös – Oikeusvaikutukset

⁵⁷ Tulliyhteistyöneuvoston perustamisesta tehty yleissopimus, joka on allekirjoitettu Brysselissä 15.12.1950.

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa unionin tuomioistuinta pyydettiin vastaamaan muun muassa kysymykseen siitä, voidaanko asetuksen N:o 1810/2004⁵⁸ lisähuomautuksen tulkinnassa tai pätevyden arvioinnissa vedota WTO:ssa perustetun riitojenratkaisuelimen (jäljempänä riitojenratkaisuelin) päätökseen, koska se koskee nimikkeessä 0210 mainitun ilmaisun 'suolattu' tulkintaa vaikka vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevaan tullimenettelyyn liittyvät ilmoitukset oli tehty ennen tämän päätöksen antamista.

Pääasia koski pakastetun ja luuttoman kananlihan, johon oli lisätty suolaa 0,6–1 prosenttia, tulliluokitusta. Pääasian kantajat vaativat, että liha olisi luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 0210 99 39, ja väittivät, että suolan lisääminen – vaikka sen määrä olisi alle 1,2 prosenttia – muuttaa lihan luonnetta, mikä perustuu riitojenratkaisuelimen päätöksiin. Tulliviranomaiset päinvastoin väittivät, että tavarat oli luokiteltava alanimikkeeseen 0207 14 10 riidanalaisen lisähuomautuksen perusteella. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korosti tämän huomautuksen tulkinnan ja säännösten pätevyden merkitystä sekä WTO:n päätösten vaikutusta riita-asian ratkaisuun.

Ensinnäkin siitä kysymyksestä, onko riidanalaisen lisähuomautuksen pätevyttä mahdollista arvioida riitojenratkaisuelimen päätöksen kannalta, unionin tuomioistuin muistutti, että WTO-sopimukset eivät lähtökohtaisesti kuulu niihin oikeussäätöihin, joihin nähden unionin tuomioistuin valvoo unionin toimielinten toimien laillisuutta. Unionin tuomioistuimen on valvottava unionin toimen lainmukaisuutta WTO:n sääntöihin nähden vain, jos unionin tarkoituksena on ollut panna täytäntöön WTO:n yhteydessä hyväksymänsä erityinen velvoite taikka jos kyseisessä unionin toimessa nimenomaisesti viitataan WTO-sopimusten tiettyihin määräyksiin.

Talouden toimija ei voi myöskään väittää jäsenvaltion tuomioistuimessa siihen, että unionin lainsäädäntö on ristiriidassa tiettyjen WTO:n sääntöjen kanssa, vaikka riitojenratkaisuelin olisikin todennut kyseisen lainsäädännön olevan ristiriidassa niiden kanssa. Lisäksi WTO-sopimuksilla perustetussa riitojenratkaisujärjestelmässä unionille myönnetty kohtuullinen määräaika kyseisen päätöksen noudattamiseksi on päättynyt.

Talouden toimijan mahdollisuutta vedota unionin tuomioistuimessa siihen, että unionin sääntely on ristiriidassa riitojenratkaisuelimen päätöksen kanssa, ei myöskään voida hyväksyä. Riitojenratkaisuelimen suosituksia tai päätöksiä, joilla todetaan WTO-sääntöjen noudattamatta jättäminen, ei nimittäin lähtökohtaisesti ja niiden oikeudellisesta ulottuvuudesta riippumatta voida perustavanlaatuisesti erottaa aineellisoikeudellisista säännöistä, jotka ilmentävät velvoitteita, joihin jäsen on WTO:n osalta sitoutunut. Näin ollen riitojenratkaisuelimen suositukseen tai päätökseen, jossa todetaan kyseisten sääntöjen noudattamatta jättäminen, ei voida vedota unionin tuomioistuimissa WTO-sopimukseen sisältyvien aineellisten sääntöjen tavoin sen

⁵⁸ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 1810/2004.

selvittämiseksi, onko unionin säännöstö ristiriidassa kyseisen suosituksen tai päätöksen kanssa.

Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimen mukaan yhtäältä asiakirja-aineistosta tai kyseisten asetusten johdanto-osan perustelukappaleista ei ilmene, että antaessaan nämä asetukset komission tarkoituksena olisi ollut panna unionin oikeusjärjestyksessä täytäntöön WTO:ssa hyväksytyt erityinen velvoite. Toisaalta yhdessäkään näistä asetuksista ei nimenomaisesti viitata WTO-sopimusten tiettyihin määräyksiin. Lisäksi riitojenratkaisuelimen päätös on tehty pääasian tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen, ja kohtuullinen määräaika sen täytäntöönpanolle päättyi vasta 27.6.2006.

Tästä seuraa, että arvioitaessa asetukseen N:o 1810/2004 sisältyvän riidanalaisen lisähuomautuksen pätevyttä on joka tapauksessa mahdotonta vedota riitojenratkaisuelimen päätökseen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa.

Toiseksi siitä, onko riidanalaisista lisähuomautuksista mahdollista tulkita riitojenratkaisuelimen päätöksen valossa, on todettava, että unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuus johdetun oikeuden teksteihin nähden edellyttää, että kyseisille teksteille annetaan niin pitkälti kuin mahdollista näiden sopimusten kanssa yhteensopeltuva tulkinta. Unionin tuomioistuin on siten jo viitannut paneelin tai WTO:n valituselimen raportteihin tukeakseen tietyistä WTO-sopimusten määräyksistä esittämiään päätelmiä.

Vaikka ei ole poissuljettua, että riitojenratkaisuelimen päätökseen voidaan tietyissä olosuhteissa vedota unionin oikeuden tulkitsemiseksi, nyt käsiteltävässä asiassa pääasian kantajien ja ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä riitojenratkaisuelimen päätöksen tulkinta perustuu kuitenkin kyseisen päätöksen virheelliseen tulkintaan.

Unionin tuomioistuin päätteli tässä tilanteessa, että olosuhteissa, joissa vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevassa tullimenettelyssä tehdyt ilmoitukset on tehty ennen 27.9.2005, WTO:n riitojenratkaisuelimen päätökseen ja kahteen WTO:n paneelin raporttiin ei voida vedota asetukseen N:o 1810/2004 sisältyvän riidanalaisen lisähuomautuksen tulkinnan yhteydessä eikä tämän lisähuomautuksen pätevyden arvioinnin yhteydessä.

3.2. Sitovat tariffitiedot

Tuomio 2.12.2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

Asetus (ETY) N:o 2454/93 – Yhteisön tullikoodeksin soveltamissäännökset – 6 artiklan 2 kohta – Sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus – Käsite ”ainoastaan yksi tavaralaji”

Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esitti unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen siitä, miten on tulkittava asetuksen N:o 2454/93 6 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus voi koskea ainoastaan yhtä tavaralajia. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyi muun muassa, onko tätä säännöstä tulkittava siten, että sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus on rajattava yhteen ainoaan tavaraan eikä se näin ollen voi koskea eri tavaroita, vaikka niiden väliset erot ovat hyvin vähäiset. Kyseinen ennakkoratkaisukysymys johtaa tutkimaan sitä, kuuluvatko pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset nestekidenäytöt asetuksen N:o 2454/93 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun "ainoastaan yhteen tavaralajiin".

Unionin tuomioistuin huomautti aluksi, ettei tullikoodeksiin tai tullikoodeksin soveltamisasetukseen sisälly minkäänlaista määritelmää jälkimmäisen asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa olevalle käsitteelle "ainoastaan yksi tavaralaji". Käsitteen tulkinnassa on siten otettava huomioon kyseisen säännöksen sanamuoto, asiayhteys ja tarkoitus.

Seuraavaksi unionin tuomioistuin totesi ensin, että kyseisen 6 artiklan 2 kohdan sanamuodon, jossa viitataan "ainoastaan yhteen tavaralajiin", mukaan sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus saa koskea eri tavaroita, jos ne kuuluvat samaan tavaralajiin. Kun otetaan huomioon jälkimmäisen ilmaisun tavallinen merkitys, vain ominaisuuksiltaan samankaltaiset tavarat voivat kuulua "ainoastaan yhteen tavaralajiin".

Toiseksi sen määrittämiseksi, mitkä erottavat seikat ovat esteenä mahdollisuudelle katsoa ominaisuuksiltaan samankaltaisten tavaroiden kuuluvan asetuksen N:o 2454/93 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun ainoastaan yhteen tavaralajiin, unionin tuomioistuin muistutti, että sitovaa tariffitietoa koskevan järjestelmän tarkoituksena on antaa taloudelliselle toimijalle oikeudellinen varmuus silloin, kun tavaroiden tariffiluokittelu on epäselvä. Niinpä sitova tariffitieto takaa saajalleen tavaroiden luokittelun tiettyyn tariffinimikkeeseen, minkä ansiosta on mahdollista tietää etukäteen, mikä on maksettavan tullin määrä suoritettaessa mainittua tavaraa koskevat tullimuodollisuudet.

Lisäksi järjestelmällä helpotetaan tullin itsensä toimintaa, koska niiden tavaroiden, joita tällainen tieto koskee, tariffiluokittelu on ratkaistu kaikkien mainitun tiedon voimassaoloaikana tehtävien, mainittuihin tavaroihin liittyvien myöhempien tulli-ilmoitusten osalta.

Kun otetaan huomioon kyseisen säännösten päämäärä, unionin tuomioistuin selitti, että tavaroiden ei voida katsoa kuuluvan asetuksen N:o 2454/93 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun yhteen ainoaan tavaralajiin, vaikka niiden ominaispiirteet olisivat samankaltaiset, jos ne voidaan luokitella tullinimikkeistön eri nimikkeisiin tai alanimikkeisiin. Useiden tavaroiden, jotka voivat kuulua eri nimikkeisiin tai alanimikkeisiin, sisällyttäminen samaan sitovaa tariffitietoa koskevaan hakemukseen paitsi vaikeuttaa tulliviranomaisten työskentelyä voi myös merkitä huomattavaa riskiä

hakemuksessa esitettyjen tietojen virheellisestä arvioinnista ja siten tavaroiden luokittelun ratkaisemisesta virheellisesti.

Näin ollen unionin tuomioistuin päätteli, että sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus ei voi koskea eri tavaroita, vaikka niiden ominaispiirteet olisivat samankaltaiset, jos näiden tavaroiden välisillä erottavilla seikoilla voi olla vaikutusta niiden tariffiluokitteluun.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että asetuksen N:o 2454/93 6 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus voi koskea eri tavaroita sillä edellytyksellä, että ne kuuluvat ainoastaan yhteen tavaralajiin. Vain ominaispiirteiltään samankaltaisten tavaroiden, joiden väliset erottavat seikat ovat merkityksettömiä niiden tariffiluokittelun kannalta, voidaan katsoa kuuluvan mainitussa säännöksessä tarkoitettuun ainoastaan yhteen tavaralajiin.

Tuomio 15.9.2005, Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffinimikkeet – Yhdistettyyn nimikkeistöön luokittelu – Nimike 8709 – Magnum ET120 Terminal Tractor -merkinen traktori – EY 234 artikla – Kansallisen tuomioistuimen velvollisuus esittää ennakkoratkaisukysymys – Velvollisuuden edellytykset – Sitova tariffitieto, jonka toisen jäsenvaltion tulliviranomaiset ovat antaneet kolmannelle samankaltaisen ajoneuvon osalta

Alankomaalainen yritys Intermodal ilmoitti moottoriajoneuvot vapaaseen liikkeeseen luokittelemalla ne yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8709.

Tarkastuksen jälkeen Alankomaiden tulliviranomaiset kuitenkin katsoivat, että kyseiset ajoneuvot kuuluivat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8701 20 10. Näin ollen ne lähettivät Intermodalille tullin lisämaksua koskevan ilmoituksen. Kyseisestä ilmoituksesta tekemänsä valituksen tueksi Intermodal esitti muun muassa Suomen tulliviranomaisten antaman sitovan tariffitiedon, jossa nimitettiin suomalainen yhtiö haltijaksi ja luokiteltiin samankaltaiset ajoneuvot yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8709. Tämä valitus kuitenkin hylättiin.

Intermodal teki tästä päätöksestä kassaatiovalituksen ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle. Samalla, kun ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoi, että Intermodal ei voi saada mitään oikeutta sitovasta tariffitiedosta, jonka saaja se ei ole ja joka koskee muuta tavaraa, se pohti, eikö pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaisissa olosuhteissa kansallinen tuomioistuin, joka katsoo, että tällainen kolmannelle annettu sitova tariffitieto perustuu selvästi virheelliseen luokitukseen yhdistettyyn nimikkeistöön nähden, ole velvollinen pyytämään yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua.

Tässä tilanteessa se tiedusteli yhteisöjen tuomioistuimelta ensinnäkin sitä, onko kansallisella tuomioistuimella, jonka käsiteltäväksi on saatettu tavarain luokittelemista yhdistettyyn nimikkeistöön koskeva riita ja jossa vedotaan toisen jäsenvaltion tulliviranomaisten kolmannelle samankaltaisen tavarain osalta antamaan sitovaan

tariffitietoon, velvollisuus esittää yhteisöjen tuomioistuimelle tulkintaa koskevia kysymyksiä, jos se katsoo, että kyseinen sitova tariffitieto ei ole yhdistetyn nimikkeistön mukainen, ja se aikoo päätyä eri tariffiluokittukseen kuin mitä on tehty kyseisessä sitovassa tariffitiedossa.

Yhteisöjen tuomioistuin selvensi aluksi, että yhteisön tullikoodeksista annetun asetuksen N:o 2913/92 12 artiklasta seuraa, että sitova tariffitieto synnyttää oikeuksia ainoastaan sen saajan hyväksi ja ainoastaan siinä kuvattuihin tavaroihin nähden.

Näin ollen jäsenvaltion tuomioistuimessa käsiteltävänä olevassa riita-asiassa asianosaisilla ei ole mitään henkilökohtaista oikeutta vedota toisen jäsenvaltion viranomaisten antamaan, samankaltaista tavaraa koskevaan sitovaan tariffitietoon.

Yhteisöjen tuomioistuin päätteli tässä tilanteessa, että kun kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa, jossa on kyse tietyn tavaran luokittelemisesta yhdistettyyn nimikkeistöön, esitetään toisen jäsenvaltion tulliviranomaisten riita-asian ulkopuoliselle kolmannelle samankaltaisen tavaran osalta antama sitova tariffitieto ja kun mainittu tuomioistuin katsoo kyseisessä sitovassa tariffitiedossa tehdyn tariffiluokituksen virheelliseksi, näiden kahden viimeksi mainitun seikan seurauksena ei voi olla, kun kyse on tuomioistuimesta, jonka päätöksiin saa kansallisen lainsäädännön mukaan hakea muutosta, että ne velvoittavat tämän tuomioistuimen esittämään unionin tuomioistuimelle tulkintaa koskevia kysymyksiä.

Mainittujen seikkojen automaattisena seurauksena ei voi olla, kun kyse on tuomioistuimesta, jonka päätöksiin ei kansallisen lainsäädännön mukaan saa hakea muutosta, että ne yksin velvoittavat tämän tuomioistuimen esittämään unionin tuomioistuimelle tulkintaa koskevia kysymyksiä. Tällaisen tuomioistuimen on kuitenkin silloin, kun unionin oikeutta koskeva kysymys on tullut sen ratkaistavaksi, noudatettava sille kuuluvaa velvollisuutta saattaa asia unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi, ellei se ole todennut, että esille tullut kysymys on vailla merkitystä tai että unionin tuomioistuin on jo tulkinnut kyseessä olevaa unionin oikeuden säännöstä tai määräystä taikka että se, miten unionin oikeutta on sovellettava, on niin ilmeistä, ettei tästä ole mitään perusteltua epäilyä. Tutkittaessa, onko kyse tällaisesta tilanteesta, huomioon on otettava unionin oikeuden ominaispiirteet, sen tulkintaan liittyvät erityiset vaikeudet sekä vaara oikeuskäytäntöjen eroavaisuuksien syntyemisestä unionin alueella.

Tältä osin toisen jäsenvaltion viranomaisten antaman sitovan tariffitiedon olemassaolon perusteella mainitun tuomioistuimen on oltava erityisen tarkkaavainen siinä harkinnassa, joka koskee mahdollista perustellun epäilyn puuttumista yhdistetyn nimikkeistön⁵⁹ oikeaan soveltamiseen nähden, kun otetaan huomioon erityisesti kolme edellä mainittua arviointiperustetta.

⁵⁹ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksella N:o 2261/98.

Toiseksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyi yhteisöjen tuomioistuimelta, onko yhdistetyn nimikkeistön nimikettä 8709 tulkittava siten, että ominaispiirteiltään pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen ajoneuvo kuuluu kyseisen nimikkeen alaisuuteen.

Yhteisöjen tuomioistuin huomautti tästä, että yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 8709 sanamuotoa käytetään tekemään ero niiden kahden ajoneuvoryhmän välillä, joista molemmat määritellään erityisesti niiden tiettyjen fyysisten ominaisuuksien ja/tai sen tarkoituksen mukaan, johon niitä voidaan käyttää. Kyseisellä sanamuodolla annetaan lisäksi ratkaiseva merkitys sille seikalle, että kyseessä olevien ajoneuvojen on oltava sellaisia, että niitä käytetään vetämiseen rautatieasemilla ja erityisesti, kuten tietyistä kieliversioista käy ilmi, asemalaitureilla. Tällainen arviointiperuste viittaa traktorin niihin objektiivisiin ominaispiirteisiin, joiden on oltava sellaiset, että traktori luonnollisesti soveltuu käyttöön rautatieasemilla ja erityisesti asemalaitureilla ja että se on samanlainen tai samankaltainen kuin sellaiset ajoneuvot, joita tosiasiallisesti käytetään tällaisissa paikoissa.

Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan pääasiassa kyseessä olevien ajoneuvojen objektiivisista ominaispiirteistä seuraa, että ne selvästi eivät ole samanlaisia kuin ajoneuvot, joita tosiasiallisesti käytetään vetämiseen erityisesti rautatieasemien laitureilla, eivätkä luonteensa puolesta sovi tällaiseen käyttöön. Näin ollen tällaiset ajoneuvot eivät voi kuulua nimikkeen 8709 soveltamisalaan.

Yhteisöjen tuomioistuin totesi tässä tilanteessa, että yhdistetyn nimikkeistön nimike 8709 ei kata ajoneuvoa, jossa on 132 kilowatin dieselmoottori, jonka teho on 2 500 kierrosta minuutissa, täysautomaattinen vaihteisto, jossa on neljä vaihdetta eteenpäin ja yksi peruutusvaihte, umpinainen ohjaamo sekä nostotaso, jonka nostokorkeus on 60 senttimetriä, ja jonka vetoteho on 32 000 kilogrammaa ja kääntösäde hyvin lyhyt ja joka on suunniteltu puoliperävaunujen liikuttelua varten teollisuusrakennuksissa ja niiden pihoilla. Tällainen ajoneuvo ei nimittäin ole itseliikkuva ajoneuvo, jota käytetään tavaroiden kuljetukseen, eikä sellainen traktori, jota käytetään rautatieasemilla mainitussa nimikkeessä tarkoitetulla tavalla.

Tuomio 7.4.2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

Asetus (ETY) N:o 2913/92 – Yhteisön tullikoodeksi – 12 artiklan 2 ja 5 kohta, 217 artiklan 1 kohta ja 243 artikla – Asetus (ETY) N:o 2454/93 – Asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamissäännökset – 10 ja 11 artikla – Tavaroiden luokittelu – Sitova tariffitieto – Tilanne, jossa muu talouden toimija kuin tiedon saaja vetoaa siihen saman tavarahan osalta – Kansallisen tullihallinnon ohjeistus – Perusteltu luottamus

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (jäljempänä SLE) oli nostanut kanteen Alankomaiden tulliviranomaisten vaatimuksesta maksaa tulleja pelilaitteiden, joihin kuuluu Playstation 2 Computer Entertainment System -niminen konsoli (jäljempänä PS2-

konsoli), tuonnista. SLE vetoaa kanteessaan samaan konserniin kuuluvan Sony Computer Entertainment Europe Ltd:n (jäljempänä SCEE) ja Yhdistyneen kuningaskunnan tulliviranomaisten väliseen menettelyyn. Jälkimmäiset olivat antaneet 19.10.2000 SCEE:lle PS2-konsoleja koskevan sitovan tariffitiedon ja luokitelleet ne yhdistetyn nimikkeistön⁶⁰ alanimikkeeseen 9504 10 00.

Tässä yhteydessä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli unionin tuomioistuimelta, onko yhteisön tullikoodeksista annettua asetusta N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 82/97, ja asetusta N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 12/97 (jäljempänä soveltamisasetus), tulkittava niin, että tavaranhaltija, joka laatii tulli-ilmoitukset omissa nimissään ja omaan lukuunsa, ei voi vedota sitovaan tariffitietoon, jota ei ole annettu sille itselleen vaan siihen sidoksissa olevalle yhtiölle, jonka toimeksiannosta se on tehnyt nämä ilmoitukset.

Unionin tuomioistuin muistutti aluksi, että sitovan tariffitiedon tarkoituksena on antaa taloudelliselle toimijalle asiasta täysi varmuus, silloin kun tavarahan luokittelu voimassa olevaan tullitariffiin on epäselvää, ja näin suojata toimijaa siltä, että tulliviranomaiset muuttavat myöhemmin kantaansa tavaroiden luokittelusta.

Unionin tuomioistuin totesi seuraavaksi, että tullikoodeksin 12 artiklan 2 kohdan ja soveltamisasetuksen 10 ja 11 artiklan säännöksistä yhdessä ilmenee, että sitovaan tariffitietoon voi vedota vain tiedon saaja sen antaneisiin tulliviranomaisiin nähden ja muiden jäsenvaltioiden tulliviranomaisiin nähden. Unionin tuomioistuin totesi tästä, että sitova tariffitieto luo oikeuksia vain sen haltijalle. Tullikoodeksin 5 ja 64 artiklasta ilmenee kuitenkin, että sääntö, jonka mukaan sitovaan tariffitietoon voi vedota ainoastaan tiedon saaja, ei estä tätä teettämästä tulli-ilmoitusta kolmannella. Tullikoodeksi sääntelee nimittäin tyhjentävästi edustus-oikeutta tulliasioissa.

Sekä ennakkoratkaisupyynnöstä että SLE:n unionin tuomioistuimelle esittämistä huomautuksista ilmeni, ettei SLE ollut toiminut SCEE:n edustajana. Näin ollen se ei voinut vedota Alankomaiden tulliviranomaisia vastaan SCEE:lle annettuun sitovaan tariffitietoon. Yksin se seikka, että SCEE ja SLE kuuluivat samaan konserniin tai että jälkimmäinen oli ensin mainitun verotuksellinen edustaja Alankomaissa, ei tee SLE:stä tullikoodeksin 5 artiklassa tarkoitettua edustajaa.

Näiden päätelmien perusteella unionin tuomioistuin totesi, että tullikoodeksin 12 artiklan 2 kohtaa ja soveltamisasetuksen 10 ja 11 artiklaa on tulkittava niin, että tavaranhaltija, joka laatii tulli-ilmoitukset omissa nimissään ja omaan lukuunsa, ei voi vedota sitovaan tariffitietoon, jota ei ole annettu sille itselleen vaan siihen sidoksissa olevalle yhtiölle, jonka toimeksiannosta se on tehnyt nämä ilmoitukset.

⁶⁰ Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna asetuksilla N:o 2204/1999 ja N:o 2263/2000.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli unionin tuomioistuimelta toisessa kysymyksessä sitä, voiko tullien kantamista koskevassa oikeudenkäynnissä se, jota asia koskee, riitauttaa kantamisen esittämällä sitovan tariffitiedon, joka on annettu samoille tavaroille toisessa jäsenvaltiossa Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin tiedusteli lisäksi, onko sitova tariffitieto otettava huomioon, vaikka tuontiajankohtana sen pätevyys oli kyseenalainen ja vaikka sitä muutettiin vasta tuonnin jälkeen.

Unionin tuomioistuin selvensi tältä osin aluksi, että tullikoodeksin 12 artiklan 2 kohdan ja soveltamisasetuksen 11 artiklan mukaan sitova tariffitieto sitoo tulliviranomaisia vain, kun siihen vetoaa tiedon saaja tai sen edustaja. Jos kyse ei ole tällaisesta tilanteesta, asiaa tullikoodeksin 243 artiklan 2 kohdan nojalla käsittelevä elin, jolle sitova tariffitieto on esitetty, ei voi antaa sitovalle tariffitiedolle siihen liittyviä oikeusvaikutuksia. Sitovaan tariffitietoon voi kuitenkin vedota todisteena muukin henkilö kuin sen saaja. On nimittäin niin, että todisteen käsitettä koskevien unionin oikeussääntöjen puuttuessa kaikki ne todistuskeinot, jotka sallitaan jäsenvaltioiden prosessilainsäädännöissä tullikoodeksin 243 artiklassa säädettyjen menettelyjen kaltaisissa menettelyissä, ovat lähtökohtaisesti hyväksyttäviä.

Unionin tuomioistuin muistutti lisäksi oikeuskäytännöstään, jonka mukaan sen seikan, että toisen jäsenvaltion tulliviranomaiset antoivat sellaisen kansallisen tuomioistuimen, jonka päätöksiin ei kansallisen oikeuden nojalla voida hakea muutosta, käsiteltäväksi saatetun oikeusriidan ulkopuoliselle taholle tietyn tavarosan sitovan tariffitiedon, joka näyttää ilmaisevan erilaisen tulkinnan yhdistetyn nimikkeistön nimikkeistä kuin sen, johon mainittu tuomioistuin katsoo voivansa päätyä mainituissa oikeusriidassa kyseessä olevaan samankaltaiseen tuotteeseen nähden, on varmasti kannustettava kyseistä tuomioistuinta olemaan erityisen tarkkaavainen harkinnassaan, joka koskee mahdollista perustellun epäilyn puuttumista yhdistetyn nimikkeistön oikeaan soveltamiseen nähden.

Unionin tuomioistuin päätteli tästä oikeuskäytännöstä, että tuomioistuin, jonka käsiteltävänä on tavaroiden tulliluokittelua ja tullien maksamista koskeva riita, voi ottaa kolmannelle annetun sitovan tariffitiedon huomioon todisteena.

Näiden toteamusten perusteella unionin tuomioistuin päätteli, että tullikoodeksin 12 artiklan 2 ja 5 kohtaa ja 217 artiklan 1 kohtaa sekä soveltamisasetuksen 11 artiklaa, luettuina yhdessä tullikoodeksin 243 artiklan kanssa, on tulkittava niin, että tullien kantamista koskevassa oikeudenkäynnissä se, jota asia koskee, voi riitauttaa tämän kantamisen esittämällä todisteena samoista tavaroista toisessa jäsenvaltiossa annetun sitovan tariffitiedon, mutta tämä sitova tariffitieto ei voi saada aikaan siihen liittyviä oikeusvaikutuksia. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on kuitenkin ratkaista, säädetäänkö kyseisen jäsenvaltion asiaa koskevissa prosessuaalisissa säännöissä mahdollisuudesta esittää tällaisia todisteita.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteli lisäksi, onko tullikoodeksia ja soveltamisasetusta tulkittava niin, että kansallinen ohjeistus, jossa annetaan kansallisille viranomaisille mahdollisuus tukeutua ilmoitettujen tavaroiden tariffiin luokittelemiseksi

kolmannelle samoja tavaroita varten annettuun sitovaan tariffitietoon, on voinut saada aikaan tuojissa perustellun luottamuksen siihen, että ne voivat vedota tähän ohjeistukseen.

Unionin tuomioistuin täsmensi aluksi, että ennakkoratkaisupyynnön mukaan pääasiassa kyseessä olevien tuontien aikaan Alankomaiden tullikäsikirjan mukaan ”yksinomaan sitovan tariffitiedon saaja voi vedota sitovaan tariffitietoon [ja] joka tapauksessa on niin, että tullille esitettyjen tavaroiden on oltava kaikilta osin yhtäpitäviä sitovassa tariffitiedossa olevan tavarankuvauksen kanssa. Jos maahantuojat tukeutuvat pätevään sitovaan tariffitietoon, jonka saajana se ei ole, mutta tekee ilmoituksen täsmälleen samoista tavaroista kuin sitovassa tariffitiedossa on kuvattu, luokittelun on siltikin oltava yhtäpitävä sitovan tariffitiedon kanssa”.

Unionin tuomioistuin viittasi tältä osin oikeuskäytäntöönsä, jonka mukaan luottamuksensuojan periaatteeseen ei kuitenkaan voida vedota unionin oikeuden säädökseen sisältyvää täsmällistä säännöstä vastaan, eikä unionin oikeuden soveltamisesta huolehtivan kansallisen viranomaisen toiminta, joka on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, voi perustaa taloudellisessa toimijassa perusteltua luottamusta siihen, että tämän eduksi voitaisiin soveltaa unionin oikeuden vastaista kohtelua.

Tullikoodeksin 12 artiklassa säädetään täsmällisesti sitovien tariffitietojen antamisedellytyksistä, oikeudellisesta arvosta sekä voimassaolon kestosta. Soveltamisasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa todetaan selvästi, että sitovaan tariffitietoon voi vedota ainoastaan tiedon saaja tai tämän saajan lukuun toimiva edustaja.

Tästä seuraa, että antamalla sitovalle tariffitiedolle saman oikeudellisen arvon riippumatta siitä, vetoaako siihen kolmas osapuoli vai sen saaja, unionin oikeuden soveltamisesta vastaavat Alankomaiden tulliviranomaiset ovat toimineet unionin oikeuden vastaisesti.

Unionin tuomioistuin vastasi näin ollen, että tullikoodeksin 12 artiklaa ja soveltamisasetuksen 10 artiklan 1 kohta on tulkittava niin, että kansallinen ohjeistus, jossa annetaan kansallisille viranomaisille mahdollisuus tukeutua ilmoitettujen tavaroiden tarffiin luokittelemiseksi kolmannelle näitä samoja tavaroita varten annettuun sitovaan tariffitietoon, ei ole voinut saada aikaan tuojien perusteltua luottamusta tähän ohjeistukseen vetoamiseksi.

Tuomio 14.4.2011, British Sky Broadcasting Group ja Pace (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Yhteinen tullitariffi – Tariffiluokittelu – Yhdistetty nimikkeistö – Digitaalisen satelliittitelevision tallentavat vastaanottimet ja dekooderit – Yhteisön tullikoodeksi – 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohta ja 6 kohta – Sitovan tariffitiedon voimassaoloaika

Kyseisessä tuomiossa, jota koskevat oikeussäännöt on esitetty edellä⁶¹, unionin tuomioistuinta pyydettiin vastaamaan kysymykseen siitä, onko sitova tariffitieto, joka ei enää ole yhdistetyn nimikkeistön mukainen voimaan tulleen lainmuutoksen vuoksi, lakannut olemasta voimassa tämän voimaantulon jälkeen.

Pääasioissa kyseessä olevista asioista jälkimmäisessä yhdistetyssä asiassa Pace oli maksutelevisioon liittyvien palvelujen tarjoajille suunnattujen tietoliikennevalmiudella varustettuja sovitinten (set-top boxes), joissa on kovalevy (jäljempänä sovittimet STB-HDD), valmistaja ja maahantuojat. Pace toi mainittuja sovittimia Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, erityisesti mallia TDS 470NB SD PVR (joka tunnetaan myös nimellä sovitin Sky+), jota valmistetaan Skylle ja jonka tämä on nimennyt ”sovitinmalliksi DRX 280”.

Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (jäljempänä Commissioners) antoi 8.4.2005 Pacelle sitovan tariffitiedon, jossa luokiteltiin sovitin Sky+ yhdistetyn nimikkeistön, sellaisena kuin se on asetuksessa N:o 1810/2004, alanimikkeeseen 8528 12 91 Asetuksen N:o 1549/2006 tultua voimaan 1.1.2007 tästä alanimikkeestä tuli alanimike 8528 71 13. Vähäiset erot eri STB-HDD:iden teknisten määritelmien ja tuotemääritelmien välillä eivät vaikuta luokitukseen.

Commissioners ilmoitti 4.12.2006 ja 29.1.2007 päivätyissä kirjeissä Pacelle, että ”yhdistettyyn nimikkeistöön on tehty merkittäviä nimikemuutoksia, jotka tulevat voimaan 1.1.2007”, ja että ”muutosten seurauksena [8.4.2005 annettu] sitova tariffitieto peruutetaan 31.12.2006 lukien”.

Commissioners vahvisti 8.8.2008 päivätyssä kirjeessään, että 8.4.2005 päivätty sitova tariffitieto koskee sen voimassaoloaikana myös STB-HDD-mallia TDS 460, jota on kahta mallia eli TDS 460NV ja TDS 460NS. Commissioners vahvisti toisessa kirjeessään lisäksi, että tullikoodeksin 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohdan nojalla HS-järjestelmään tehtyjen nimikemuutosten ja vuotuisen tariffipäivityksen seurauksena 8.4.2005 päivätyn sitovan tariffitiedon voimassaolo oli lakannut 1.1.2007.

Commissioners vaati 17.11.2008 Pacea maksamaan jälkikäteen tullin kaikista STB-HDD-malleista, mukaan luettuina Sky+-sovittimet, jotka oli tuotu maahan tammikuun 2007 ja huhtikuun 2008 välisenä aikana. Vaatimus tehtiin, koska STB-HDD-sovittimet oli luokiteltu virheelliseen yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen, nimittäin alanimikkeeseen 8528 71 13, vaikka nämä tuotteet piti Commissionersin mukaan luokitella alanimikkeeseen 8521 90 00.

Pydyttyään tuloksetta Commissionersin päätöksen oikaisua Pace teki valituksen tästä päätöksestä ja väitti, että kyseisiä sovittimia koskeva sitova tariffitieto pysyi voimassa kuusi kuukautta asetuksen N:o 1549/2006 voimaantulon jälkeen ja että tullikoodeksin 12

⁶¹ Ks. otsikko II.2.2 Tavaroiden käyttötarkoitus. Tämä tuomio on esitelty myös otsikon III.1.2. Komission selittävät huomautukset alla.

artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohtaa on tulkittava siten, ettei kyseinen asetus ole kyseisessä säännöksessä tarkoitettu "asetus".

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti tässä tilanteessa tiedustella unionin tuomioistuimelta muun muassa sitä, onko tullikoodeksin 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohtaa tulkittava siten, että asetus N:o 1549/2006 on katsottava kyseisessä säännöksessä tarkoitetuksi asetukseksi. Kyseinen tuomioistuin kysyi lisäksi tarkemmin, onko sitova tariffitieto, joka ei ollut enää yhdistetyn nimikkeistön mukainen asetuksen N:o 1549/2006 voimaantulon vuoksi, lakannut olemasta voimassa vai onko se yhä voimassa tämän voimaantulon jälkeen.

Unionin tuomioistuin viittasi ensin tullikoodeksin 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohdan sanamuotoon, jonka mukaan sitova tariffitieto lakkaa olemasta voimassa, jos annetaan asetus eikä tieto enää ole kyseisellä asetuksella säädetyn oikeuden mukainen. Unionin tuomioistuin selvensi, että kyseisessä artiklassa tarkoitetaan paitsi sellaisia asetuksia, jotka on annettu – kuten asetus N:o 1549/2006 – asetuksen N:o 2658/87 12 artiklan 1 kohtaa soveltamalla, myös muita asetuksia, jotka vaikuttavat tavaroiden luokitteluun yhdistetyssä nimikkeistössä tai määrittävät luokittelun.

Unionin tuomioistuin totesi seuraavaksi, että asetuksen N:o 2658/87 liite I, joka sisältää yhdistetyn nimikkeistön, korvattiin 1.1.2007 alkaen asetuksen N:o 1549/2006 liitteessä olevalla tekstillä, kuten viimeksi mainitun asetuksen 1 artiklasta ilmenee. Asetuksen N:o 1549/2006 neljännessä perustelukappaleessa nimittäin tarkennetaan, että asetuksen N:o 2658/87 12 artiklan mukaisesti sen liite I on korvattava 1.1.2007 yhdistetyn nimikkeistön täydellisellä toisinnolla.

Lopuksi unionin tuomioistuin katsoi, että asetuksen N:o 1549/2006 liitteessä olevassa yhdistetyn nimikkeistön tekstissä ei mainita enää alanimikettä 8528 12 91. Tästä seuraa, että sitova tariffitieto, jossa luokiteltiin tavara tähän alanimikkeeseen, ei ollut enää yhdistetyn nimikkeistön mukainen ja oli näin ollen automaattisesti lakannut olemasta voimassa 1.1.2007 alkaen tullikoodeksin 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohdan säännösten mukaisesti.

Edellä esitetyn perusteella unionin tuomioistuin totesi, että tullikoodeksin 12 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohtaa on tulkittava siten, että asetus N:o 1549/2006 on kyseisessä säännöksessä tarkoitettu asetus. Täten sitova tariffitieto, joka ei enää ollut yhdistetyn nimikkeistön mukainen asetuksen N:o 1549/2006 voimaantulon vuoksi, on lakannut olemasta voimassa tämän voimaantulopäivän jälkeen.

4. Muut oikeudellisesti sitovat toimet

Tuomio 22.2.2018, SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

Ennakkoratkaisupyyntö – Yhteinen tullitariffi – Tavaroiden luokittelu – Yhdenmukaistettu eurooppalainen standardi EN 590:2013 – Yhdistetyn nimikkeistön alanimike 2710 19 43 – Merkitykselliset arviointiperusteet luokiteltaessa tietty tavara kaasuöljyksi

Vuonna 2015 bulgarialainen yhtiö SAKSA ilmoitti Varnan sataman tullitoimipaikalle kivennäisöljyä yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2710 19 43, jotta se luovutettaisiin vapaaseen liikkeeseen.

Varnan tulliviranomaiset lähettivät alueelliseen tullilaboratorioon kaksi näytettä ilmoitetusta tavarasta sen luonteen määrittämiseksi ja tariffiin luokittelun vahvistamiseksi. Tislausominaisuudet ja tietyt muut indikaattorit osoittivat laboratorion mukaan, että tutkittu näyte vastasi yhdistetyn nimikkeistön 27 ryhmän 2 lisähuomautuksen c alakohdassa ”keskiraskaille öljyille” asetettuja vaatimuksia.

Tulliviranomainen katsoi näin ollen, että tavara olisi pitänyt luokitella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2710 19 25, johon sovelletaan suhteissa kolmansiin maihin 4,7 prosentin tullia. Varnan tullitoimipaikan johtaja oikaisi tullinimikkeen ja määräsi maksettavaksi lisätullia ja arvonlisäveroa.

Tulliviranomaiset katsoivat lisäksi, että SAKSA oli saatettava luonteeltaan hallinnolliseen rikosoikeusvastuuseen. Näin ollen Varnan tullitoimipaikan johtaja määräsi sen maksettavaksi seuraamusmaksun.

SAKSA valitti kyseisestä päätöksestä Varnenski Rayonen sadiin (Varnan piirituomioistuin, Bulgaria), joka antoi 20.10.2016 ratkaisun, jolla se kumosi seuraamusmaksun todettuaan, että riidanalainen polttoaine vastasi sellaisen arktisessa tai vaikeiden talviolosuhteiden ilmastossa käytettäväksi tarkoitetun, luokan 4 dieselpolttoaineen määritelmää, jonka ominaisuudet on vahvistettu standardissa ”EN 590:2014”.

Tässä tilanteessa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jolle tulliviranomaiset olivat tehneet valituksen viimeksi mainitusta ratkaisusta, tiedusteli unionin tuomioistuimelta, voidaanko kivennäisöljy luokitella kaasuöljynä yhdistetyn nimikkeistön⁶² alanimikkeeseen 2710 19 43 silloin, kun se täyttää standardissa EN 590:2013⁶³ tarkoitetut vaatimukset, jotka koskevat arktisessa tai vaikeiden talviolosuhteiden ilmastossa käytettäväksi tarkoitettua kaasuöljyä.

⁶² Asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I mainittu yhdistetty nimikkeistö, sellaisena kuin liite on muutettuna täytäntöönpanoasetuksella N:o 1101/2014.

⁶³ Yhdenmukaistettu standardi EN 590, sellaisena kuin se on laadittuna vuoden 2013 syyskuun versiossa, jota sovelletaan pääasiassa ja jonka otsikko on ”Moottoriajoneuvojen polttoaineet – Dieselpolttoaineet (kaasuöljy) – Testivaatimukset ja -menetelmät”.

Unionin tuomioistuin totesi aluksi, että yhdistetyn nimikkeistön alanimike 2710 19 43, jonka otsikko koskee kaasuöljyä, jonka rikkipitoisuus on enintään 0,001 painoprosenttia, kuuluu yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2710, joka koskee maaöljyjä ja bitumisista kivennäisistä saatuja öljyjä, kuitenkin muita kuin raakaöljyjä. Kyseisen nimikkeen soveltamisen tarpeisiin yhdistetyn nimikkeistön 27 ryhmää koskevassa 2 lisähuomautuksen e alakohdassa määritellään kaasuöljyn käsite.

Mainitun e alakohdan – luettuna yhdessä kyseisen lisähuomautuksen d alakohdan kanssa – sanamuodosta ilmenee tältä osin, että kaasuöljynä on pidettävä muun muassa öljyjä ja valmisteita, joista vähemmän kuin 65 tilavuusprosenttia, hävikki mukaan lukien, tislautuu 250 °C:n lämpötilassa ja vähintään 85 prosenttia 350 °C:n lämpötilassa ISO 3405 -menetelmän avulla määritettynä. Luokiteltaessa tavara tariffiluokittelussa kaasuöljyksi yhdistetyn nimikkeistön nimikkeen 2710 osalta ratkaisevaa on siis yksinomaan se prosenttiosuus, joka tavarasta tislautuu ilmoitetuissa lämpötiloissa, ISO 3405 -menetelmän avulla määritettynä.

Unionin tuomioistuin totesi näin ollen, että koska kyseisestä kivennäisöljystä tislautuu ISO 3405 -menetelmän avulla määritettynä enemmän kuin 65 prosenttia 250 °C:n lämpötilassa, se ei yhdistetyn nimikkeistön 27 ryhmää koskevan 2 lisähuomautuksen e alakohdan mukaisesti kuulu kaasuöljyn määritelmän alaan eikä sitä voida luokitella kyseisen määritelmän alaan kuuluviin tuotteisiin liittyviin alanimikkeisiin.

Lisäksi viittaus standardin EN 590:2013 taulukossa 3 olevaan alaviitteeseen g, jonka mukaan ”on mahdollista, ettei yhteisen tullitariffin mukaista kaasuöljyn määritelmää sovelleta luokkiin, jotka on tarkoitettu käytettäväksi arktisessa tai vaikeiden talviolosuhteiden ilmastossa”, ei tältä osin ole merkitystä, sillä kyseistä standardia ei ole vahvistanut unionin elin vaan CEN, joka on yksityisoikeudellinen elin. Kyseisen standardin on nimittäin laatinut CEN komission 13.11.2006 antaman toimeksiannon M 394 perusteella, ja komissio päivitti tämän jälkeen direktiivillä 2014/77 viittauksen kyseiseen standardiin direktiivin 98/70 liitteessä II olevassa 1 alaviitteessä.

Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä on toki mahdollista johtaa, että yksityisoikeudellisen elimen laatiman yhdenmukaistetun standardin voidaan katsoa olevan osa unionin oikeusjärjestystä silloin, kun se on toteutettu komission aloitteesta ja sen johdolla ja valvonnassa ja kun sillä on sitovia oikeusvaikutuksia sen jälkeen, kun sen viitenumerot on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä. Unionin tuomioistuin mukaan on kuitenkin niin, että koska standardin EN 590:2013 taulukossa 3 olevassa alaviitteessä g ei mainita testimenetelmää, kyseisen alaviitteen ei voida katsoa olevan osa unionin oikeutta, eikä sillä ole merkitystä vahvistettaessa tavaroiden tariffiluokitusta.

Unionin tuomioistuin vastasi tässä yhteydessä, ettei kivennäisöljyä voida sen tislauksominaisuuksien takia luokitella kaasuöljynä yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2710 19 43 silloinkaan, kun se täyttää yhdenmukaistetussa standardissa EN 590:2013 tarkoitettut vaatimukset, jotka koskevat arktisessa tai vaikeiden talviolosuhteiden ilmastossa käytettäväksi tarkoitettua kaasuöljyä.

EUROOPAN UNIONIN
TUOMIOISTUIN

Tutkimus ja dokumentaatio-osasto

Joulukuu 2025